

Tử Lê

Contents

Tử Lê	1
1. Chương 1: Tự	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	8
5. Chương 4	11
6. Chương 5	15
7. Chương 6	19
8. Chương 7	23
9. Chương 8	27
10. Chương 9	30
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	42
14. Chương 13	47
15. Chương 14	51
16. Chương 15	55
17. Chương 16	58
18. Chương 17	63
19. Chương 18	66
20. Chương 19: Kết Cục (bản Be)	70
21. Chương 20: Kết Cục (bản He)	75

Tử Lê

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, ngược, công sủng thụ, nhất thụ đa công, kết thúc 1×1, 2 kết cụcEdit + Beta: Tiểu BạchC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-le>

1. Chương 1: Tự

Lần đầu khi ta gặp hấn, là ở vườn lê nhỏ trong nhà. Ta nhớ rõ ngày đó khí trời rất tốt, ta thừa lúc cha và ca ca bận chiêu đãi khách khứa liền lén chạy khỏi phòng ra đình viện chơi. Nghe bọn thị nữ nói, người đến là đường kim Thái tử.

Khi đó là mùa xuân, khắp đình viện hoa lê nở đầy. Ta hưng phấn chạy vào chơi đùa trong khu vườn tựa mê cung kia, ai ngờ lạc đường chạm trán hần. Ta vốn ngẩng đầu định xin lỗi hần, lại bị vẻ mặt lạnh lùng khí thế kia của hần dọa cho, liền không tự chủ được mà òa khóc. Hần thấy ta đột nhiên khóc như thế, biểu tình hơi có chút kinh ngạc. Hần ngồi xổm xuống lau nước mắt cho ta, thuận tay hái xuống đóa hoa lê gài lên đầu ta rồi ta dừng khóc. Sau đó ta mới biết được hần chính là người tới nhà ta làm khách, là vị ca ca khác mẹ của Thái tử, cũng là đương kim nhiếp chính vương.

Năm ấy ta 13, hần 23 tuổi.

Lần thứ hai ta gặp hần là lúc phụ thân đưa ta vào cung làm cung nữ. Lúc ấy bởi vì phụ thân đắc tội với Tể tướng đương triều, để bảo toàn tính mạng cả nhà đành đưa ta vào trong cung. Ta từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, cha mẹ mang ta đi xem số, nói phải nuôi ta như con gái mới sống đến lớn được. Thế là cha liền tuyên bố với bên ngoài rằng ta là thiên kim của ông. Vậy nên trừ bỏ người trong nhà, lão quân gia cùng số ít thị nữ biết được nội tình thật sự, ở trong mắt mọi người, nhà ta có một thiếu gia, và một thiên kim.

Ta gặp gỡ hần cũng đúng vừa lúc ta theo một lượng lớn cung nữ mới cùng vào cung. Khi đó chúng ta đang được tổng quản dẫn đến chỗ ở của cung nữ. Lúc chúng ta đi qua ngự hoa viên, cô gái bên cạnh phát ra tiếng than sợ hãi huých huých ta, bảo ta nhìn sang hoa viên bên đó. Ta thuận theo dõi mắt về hướng tay nàng chỉ, liền bắt gặp hần. Khi đó hần đang thưởng hoa bên Vương phi mới cưới của mình. Khoảnh khắc lúc ta nhìn thấy hần, chẳng biết tại sao ánh mắt cứ như đã bị hút chặt một chỗ không rời đi được. Cho đến khi hần phát giác ra tầm mắt của ta, ta mới đỏ bừng mặt cùng các tân cung nữ khác cũng đang nhìn hần tiếp tục đi về phía trước. Nhưng là ta cảm giác được ánh mắt của hần vẫn cứ dõi theo ta, thiếu bóng lưng của ta.

Năm ấy, ta 14, hần 24.

2. Chương 1-2

Đồng Tuyên năm thứ 15, đương kim hoàng thượng – Đồng Tuyên hoàng đế qua đời, hưởng thọ 53 tuổi. Sau Thái tử – Huyền Dương kế vị. Đổi niên hiệu thành Bình Huyền.

Trong cung ai cũng đầu tắt mặt tối vì yến hội mừng đại lễ đăng cơ hôm nay. Tử Lê cùng Mai Tuyên – ‘tỷ muội’ tốt của mình, ôm một đồng lớn hộp trang sức đựng châu báu lẫn xiêm y mới may vội vàng tiến đến tẩm cung của hoàng hậu, chải đầu trang điểm cho tân hậu mới được sắc phong.

Đây là năm thứ ba Tử Lê ở trong cung. Lúc trước không biết là may mắn hay trùng hợp, khi vừa mới vào cung đã được hoàng hậu bấy giờ, trước kia còn là Thái tử phi, đồng thời cũng là con gái vị Thừa tướng mà cha Tử Lê đắc tội – Kha Trữ Hương chăm, kêu đi làm thị nữ bên người. Kha Trữ Hương vừa xinh đẹp như hoa lại trời sinh tính ôn hòa, tri thư đáp lễ. Nghe nói Huyền Dương chính là thích nàng ở điểm này mà lập nàng làm Thái tử phi. Huyền Dương khá là sủng hạnh nàng, chỉ cần là nàng muốn, Huyền Dương đều đưa đến tay vợ. Cho nên khi nàng mở miệng nói với Huyền Dương rằng muốn Tử Lê làm thị nữ, Huyền Dương không nói hai lời liền lập tức tới chỗ tổng quản đòi người.

Chính Tử Lê cũng vô cùng thích vị tân hoàng hậu này, bởi vì nàng đối với bất cứ ai cũng đều vô cùng hiền lành hữu lễ. Nàng hiện tại vừa khấn trương vừa vui mừng để Tử Lê cùng Mai Tuyên khoác áo chải đầu cho mình. Chốc lại hỏi bọn họ xem mình có đẹp không, có xinh không, Hoàng Thượng có thích không linh tinh gì đó.

“Sẽ mà sẽ mà, nương nương ngài xinh đẹp tựa như thiên tiên hạ phàm, hơn nữa hiện tại còn trang điểm, Hoàng Thượng nếu gặp ngài bây giờ a... nhất định sẽ ngất đến trợn mắt há mồm ngay cả cơm cũng sẽ quên ăn ấy chứ!” Mai Tuyên cười hì hì nói, cũng thuận tay đem một cây trâm long phượng cài lên búi tóc cầu kỳ mà xinh đẹp của Kha Trữ Hương, càng như dệt hoa trên gấm.

“Coi người nói bây giờ kìa, để Hoàng Thượng nghe được còn không đem cái đầu nhỏ này của người bỏ xuống!” Kha Trữ Hương hơi hơi đỏ mặt, cười nói. Mai Tuyên nghe xong nghịch ngợm le lưỡi trả lời:

“Vậy nương nương khi đó ngài nhất định phải cứu cứu Mai Tuyên đấy, Mai Tuyên cũng không muốn chồng con chưa có đã bị Hoàng Thượng chém đầu đâu!”

Vừa trang điểm xong cho Kha Trữ Hương, Tử Lê nghe vậy nhin không được phì một tiếng bật cười, rồi mới mở miệng:

“Coi vẻ mặt người chắc đã muốn gả đi lắm rồi! Ta xem na ~ xin Hoàng hậu nương nương để ý giúp người, xem xem có vị vương công quý tộc nào tốt tốt thì thay người nối tơ hồng!”

“A ~ nương nương người coi Tử Lê lại giấu cột nơ tì!” Mai Tuyên vừa thắt dây đai lưng mặt trên dùng kim tuyến thêu hình long phượng hí thiên cho Kha Trữ Hương vừa phụng phịu nói, hai má phì phì hệt như cái đại bánh bao.

“Đúng rồi đúng rồi, Bồn cung nghĩ cũng đã đến lúc hẳn là tìm cho hai người các người một người để nương tựa! Đỡ cho tai ta từ sáng đến tối chết cũng vô pháp thanh tĩnh.” Kha Trữ Hương vừa cười vừa đứng lên, Tử Lê liền ứng theo nâng nàng dậy, đỡ nàng đi ra tắm cung đi giá đến chính điện.

“Tử Lê không muốn lập gia đình đâu!” Tử Lê nghe vậy vội vàng trả lời: “Tử Lê chỉ mong được ở bên nương nương hầu hạ người cả đời.”

Kha Trữ Hương nghe xong cảm động vỗ vỗ lên mu bàn tay của Tử Lê, mở miệng nói: “Đứa ngốc, đây chính là đại sự cả đời người đó! Một người tốt như người vậy, sao ta nỡ để người cứ thế ở bên cạnh ta lãng phí tuổi thanh xuân của cả đời người?”

“Nương nương...” Tử Lê cảm động gọi: “Hảo ý của ngài Tử Lê tâm lĩnh, nhưng là Tử Lê thật sự chỉ mong được ở bên nương nương hầu hạ nương nương cho đến khi chết già thì đã thỏa mãn lắm rồi.”

Thấy Kha Trữ Hương lại muốn mở miệng khuyên bảo, Mai Tuyên vội vàng giải vây cho Tử Lê.

“Ôi dào ~ Nương nương a! Tử Lê chính là cố chấp hết như tảng đá vậy, vừa thối lại vừa cứng! Chỉ cần chuyện gì cô ấy đã quyết định xong xuôi, bất luận ai tới khuyên đều là giống nhau cả!”

“Vậy sao? Được rồi, người đã kiên quyết như thế, ta đây hôm nay cũng chỉ tìm vị hôn phu cho Mai Tuyên thôi!” Kha Trữ Hương tiếc hận nhìn Tử Lê nói: “Bất quá chỉ cần người ngày nào đó thông suốt, nghĩ muốn lấy chồng, nhất định phải nói với Bồn cung. Bồn cung nhất định sẽ hảo hảo làm chủ cho người, thay người tìm vị hôn phu tốt nhất! Biết không?”

“Dạ, nương nương. Đại ân đại đức của ngài Tử Lê nhất định sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng!” Tử Lê cười sáng lạn nói với Kha Trữ Hương. Kha Trữ Hương gật gật đầu.

“Được rồi, vậy Bồn cung hôm nay liền giúp Mai Tuyên người hảo hảo xem xét, tìm một vị lang quân như ý cho người!” Kha Trữ Hương quay đầu nói với Mai Tuyên đang hưng phấn bên cạnh. Mai Tuyên nghe xong đỏ mặt cao hứng nhìn Tử Lê. Tử Lê cười sáng lạn nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập chúc phúc.

Sau này, có lẽ sẽ tịch mịch rồi đây! Tử Lê ở trong lòng nghĩ...

Yến hội đêm nay có thể nói là lần náo nhiệt nhất mà Tử Lê từng gặp qua kể từ khi tiến cung tới nay. Y cùng Mai Tuyên hai người bởi vì là thị nữ bên hoàng hậu cho nên không cần làm chuyện gì khác ngoài việc hầu hạ chủ nhân. Thế là ngay dưới sự cho phép của Kha Trữ Hương, hai người bọn họ liền bắt đầu chạy loạn trong ngự hoa viên, chơi đùa xem náo nhiệt.

Tử Lê bị Mai Tuyên kéo đi khắp nơi, lúc thì đi phía đông xem con trai Trần đại nhân, lúc thì sang phía Tây ngó cháu của Vương Tướng quân, rồi lại chạy tới nhìn lên đường kim Trạng Nguyên đang cùng Hoàng Thượng ngâm thơ tác đối. Cứ như vậy chạy đông chạy tây khiến cho Tử Lê bắt đầu có chút choáng váng đầu óc. Rồi mới, lúc y mở miệng muốn kêu Mai Tuyên dừng lại chỗ hồ nước nghỉ ngơi một chút, Mai Tuyên vẻ mặt sáng rỡ chỉ phía trước kêu lên:

“Xem kia xem kia, Tử Lê! Người có nhìn đến người đàn ông cao lớn mặc tử phục kia không? Hắn chính là vị nhiếp chính vương anh tuấn tác phong lại cực lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết – Huyền Dật đó!”

Tử Lê vừa nghe xong lập tức dõi theo phương hướng mà Mai Tuyên chỉ. Khi nhìn thấy hắn, trái tim Tử Lê cơ hồ muốn ngưng đập nửa nhịp!

3. Chương 2

Từ cuộc gặp ba năm trước ở ngự hoa viên, Tử Lê chưa từng nhìn thấy Huyền Dật nữa. Cùng Mai Tuyên, y có thể nói là gần như khát vọng nhìn Huyền Dật đang tán gẫu với Triệu Tri phủ ở phía xa xa. Tử Lê không biết tại sao mình cứ nhìn chăm chú khuôn mặt nghiêng lạnh lùng kia của hắn tựa như mất hồn, tại sao lúc thấy hắn tim liền đập rất nhanh tựa như không khống chế được, khiến y cảm thấy ngực có chút đau đau.

Ngay sau đó, Huyền Dật dường như đã phát giác ra tầm mắt của đám người Tử Lê, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt vẫn là sắc bén mà hàn băng.

Tử Lê cùng Mai Tuyên đồng thời đều bị ánh mắt đáng sợ kia của Huyền Dật dọa đến, thụt lui lại mấy bước. Tử Lê do thân thể vốn không tốt, hơn nữa vừa mới bị dọa một cái như vậy nhất thời choáng váng đầu, mắt chợt tối sầm lao đảo ngã về phía hồ nước ở ngay sau. Rồi mới, khi Mai Tuyên hoàn hồn thét lên sợ hãi muốn nắm lấy Tử Lê miễn cho y ngã xuống nước, một đạo tử ảnh vọt tới sớm hơn nàng một bước đem Tử Lê giữ chặt rồi ôm vào lòng.

Đạo tử ảnh kia chính là Huyền Dật.

Do vừa mới nghe Mai Tuyên thét lên, mọi người đều bị tiếng kêu sợ hãi kia của nàng hấp dẫn sự chú ý, quay đầu qua xem đã phát sinh chuyện gì. Huyền Dật về mặt hàn băng quét mắt qua tất cả những kẻ quay đầu lại đây tìm náo nhiệt, khiến bọn họ lập tức thức thời lại đem đầu quay lại chỗ cũ, không dám liếc mắt nhiều hơn.

Mai Tuyên bị dọa gốc sừng sờ nhìn Huyền Dật đứng ở bên cạnh nàng. Huyền Dật mặt không chút thay đổi xoay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, rồi mới lạnh giọng mở miệng nói với nàng:

“Người trở về bẩm báo với Hoàng hậu nương nương, nói thị nữ này, bốn vương mang đi.”

Nói xong, liền dưới con mắt trộm nhìn chăm chú của mọi người, ôm Tử Lê vào trong ngực rồi khỏi.

Huyền Dật cứ như vậy ẵm Tử Lê đi thẳng ra ngự hoa viên, sau đó liền thi triển khinh công rất nhanh tới Thái Ngưng cư trong Thiên điện. Thiên điện là nơi chuyên dành cho sứ giả ngoại lai hoặc vương công quý tộc đến làm khách tạm ở. Bên trong tổng cộng phân thành năm tiểu cư, là Thái Ngưng cư, Băng Trúc cư, Nguyệt Tân cư, Phong Phổ cư cùng Tình Hà cư.

Mà Thái Ngưng cư đúng là tiểu cư mà Huyền Dật đêm nay ở. Hắn một cước đá văng cánh cửa đi vào, nhanh chóng đem Tử Lê nhẹ nhàng đặt lên giường của hắn rồi mới xoay người thấp ngọn nến trên bàn gỗ lên.

Châm nến xong, Huyền Dật mặt không chút thay đổi tiêu sái đến bên giường ngồi xuống nhìn Tử Lê nằm trên đó hôn mê bất tỉnh. Hắn tinh tế nhìn gương mặt thanh tú kia của Tử Lê, từ nguyệt mi cong cong được chạm khắc tinh tế, từ đôi mắt với hai hàng lông mi dài đang nhắm chặt, cái mũi nhỏ cao thẳng đến bờ môi xinh thoa son của y. Hắn lẳng lẳng ngắm nhìn, rồi mới dùng bàn tay to thô ráp vì nhiều năm luyện võ mà đầy vết chai kia nhẹ nhàng sờ trớn khuôn mặt y. Sau đó, một phen cởi bỏ bộ quần áo cung nữ cùng cái yếm đỏ thêu hoa mẫu đơn Tử Lê đang mặc trên người.

“Năm đó dưới tàng cây lê gặp gỡ hoa tiên, hoa tiên tuyệt mỹ lại lê hoa mang lệ... Khiến ta cuộc đời này khó quên!” Hắn nhìn bộ ngực bằng phẳng trắng nõn kia của Tử Lê thì trào niệm, bàn tay to mang chút run rẩy mềm nhẹ sờ trớn da thịt Tử Lê, tựa như đang xác định chính hắn không phải đang nằm mộng. “Nhưng hôm nay, hoa tiên tìm được rồi... Lại trăm triệu không nghĩ tới đúng là thân nam tử...”

Huyền Dật cúi đầu xuống hôn bờ môi đỏ mọng của Tử Lê, rồi mới giúp y mặc lại yếm cùng y phục cung nữ vừa bị mình kéo xuống.

“Bất quá cũng không sao cả... Hiện giờ tìm được rồi ta sẽ không thả em đi nữa... Bất luận em là nam hay nữ, bốn vương đều phải cưới em về!”

Huyền Dật mắt phóng hàn quang nói, rồi mới đem Tử Lê đang hôn mê chặt chẽ ôm vào trong ngực.

Chờ khi Tử Lê tỉnh lại từ trong mê mang..., đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi. Y nhắm mắt theo bản năng rúc vào mảng hơi ấm bên cạnh, rồi mới vươn tay qua, ôm chặt lấy vật thể ấm nóng kia.

Ừm... Thật ấm quá! Mình vẫn rất muốn có một cái lò sưởi ấm áp như vậy...

Y nhắm mắt, cảm thấy mỹ mãn mà nghĩ.

Ừm... Chỉ là mình nhớ rõ, trên giường của mình hình như đâu có lò sưởi a...

Nghĩ đến đây, y mới phát hiện không đúng, đột nhiên mở to mắt. Ánh vào nhãn đồng chính là một mảng ngực rắn chắc màu đồng cổ. Tử Lê sau khi chớp chớp vài cái lại trừng mắt nhìn, xác định mình không có hoa mắt, y nuốt nuốt nước miếng chậm rãi nâng đầu, nhìn lên khuôn mặt phía trên ngực. Một dung mạo khiến y chỉ nhìn thoáng qua đã không thể rời mắt liền xuất hiện ngay trước mặt y.

Gương mặt ở trong ký ức của y luôn lạnh như băng lãnh, khiến y luôn cảm thấy tim đập nhanh hơn, gương mặt mà y lướt tiếc rồi ánh mắt hiện giờ lại đang phóng đại ngay phía trước.

Chủ nhân của khuôn mặt kia tựa hồ đang say ngủ. Tử Lê nhẹ nhàng rút về cánh tay vừa mới còn ôm chặt Huyền Dật, rồi mới chậm rãi vươn bàn tay mang chút run rẩy qua khe vuốt khuôn mặt cùng ngũ quan thô rộng lẫn bờ môi hấp dẫn kia của hắn.

“Là thật... không phải đang nằm mơ sao?” Tử Lê khẽ hít một hơi thì thào tự nói.

Ngay tiếp theo, hai mắt Huyền Dật đột nhiên bừng mở, Tử Lê bị dọa đến, phản xạ chính là muốn thét lên. Trong mắt Huyền Dật hiện lên ý cười, kéo Tử Lê tới dùng miệng che lại cái miệng đang định cất tiếng.

“Chào buổi sáng, hoa tiên!” Huyền Dật buông ra Tử Lê còn đang ngơ ngẩn sau nụ hôn, chống tay giữ đầu cười dài nói với y.

“Hoa tiên?” Tử Lê nghe tiếng sau hoàn hồn lập lại cách xưng hô Huyền Dật vừa mới gọi mình, xác định y

không có nghe sai.

“Đúng vậy, hoa tiên! Còn nhớ rõ lần đầu tiên ta với em gặp mặt chứ?” Huyền Dật kéo y vùi vào áo mình nói: “Khi đó ta đang ngắm hoa trong vườn hoa lê kia, em đột nhiên xuất hiện đụng vào ta. Ta lúc ấy vốn muốn tức giận! Thế nhưng khi em ngẩng đầu hướng ta xin lỗi, lại bị ta dọa khóc, ta liền ngay ngẩn cả người. Bởi vì ta cho rằng mình đã gặp được hoa tiên ngộ nhập thể gian còn làm hoa tiên khóc!”

Tử Lê nghe đến đó thực kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vẻ mặt mang cười của Huyền Dật.

Hắn còn nhớ rõ... Hắn còn nhớ rõ cảnh lần đầu tiên gặp ta!

“Bởi vì ta chưa từng dỗi dành người khác, cho nên cũng không biết nên phản ứng ra sao. Dưới tình thế cấp bách liền hái một đóa hoa lê cho em, không nghĩ tới em cứ nhiên liền ngừng khóc! Sau đến ta cũng có trở về vườn hoa lê kia đi tìm em, nhưng là khi đó người đã không còn thấy bóng. Khiến ta cho rằng mình đã thật sự gặp được hoa tiên hạ phàm!” Hắn ôm y càng chặt, rồi mới tiếp tục nói: “Sau đó ta vẫn luôn tìm, tìm rất lâu rất lâu. Rồi ta lại ở trong hoàng cung thấy được em. Em khi đó đi cùng một đám cung nữ. Ta biết em có nhìn ta, bởi vì ta cảm giác được ánh mắt của em. Ta vẫn dõi theo em cùng đám kia cung nữ dần đi xa, khi đó ta nghĩ lần này ta cuối cùng cũng tìm được em rồi!”

“Nhưng khi ta chạy tới hỏi tổng quản dẫn đường hôm đó, lại thế nào cũng tìm không thấy em. Khiến ta bối rối hoài nghi ta ngày đó phải chăng đã nhìn lầm... Cho đến hôm qua, hôm qua ta lại thấy được em! Nhìn y phục cung nữ trên người em, ta mới hiểu thì ra em là được phái đi làm thị nữ bên hoàng hậu, cho nên ta khi đó mới có thể tìm không thấy! Khoảnh khắc chứng kiến em ngất xỉu, ta quả thực suýt nữa đã phát điên, ta không kịp nghĩ ngại liền lao tới ôm em vào lòng. Ta cảm nhận được em có nhiệt độ cơ thể, em biết hô hấp, em là thật! Em còn sống! Ta không phải đang mơ!”

Huyền Dật nhẹ nhàng nâng làn tóc Tử Lê lên khẽ hôn: “Mà lần này, ta sẽ không thả em đi nữa... Ta muốn em ở lại bên cạnh ta, ta muốn cưới em về!”

“Ngài... Ngài đây là đang nói giỡn với nô tỳ sao?” Tử Lê trợn to đôi mắt phượng xinh đẹp của mình, kinh ngạc nhìn vẻ mặt một chút đều không giống như đang nói giỡn của Huyền Dật. “Nô tỳ... Nô tỳ không dám đương nổi... Nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ bé, không xứng với Vương gia!”

“Em cho rằng ta giống đang nói giỡn lắm sao, hoa tiên? Còn có, không cần xưng mình là nô!” Huyền Dật nhăn mày nói. Sắc mặt có vẻ không vui: “Sau này ta không cho phép em xưng mình là nô tì nữa!”

“Dạ, Vương gia.” Tử Lê có chút bị dọa đến gật đầu. “Chỉ là, nô... thân thể của ta... có chút không tiện... Còn nữa, ta đã nói với nương nương nguyện không lấy chồng, muốn hầu hạ cả đời bên nương nương... Cho nên vẫn là xin Vương gia ngài tìm người khác đi!”

4. Chương 3

Phía hoàng tẩu ta sẽ ứng phó! Hoàng tẩu thương em như vậy, nàng nhất định sẽ hy vọng em có chốn gửi gắm tốt! Cho nên nếu ta mở miệng yêu cầu nàng gả em cho ta, nàng nhất định sẽ đáp ứng!” Huyền Dật vẻ mặt tự tin nói, trong mắt hiện lên một tia quang mang khiếp người.

“Còn thân thể không tiện... Em là chỉ chuyện mình kỳ thật là thân nam nhi đúng không?”

Tử Lê nghe xong sắc mặt thoáng chốc chuyển thành tái nhợt, thở hốc vì kinh hãi: “Ngài ngài ngài.... Tại sao ngài biết ta là nam nhi?!”

“Vì tối qua khi bồn vương cứu em lên, lơ đãng chạm đến ngực em, phát hiện tựa hồ quá mức bằng phẳng. Cho nên sau khi mang em về phòng an trí liền cởi bỏ cung y của em, tự mình nghiệm minh rồi!” Huyền Dật chút không ngại ngừng nói, nghe xong Tử Lê sắc mặt lập tức lại từ trắng chuyển hồng.

“Bất quá em đã là thân nam nhi, vậy sao lại vào cung làm cung nữ?” Huyền Dật có chút ngạc nhiên hỏi, nâng tay xoa gò má non mịn của Tử Lê.

“Bởi vì nô... thân thể của ta từ nhỏ đã không tốt, rồi cha mẹ đưa ta đi xem tướng, thầy tướng số nói nhất định phải nuôi ta như con gái thì mới lớn, mới sống lâu được. Cho nên bọn họ liền nghe theo lời của vị tiên sinh kia, coi ta là con gái mà nuôi, còn công bố với bên ngoài rằng ta là thân nữ tử.” Tử Lê dấn mắt vào góc giường không dám nhìn thẳng Huyền Dật mà nói, trong thanh âm lộ ra sự bất đắc dĩ nhẹ nhẹ.

“Thì ra là thế... Thật khổ cho em!” Huyền Dật có chút đau lòng nhìn Tử Lê nói. “Cái loại cảm giác bị điên loạn đảo phượng này thật không dễ chịu đúng không?”

Tử Lê nghe xong, đem mắt chuyển tới, kinh ngạc nhìn Huyền Dật. Lệ, cứ như vậy tuôn rơi.

Cho tới bây giờ... Cho tới bây giờ chưa từng có người nghĩ tới cảm thụ của mình như vậy... Cha, mẹ, ca ca... Bọn họ đều không có! Mà hử... một người cao cao tại thượng như vậy, cư nhiên lại là người đầu tiên vì cùng mình cảm thụ mà đau lòng khổ sở!

“Đừng khóc đừng khóc! Tiểu hoa tiên này sao em lại thích khóc như vậy? Câu ‘lê hoa mang lệ’ có lẽ chính là từ em mà ra rồi ~ lê hoa tiên khóc thần tình mang lệ!” Huyền Dật nhẹ nhàng lau đi nước mắt của y, dịu dàng cười nói.

Tử Lê nghe xong nín khóc mỉm cười. “Vương gia... Nô... Ta không phải hoa tiên, ta là người. Ta họ Quản, tên Tử Lê. Mộc thân Tử, lợi mộc Lê.”

“Thì ra em chính là tiểu nữ tử của Quản lão tri huyện – Quản Tử Lê a!” Huyền Dật có chút ngạc nhiên nói: “Ta và đại ca em chính là bạn thân đó!”

Tử Lê gật gật đầu, cười mở miệng: “Đúng vậy a, nô... ta trước kia vẫn thường nghe đại ca nhắc tới Vương gia ngài mà! Đại ca nói ngài luôn bày ra bản mặt cứng nhắc, cứ như tất cả mọi người đều thiếu nợ ngài vậy!”

“Vậy sao, đại ca em thật đã nói về ta như thế à?! Giỏi cho người cái tên Quản Ngôn Húc! Lần sau ta mà nhìn thấy hắc, ta nhất định phải hỏi cho ra lẽ!” Hắc giả bộ oán giận nói, Tử Lê thấy vậy nhin không được bật cười. “Bất quá nếu là như thế, ta muốn cưới em liền lại dễ dàng ~ đại ca với cha em nhất định sẽ đồng ý! Nếu không ta liền tới tìm hoàng đế đệ đệ kia của ta, đòi một đạo thánh chỉ tứ hôn luôn!”

“Vương gia! Ngài... Ngài là thật sự nghiêm túc muốn thành thân với Tử Lê sao?!” Tử Lê sắc mặt tái nhợt hỏi.

“Đó là đương nhiên! Bổng vương chẳng những muốn cưới em về nhà, còn muốn lập em làm chính phi! Chắc em cũng nghe qua chuyện Vương phi của ta vì khó sinh mà đã tạ thế từ hai năm trước rồi chứ?”

Tử Lê gật gật đầu mở miệng: “Có ạ. Nhưng... Tử Lê là thân nam nhi, từ xưa đến nay nào có nam tử cưới nam tử về làm thê thiếp! Nay không khỏi quá kinh thế hãi tục...”

“Em đã quên, cha mẹ em nói với bên ngoài rằng nhà bọn họ là sinh một trai, một gái mà không phải hai vị thiếu gia sao?” Huyền Dật vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại kia của y, nghiêm nghị nói: “Cho nên, ở trong mắt người ngoài, ta muốn cưới chính là tiểu thư nhà họ Quản mà không phải thiếu gia, đâu có kinh thế hãi tục?! Hay em kỳ thật là thích nữ tử, cho nên không muốn làm Vương phi của ta?”

“Không! Ta từ nhỏ đã bị giáo dục như nữ tử, đối với nữ tử đương nhiên là không có khả năng nảy sinh tình ý! Chỉ là Vương gia... ngài thật sự không chê Tử Lê là thân nam nhi, không thể nối dõi tông đường cho Vương gia sao?” Tử Lê đỏ mặt cúi thấp đầu, thanh âm rất nhỏ hỏi.

“Đứa ngốc a! Ta đã nói ta muốn cưới em làm Vương phi của ta rồi! Em cho rằng ta sẽ để ý sao?” Huyền Dật ôn nhu nói, ánh mắt chỉ mang đầy chân tâm thâm tình. “Ta tìm em ròng rã ba năm, yêu em cũng yêu suốt ba năm... Em có biết từ lần đầu tiên gặp em tại vườn hoa lê kia, ta đã phải lòng em mất rồi?”

Tử Lê lắc lắc đầu tỏ vẻ trả lời, lệ lại lần thứ hai rơi xuống.

“Vậy em hiện tại đã biết, đáp ứng thành toàn ta được không?” Huyền Dật hôn lên nước mắt của y, trong giọng nói mang vô hạn nhu tình.

Tử Lê gật gật đầu, Huyền Dật cao hứng tựa như một đứa trẻ, ôm y vào lồng ngực, chặt chẽ ôm.

“Bổng vương thề với trời, bổng vương sẽ bên em suốt kiếp, đến chết cũng không chia ly!” Hắc mang vẻ mặt nghiêm nghị thề với Tử Lê. Tử Lê cảm động nhìn hắc, thật lâu đều không nói nên lời.

Thế là vào tháng 4 năm 1 Bình Huyền, nhiếp chính vương – Huyền Dật cưới vợ nạp phi, thê tử chính là

Quản Tử Lê – thiên kim của Quản tri huyện Ngụy Hà Huyền – Quản Đồng Hưng.

Đảo mắt cứ như vậy đã qua 4 mùa xuân thu, Tử Lê sắp sửa tròn 21 tuổi. Lúc này y vẻ mặt hạnh phúc nằm nghiêng dưới chòi nghỉ mát ở trong phủ, gối đệm mềm ngủ trưa.

Gió nam ấm áp nhẹ nhàng thổi qua mái tóc dài y tùy tiện dùng sợi tơ buộc lại, mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người kia của y, trộm hôn trên đó.

Một người rón rén tiếp cận bên cạnh y, vuốt gọn mấy sợi tóc lạc buông xuống mặt thanh niên đang say ngủ, có chút lưu luyến khẽ xoa mặt y. Tử Lê bị người nọ vuốt ve thấy hơi ngứa, y mặt nhăn mày nhíu khẽ hất tay người nọ ra, rồi mới đổi cái tư thế tiếp tục ngủ. Trên mặt y như trước mang biểu tình hạnh phúc, tựa hồ đang gặp được mộng đẹp.

Người nọ thấy vậy mỉm cười, rồi mới xoay thân rời đi.

Huyền Dật cùng hoàng đế đệ đệ còn có vài vị trọng thần trong triều sau khi thương thảo cuộc viễn chinh dài đến gần nửa tháng, cuối cùng có thể như mong muốn rời cung hồi phủ nghỉ ngơi. Khi hân mê mỗi bước vào hoa viên nhà mình, liền nhìn đến một bóng trắng quen thuộc đang nằm trong mái đình giữa vườn kia ngủ say. Dây cột tóc trên đầu bóng trắng bị nam phong thổi qua thuận tay mang đi, khiến cho mái tóc đen thật dài kia theo gió phiêu dật loạn vũ.

“Thật là, sao lại ngủ luôn ở đây rồi?” Huyền Dật vẻ mặt cưng chiều tiêu sái tiến tới chòi nghỉ mát, khẽ ôm lấy Tử Lê đang ngủ đến ngọt ngào, cười khẽ nói.

Ngửi thấy hương vị quen thuộc, Tử Lê khẽ mở mắt ra ngẩng đầu nhìn Huyền Dật vừa ôm y vào lòng, vẻ mặt nửa ngủ nửa tỉnh mở miệng nói: “Người đã về rồi, Dật!”

“Đúng vậy a, em tiểu gia hỏa này ngủ say như thế, nếu người ôm em đi không phải ta mà là người khác thì biết làm sao?” Huyền Dật cúi người khẽ cắn một ngụm lên cái mũi xinh đẹp của Tử Lê, nói.

“Trong phủ này ngoại trừ nhiếp chính vương mặt lạnh đại danh鼎鼎 người ra dám ôm ta, còn ai có lá gan to như vậy chứ?” Tử Lê cười hì hì ôm cổ Huyền Dật, tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc kia của hắn.

“Cũng đúng! Trừ bỏ bốn vương ra, còn có ai lớn mật như vậy, dám chạm vào Vương phi Tử Lê của bốn vương đây?!” Huyền Dật cười ha ha ôm Tử Lê đi vào đại sảnh, bọn người hầu nhìn thấy liền đều quỳ xuống cùng hô lên:

“Cung nghênh Vương gia hồi phủ!”

“Bình thân, bình thân!” Huyền Dật cao hứng nói, tiếp theo ghé sát bên tai Tử Lê thấp giọng nói nhỏ: “Đêm nay em cần phải ‘hầu hạ’ ta cho tốt đó ~ ta nhưng nhớ em muốn chết rồi!”

Tử Lê nghe xong lập tức xấu hổ đỏ mặt, hung hăng trộm nhéo một cái lên cánh tay Huyền Dật. Huyền Dật gian manh cười hì hì nhìn y, rồi mới ngẩng đầu liếc quanh tìm kiếm một chút:

“Ủa? Sao không thấy Tư Nhi đâu?”

“Phụ vương, Tư Nhi ở đây!” Âm thanh trong trẻo chợt truyền đến từ bên đại sảnh. Một thiếu niên diện hoa phục màu lam vừa cười vừa đi ra. Thiếu niên kia tuổi chừng 15 ~ 16, gương mặt cùng Huyền Dật có bảy tám phần tương tự.

“Ta nói Tư Nhi a, phụ vương không ở nhà con có chăm chỉ đọc sách luyện võ không vậy?” Huyền Dật khẽ buông Tử Lê trong lồng ngực, đi qua vỗ vỗ bả vai vô cùng rắn chắc kia của đứa con trai độc nhất, sang sảng cười nói.

“Đương nhiên là có ạ! Phụ vương, đầu tháng sau ta sẽ đi thi Vô Trạng nguyên rồi!” Huyền Tư Dịch vẻ mặt tự tin nói với Huyền Dật: “Ta nhất định sẽ đoạt tước hiệu Trạng nguyên, tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của phụ vương cùng mẫu phi hai người!”

Huyền Dật vừa lòng lại kiêu ngạo nhìn đứa con mang gương mặt có bảy tám phần tương tự cũng đã sắp cao hơn chính mình này, đột nhiên cảm thán mở miệng: “Tư Nhi cư nhiên ở chút bất tri bất giác, đã lớn như vậy rồi a!”

5. Chương 4

Tử Lê cười dài khoác tay Huyền Dật, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Đúng vậy, lúc trước khi ta vừa tới đây, Tư Dịch mới chỉ cao gần bằng ta thôi! Hiện tại chớp mắt cũng đã sắp cao hơn Dật ngươi rồi.”

“Đúng a, ta còn nhớ rõ khi đó Tư Nhi vừa thấy em liền lập tức chỉ vào em nói với ta rằng nó muốn cưới em làm vợ đó!” Huyền Dật vỗ nhẹ tay Tử Lê cười nói.

“Tư Nhi bây giờ còn muốn cưới mẫu phi của con không?” Hắn quay đầu trêu tức nhìn Huyền Tư Dịch hỏi.

Huyền Tư Dịch nghe xong đỏ mặt, trong ánh mắt hiện lên một tia hào quang: “Không muốn. Bởi vì mẫu phi là mẫu phi, thân là nhi tử nào có thể cưới mẫu phi của mình được!”

Huyền Dật cùng Tử Lê nghe xong đều cười lên tiếng. Toàn bộ khuôn mặt Huyền Tư Dịch đều hồng đến gốc tai, đột nhiên khom lưng cúi mình vái chào bọn họ:

“Cũng đến giờ Tư Nhi phải luyện kiếm rồi, Tư Nhi xin cáo lui trước!”

Nói xong hẳn cũng không quay đầu lại liền xoay người chạy trốn.

“Người xem người vừa hỏi câu vớ vẩn gì vậy, biết rõ Tư Dịch nhà mình da mặt mỏng sao còn trêu đùa nó thế!” Tử Lê giả bộ tức giận nói với Huyền Dật: “Người muốn Tư Dịch cưới ta về làm con dâu của người đến vậy à?”

“Đương nhiên không muốn!” Huyền Dật một phen ôm Tử Lê vào trong ngực ghé sát lỗ tai y thấp giọng nói: “Em cả đời đều chỉ có thể làm Vương phi của ta! Chỉ có thể ở bên ta, ta còn lâu mới để Tư Nhi cưới em làm vợ!”

“Đứa ngốc nói lời ngốc!” Tử Lê cười khẽ nhìn khuôn mặt thắm đượm một mỗi của Huyền Dật, đau lòng xoa khẽ: “Được rồi! Người nghỉ sớm chút đi, nhìn vẻ mặt người đều là mệt mỏi kìa!”

“Em phải đi cùng ta!” Huyền Dật giống đứa nhỏ ăn vạ với Tử Lê thấp giọng nói: “Ta muốn em ngay bây giờ...”

Tử Lê đỏ mặt gật gật đầu. Huyền Dật cười giống hệt con mèo trộm được cá, một tay ôm lấy y đi tới phòng ngủ của bọn họ. Sau đó, bên trong liền phát ra từng trận rên rỉ cùng tiếng thở dốc khiến người nghe phải thẹn thùng.

Một đạo thân ảnh lẳng lặng đứng dưới tàng cây bên ngoài căn phòng đó. Thân cây bị người nọ phần hện đánh xuyên thủng một cái lỗ to.

Nhưng mà, những ngày tháng hạnh phúc cũng không kéo dài được bao lâu. Sau khi Huyền Tư Dịch không phụ sự mong đợi của mọi người đoạt tước hiệu Vô Trạng nguyên của Huyền Khê quốc, chiến tranh đã xảy đến.

Bởi vì đây là cuộc chiến với một nước lớn là Băng Luyện quốc, cho nên thân là nhiếp chính vương kiêm võ tướng Huyền Dật cùng tân Vô Trạng nguyên Huyền Tư Dịch đương nhiên phải đích thân xuất chinh.

Tử Lê sau khi cho cả hai mỗi người một cái ôm, liền đứng ở cửa dõi theo bọn họ lên ngựa. Nhìn đến bọn họ dần dần bị chôn vùi trong đám thân ảnh của rất rất nhiều chiến sĩ cùng ra trận, tim y đột nhiên kịch liệt thất lại khiến y không thở nổi. Y đột nhiên có cảm giác, dường như chuyến đi này của hai người bọn họ... sẽ không bao giờ... trở lại nữa....

Cuộc giao tranh kéo dài suốt 5 năm. Trong khoảng thời gian ấy, Tử Lê vẫn không ngừng thu được thư cùng tin tức từ chiến trường gửi về. Nhưng mà, ngay tại một năm cuối cùng kia, Tử Lê lần lượt nhận được tin báo tử của Huyền Tư Dịch và Huyền Dật. Tiếp theo đó là tin chiến bại của Huyền Khế quốc. Một năm ấy, là Bình Huyền năm thứ 10, đồng thời cũng là năm cuối cùng niên hiệu này được sử dụng. Sau đó, Băng Luyện quốc chiếm lĩnh Huyền Khế quốc, hơn nữa đem tên nước đổi thành Băng Viêm. Huyền Dương cùng hoàng hậu Kha Trữ Hương, Thái tử, công chúa cùng các thành viên hoàng thất cao quý bị tru diệt ngay ngày cửa thành bị công phá mà chiến bại. Toàn bộ những gì thuộc về hoàng tộc Huyền Khế quốc đều bị sung công tịch thu trở thành tài sản của Băng Luyện quốc.

Tử Lê cứ như vậy trở mắt nhìn nhiếp chính vương phủ của Huyền Dật bị niêm phong, toàn bộ đồ đạc đáng giá cũng đều bị thu sạch không còn. Nhưng binh lính Băng Luyện quốc có lẽ vì thấy trong vương phủ hoang tàn này đều chỉ còn lại ít người già yếu, phụ nữ và trẻ em, cho nên cũng không thi bạo với y cùng đám người hầu. Chỉ là xích bọn họ lại thành dây, dẫn tất cả về Băng Luyện quốc làm nô dịch thấp kém. Thế là, Tử Lê, đầy tớ nhà mình cùng đám hoàng tộc may mắn còn sống bước lên con đường xa xôi tới Băng Luyện quốc làm nô bộc.

Nằm giữa Băng Luyện quốc và Huyền Khế quốc có một sa mạc lớn, muốn tới Băng Luyện quốc phải vượt qua sa mạc này. Bởi vậy, trên con đường băng qua sa mạc, có rất nhiều người, mà hơn phân nửa là hoàng tộc Huyền Khế quốc cùng một số người thể yếu, do sức lực không đủ mà không thể đi tiếp nên bị bỏ lại hoặc nửa đường tử vong. Tử Lê cũng là một trong số đó.

Bởi vì y trời sinh thể nhược, cho nên khi vượt qua chưa đến một phần tư quãng đường cũng do chịu không nổi nắng nóng thiêu đốt mà lâm vào hôn mê. Binh lính Băng Luyện quốc dừng lại cởi bỏ xích trên chân tay y, chuẩn bị bỏ y lại sa mạc tiếp tục hành trình. Lúc Tử Lê dưới trạng thái nửa tỉnh nửa mê được binh lính tháo mở dây xích, còn cho là mình sẽ cứ như vậy chết giữa sa mạc, y ngược lại rất vui vẻ khẽ nở nụ cười. Bởi vì rất nhanh thôi, y sẽ có thể xuống kia đoàn tụ với Huyền Dật và Huyền Tư Dịch.

Nhưng là ngay sau khi binh lính cởi xích chân muốn kéo y rời khỏi đoàn người định vứt bỏ, y nghe được có người quát tên lính kia bảo hắn dừng tay. Tiếp đó y mơ hồ nhìn thấy một người mặc y phục màu bạc đón lấy y từ trên tay tên lính kia, rơi vào lòng ngực nào đó có tiếng tim đập bình ổn mà hữu lực. Trước khi y hoàn toàn hôn mê, y dường như có ngửi thấy một làn hương trong veo như nước.

Chờ khi... tỉnh lại, Tử Lê phát hiện mình đang ở trong một túp lều bạt đơn giản lại vô cùng thoải mái, trên người y còn phủ một chiếc chăn màu trắng làm từ da lông của tuyết hồ ly. Y suy yếu ngồi dậy, miệng khô lưỡi khô muốn tìm nước uống. Tiếp đó y phát hiện cách mình không xa có một cái bàn nhỏ, phía trên có đặt một ấm nước bằng da. Y xúc chân lên miễn cưỡng đứng dậy lảo đảo đi tới, vươn tay cầm ấm nước lên mở ra uống ừng ực.

Giây phút đưa dòng nước xuống cổ, Tử Lê tựa hồ cảm thấy như được giải thoát. Y uống thêm vài hớp sau đó đẩy gọn nắp ấm đặt lại chỗ cũ, quay về vị trí vừa nằm lần thứ hai đặt lưng xuống. Nếu tất cả những điều này không phải quá mức chân thật, y nhất định sẽ tưởng rằng mình chỉ đang trong một cơn ác mộng rất dài. Chỉ cần mộng tỉnh, y sẽ gặp lại khuôn mặt tuần tú chỉ có nhìn đến y cùng Tư Dịch mới có thể cười

kia của Huyền Dật xuất hiện trước mắt làm nững với y. Không có chiến tranh từng phát sinh, không có bị mất nước. Hết thấy vẫn giống như trước kia, hạnh phúc vui vẻ.

Y nhắm mắt lại, lệ lại không khống chế được mà trào ra. Rồi mới, y cảm thấy có người vén cửa lều đi vào. Người nọ đến bên cạnh y ngồi xuống, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt vương trên mặt y. Một làn hương trong veo như nước tỏa ra từ trên thân người nọ, Tử Lê mở mắt ra liền bắt gặp chủ nhân của bàn tay cùng hương vị kỳ lạ ấy.

Đó là một người thực tuấn tú.

Hắn có một mái tóc đen rất dài, gương mặt xuất sắc không kém nhưng lại mang nét tuấn mỹ khác với Huyền Dật. Hắn có một đôi mắt xinh đẹp, sắc bén như ưng nhưng không có cảm giác lạnh băng mà Huyền Dật đem đến. Cái mũi cao thẳng tinh xảo cùng hình dáng khắc sâu tràn ngập khí dương cương. Nếu Huyền Dật là băng, vậy người trước mắt này cho Tử Lê cảm giác chính là lửa.

“Tại sao lại khóc...?” Từ trong bờ môi có độ cong tuyệt đẹp của người nọ thốt ra thanh âm khàn khàn, nhẹ nhàng rung động tâm Tử Lê. Bởi vì giọng nói của hắn rất giống Huyền Dật.

Tử Lê trợn to cặp mắt phượng của mình, mở miệng gian nan học ra một chữ: “Dật...”

“Dật?” Nam nhân kia nhíu mày lặp lại: “Ta không kêu Dật, ta tên Khôi, Băng Khôi.”

Nước mắt Tử Lê lại rơi xuống. Băng Khôi ẵm y lên kéo vào lòng vỗ nhẹ tấm lưng gầy yếu của y: “Đừng khóc đừng khóc, người nghĩ tới cái gì... Tại sao vẫn cứ khóc vậy?” Hắn dịu dàng hỏi, giống đồ đứa nhỏ mà bắt đầu nhẹ nhàng lay động y như muốn dỗ y đi vào giấc ngủ yên. Tử Lê ngẩng đầu lên nhìn hắn, thanh âm khàn khàn nhẹ nhàng hỏi:

“Tại sao... phải cứu ta...?” Lệ lại bắt đầu cuộn cuộn trào ra từ trong hốc mắt: “Tại sao... không cho ta chết...?”

“Tại sao ngươi lại muốn chết?” Băng Khôi nghe xong lại lần thứ hai nhíu mày hỏi: “Sống không tốt sao?”

“Những thân nhân quan trọng nhất của ta... đều đã chết cả rồi! Bị các người... giết chết! Ta làm sao có thể... sống một mình như vậy?” Tử Lê túm lấy vạt áo trước ngực hắn, nước mắt rơi càng dữ hơn. “Chết rồi... là có thể xuống đó... gặp lại bọn họ... Thật tốt!”

“Người cho rằng, người chết như vậy xuống gặp thân nhân yêu quý của người, bọn họ nhìn đến người sẽ cao hứng sao?” Băng Khôi lớn tiếng quát: “Ta nghĩ bọn họ thà mong người tiếp tục bình an sống ở trên đời này cũng không nguyện thấy người phí hoài bản thân mình như thế!”

Tử Lê nghe xong trừng lớn mắt nhìn hắn, rồi mới buông ra bàn tay vốn đang siết chặt áo hắn, nở nụ cười. Băng Khôi nhìn khuôn mặt tươi cười mang nước mắt kia của y, có một thoáng mất thần.

Rõ ràng không phải là dung mạo đặc biệt kinh vi thiên nhân gì, vì sao vào lúc này xem ra nhưng lại khiến người ta đui mù như vậy?

“Đúng vậy a... Hẳn nhất định... sẽ không vui!” Tử Lê cúi thấp đầu cười khổ thì thảo nói. “Hẳn nhất định mong ta tiếp tục sống ở trên đời này... cũng không muốn ta xuống đó cùng hẳn!”

“Cho nên... người phải tiếp tục sống cho tốt. Không đơn giản chỉ là vì chính người mà sống, mà còn là sống vì những thân nhân đã chết của người!” Băng Khôi đem đầu của y nhẹ nhàng nâng lên, ôn hòa nói: “Nói cho ta biết, người tên là gì?”

6. Chương 5

“Tử Lê, ta gọi Quân Tử Lê... Mộc Tân Tử, Lợi Mộc Lê” Y nhìn thật sâu vào mắt Băng Khôi, nhẹ nhàng nói.

“Tử Lê... Một cái tên rất hay.” Băng Khôi nở nụ cười, rồi mới đem chiếc chăn da hồ kia đắp lên người hẳn cùng Tử Lê, mở miệng nói: “Tử Lê, người hãy nghe cho kỹ, từ hôm nay trở đi, người chính là người của Băng Khôi ta... Cho nên, từ hôm nay trở đi, người sẽ ngủ cùng ta, bắt đầu hầu hạ ta trong tất cả sinh hoạt hàng ngày cho đến khi chúng ta tới Băng Luyện mới thôi.”

“Tại sao... muốn cứu ta, rồi đổi với ta... tốt như vậy?” Lúc được hẳn ôm chặt vào ngực, Tử Lê hỏi, hương vị như nước trong veo kia cùng tiếng tim đập hữu lực ổn định vờn quanh y, khiến y thực an tâm mà nhắm mắt lại.

“Chính ta cũng không biết... Chỉ là trong nháy mắt lơ đãng chứng kiến người ngất đi, lòng đột nhiên thất lại... Rồi không thể tự chủ mà thúc ngựa tới đòi người từ tay tên tiểu binh kia...” Băng Khôi rúc đầu vào tóc Tử Lê, hai mắt nhắm nghiền. “Ta thích... mùi hoa lê nhàn nhạt trên người người.”

Tử Lê nghe xong, lệ lại lặng lẽ rơi xuống.

Thanh âm chính là tương tự như thế, lời nói ra cũng là tương tự như thế....

Y vùi đầu vào trong ngực Băng Khôi nhẹ nhàng nghe tim hẳn đập cùng cảm thụ nhiệt độ cơ thể của hẳn. Rất giống... Trừ bỏ hương vị riêng biệt, tim đập, nhiệt độ cơ thể lẫn cảm giác được hẳn ôm vào lòng... Đều là tương tự như thế! Khiến y có một loại cảm giác, là Huyền Dật đang ôm y....

Cứ như vậy, vị nước trong veo trên người Băng Khôi cùng mùi hoa lê nhàn nhạt của Tử Lê, tuy hai mà một nhiễm quần lên thân đối phương thậm chí tỏa khắp lều bạt, mãi cũng chưa tán... Đồng thời, sợi dây vận mệnh của bọn họ cũng bắt đầu chặt chẽ quấn lấy nhau, đến chết cũng không chia lìa....

Năm ấy, Tử Lê 26, Băng Khôi 28 tuổi.

Ở một nơi sơn minh thủy tú có nước chảy cầu treo, Tử Lê chợt nhìn thấy Huyền Dật. Hắn vẫn mặc chiếc chiến bào khi xuất chinh còn vẻ như đang chờ đợi gì đó. Y vui sướng định cất tiếng gọi hắn lại phát hiện Huyền Dật xoay người bắt đầu bước tới chỗ cây cầu gỗ kia, tựa hồ định qua cầu.

Tử Lê hoảng sợ lập tức vừa chạy vội qua như điên, vừa gọi tên Huyền Dật. Huyền Dật nghe tiếng liền dừng chân, xoay đầu lại, trên mặt có chút kinh hãi nhìn Tử Lê. Tử Lê thấy hắn dừng bước chờ y liền chạy nhanh hơn chút nữa. Khi đến càng gần, y phát hiện bên cạnh cùng trên cầu không đơn thuần chỉ có mình Huyền Dật, còn có cả hoàng đế, hoàng hậu cùng bao công chúa hoàng tử khác. Tử Lê lớn tiếng gọi bọn họ, hơn nữa tăng tốc nhanh hơn chạy vội qua.

Bọn họ nghe tiếng quay đầu nhìn thấy Tử Lê, tất cả đều lộ vẻ mặt kinh hãi vẫy tay với y. Còn Huyền Dật thì mỉm cười đi tới, một phen kéo y vào lòng.

“Dật! Dật, ngươi muốn đi đâu? Sao ngươi không đợi ta, không mang theo ta đi cùng?” Tử Lê thở hồng hộc ôm chặt eo Huyền Dật nhìn mặt hắn khẩn trương hỏi, nước mắt không ngừng lăn xuống thấm ướt vạt chiến bào của Huyền Dật. “Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết... Ngươi có biết khi ta nhận được tin tức ngươi tử trận có bao nhiêu khổ sở không?!”

“Thực xin lỗi, Tiểu Lê phi của ta... Bồn vương đã để em lo lắng sợ hãi...” Huyền Dật nâng tay lau đi những giọt nước trên mặt Tử Lê, mang vẻ nhu tình nhìn thê tử: “Để bồn vương được ngắm nhìn em cho kỹ, lâu như vậy không gặp, Tiểu Lê phi của ta thật sự là càng ngày càng động lòng người!”

Tử Lê nghe xong nín khóc mỉm cười, Huyền Dật khom người hôn hôn má của y. “Đúng rồi, vẫn là cười lên càng đẹp mắt hơn... Lê hoa mang lệ, mỉm cười trong lệ... Để ta được ngắm nhìn nụ cười của em thêm vài lần, kỹ càng đem nụ cười của em khắc ở trong tim...” Huyền Dật chưa sót mà cười, rồi mới ôm chặt Tử Lê thấp giọng ghé vào lỗ tai y thủ thủ, trong giọng nói mang thanh âm tắc nghẹn. “Chết như vậy... khi bồn vương đi qua cây cầu kia mới không còn tiếc nuối, mới không quên Tiểu Lê phi của ta... Thực xin lỗi... Bồn vương từng nói muốn bên em cả đời, bây giờ lại phải phụ em...”

Tử Lê nghe xong hoảng sợ mở to hai mắt ngẩng đầu nhìn Huyền Dật. Gương mặt hắn đã thấm đẫm nước mắt, đời này Tử Lê chưa từng thấy Huyền Dật khóc bao giờ. Y bối rối lau nước mắt cho Huyền Dật, nhưng không hiểu sao lại càng lau càng nhiều, lau đến ngay cả chính mắt y cũng bắt đầu nhòe đi: “Ngươi đang nói bậy gì vậy... Tại sao ngươi phải qua cây cầu kia? Tại sao qua cây cầu kia rồi sẽ quên ta mất? Ngươi sẽ không bỏ lại Tử Lê mà đi một mình đúng không?!”

Tử Lê luống cuống nhìn hắn khóc gào: “Ngươi tới chỗ nào Tử Lê cũng phải cùng đi! Ngươi từng hứa với ta rằng sẽ bên ta suốt kiếp, đến chết đều không chia lìa mà! Tại sao bây giờ ngươi nói phải phụ ta??!”

“Tử Lê, Tử Lê...” Huyền Dật nghẹn ngào khóc, khẽ gọi tên y: “Bồn vương đời này thật sự rất có phúc khí, mới được cộng kết liên lý với em... Bồn vương không thể ích kỷ như vậy mà mang em đi cùng... Em phải sống cho thật tốt... Món nợ Bồn vương phụ em... chỉ có thể chờ kiếp sau trả rồi!”

Nói xong, hắn liền đẩy Tử Lê ra, không hề quay đầu lại liền cùng đám người hoàng đế qua cầu. Tử Lê vội chạy qua, lại phát hiện cây cầu kia lần bốn phía đều đang dần dần biến mất, chuyển thành một mảnh bóng đen. Y khóc gọi tên Huyền Dật, thế nhưng Huyền Dật tựa hồ đã đi xa không nghe thấy được nữa...

“Tử Lê!!” Một giọng nói lo lắng gọi y, y nghe tiếng quay đầu lại. Tiếp đó, có luồng ánh sáng trắng rơi vào, một bàn tay mạnh mẽ hữu lực kéo y vào bên trong khoảng sáng ấy.

“Mộng tỉnh, duyên phận hai ta đời này liền diệt... Phải sống thật tốt nhé! Tử Lê...”

Khoảnh khắc bị kéo vào trong ánh sáng trắng, Tử Lê dường như nghe thấy thanh âm dịu dàng của Huyền Dật quanh quẩn thở than trong bóng đêm kia: “Không!”

Tử Lê mở to mắt, phát hiện một gương mặt mang thần tình lo lắng đang nhìn mình.

“Em tỉnh lại rồi, thật tốt quá!! Nửa đêm em đột nhiên sốt cao, hôn mê bất tỉnh, thật sự là làm ta sợ muốn chết!! Mới vừa rồi, khi tên lang băm kia nói với ta em có thể không cứu được, ta thiếu chút nữa đã tức giận bỏ hất một nhát!” Băng Khôi dùng vải ẩm nhẹ nhàng lau đi lệ thủy lệ ngân nhiều đến không đếm được trên mặt y, mang ngữ khí trộn lẫn lo lắng cùng vui sướng nói.

“Hắn... Hắn không cần ta... Hắn bỏ lại một mình ta cùng bọn họ đi rồi...” Tử Lê tựa hồ không có nghe thấy tiếng của Băng Khôi, chỉ trừng nhìn trần lều, môi phát run thì trào tự lẩm bẩm. Nước mắt lại bắt đầu trào ra: “Hắn không cần ta! Dật hắn không cần Tử Lê nữa!”

“Em đang nói gì vậy?! Ai bảo không cần em?!” Băng Khôi mặt nhăn mày nhíu, biểu tình lo lắng ôm Tử Lê vào ngực, vỗ lưng y: “Hắn không cần em cũng không sao! Em còn có ta, ta muốn em a!”

Tử Lê kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Băng Khôi, chỉ thấy hắn nghiêm túc nhìn y, nói với y: “Ta cần em... Ta không phải đã nói, em là người của ta sao?”

“Người cần ta.... Người muốn ta....” Y thì trào lặp lại những lời này, ánh mắt vô hồn nhìn Băng Khôi. “Người cần ta... Vậy tại sao... Tại sao hắn lại không cần ta... Còn bỏ ta đi một mình... Còn nói phụ ta... Kiếp sau mới trả... Ta không thể chờ được đến kiếp sau! Ta không muốn!! Ta cùng hắn còn chưa đi hết một đời mà... Hắn sao có thể cứ như vậy bỏ lại ta mà đi!”

Tử Lê thất thanh khóc rống, tựa đầu rúc vào áo Băng Khôi, khóc rất lâu rất lâu. Rồi... y lại hôn mê lần nữa.

Băng Khôi nhìn khuôn mặt đầy lệ của Tử Lê, cúi đầu nhẹ nhàng hôn...

“Đời này hắn phụ em, ta nguyện ý thay hắn trả hết nợ... Cùng em đi hết cả kiếp này.”

Chờ khi Tử Lê tỉnh lại, bọn họ đã tới Băng Luyện quốc.

Y phát hiện quanh thân đang quấn trong một tấm da cừu rất dày, được Băng Khôi cưỡi ngựa ôm chặt vào ngực. Hương vị như nước trong veo kia trên người hắn lại lần thứ hai thoang thoảng vờn quanh.

Không hề giống với Huyền Khế quốc, Băng Luyện quốc nơi nơi đều là băng thiên tuyết địa. Người nơi này tùy thời tùy chỗ đều phải mặc quần áo rất dày, nhưng so với các nước khác, bọn họ cũng có vẻ khá thể tráng cao to. Nhìn đến nơi đầy tuyết như vậy, Tử Lê có thể hiểu được tại sao Băng Luyện quốc lại muốn nhét Huyền Khế quốc vào quốc thổ mình. Bởi vì Huyền Khế có xuân về hoa nở, bốn mùa rõ rệt, so sánh với nơi này, quả thực chính là thiên đường chốn nhân gian!

Nhưng điều Tử Lê thực nghi hoặc chính là: tại sao những người nhiều năm sinh trưởng trong băng thiên tuyết địa đó lại có thể chịu được nhiệt độ của sa mạc nóng cháy, bình yên vô sự qua lại bên ba đánh giặc mà không hề tổn hại một binh một tướng nào?

Được bọc trong tấm da cừu dày cộp, Tử Lê quay đầu nhìn Băng Khôi đang cưỡi ngựa ôm y, khẽ mở miệng hỏi: “Các người sinh trưởng trong băng thiên tuyết địa, như thế nào tìm ra cách băng qua vùng khí hậu sa mạc hoàn toàn bất đồng với quốc thổ, còn bình yên vô sự chạy tới công kích chúng ta thế?”

“À! Đó là bởi vì bình thường chúng ta đều phải chạy tới sa mạc huấn luyện, như vậy mới không chết trước khi muốn tiến đến tấn công nước khác!” Băng Khôi có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn Tử Lê trong lòng mình, mở miệng giải thích rõ. “Em tỉnh rồi, cảm thấy khá hơn chút nào không?”

“Ừm... Rất lạnh!” Tử Lê thần nhiên trả lời, thân thể bất giác rúc vào lòng Băng Khôi nhiều hơn chút.

Băng Khôi thấy thế liền càng ôm chặt y, rồi mới kéo dây thúc ngựa tăng tốc.

“Đợi thêm chút nữa sẽ không lạnh, nhẫn nại một lát nhé!” Hắn ôn nhu nói, Tử Lê chỉ gật gật đầu, cũng không cất tiếng đáp lại.

Qua ước chừng trên dưới một khắc, bọn họ cùng binh lính đi theo phía sau Băng Khôi đã tới trước cổng một tòa cung điện màu lam còn trắng lè và đồ sộ hơn so với tòa cung điện màu đỏ nơi hoàng đế ở trong kinh thành của Huyền Khế quốc. Đám binh lính thủ vệ hai bên vừa thấy bọn họ liền lập tức mở cửa thành rồi mới nhất tề quỳ xuống hô:

“Cung nghênh Hoàng Thượng hồi cung! Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế!”

7. Chương 6

Tử Lê nghe thế lập tức ngẩng đầu nhìn Băng Khôi tràn đầy kinh ngạc. Băng Khôi vẻ mặt mang cười nháy mắt với y mấy cái, rồi mới thúc ngựa tiếp tục đi.

“Thì ra... thì ra người chính là hoàng đế của Băng Luyện quốc – Xích Luyện Hoàng Băng Khôi... Khó trách... khó trách...” Giọng nói của y có vẻ hơi run. Khó trách Băng Khôi đem đến cho y cảm giác giống như lửa... Băng chi Xích Luyện Hoàng trong truyền thuyết chính là hắn! Là đứa con của lửa bị người ta nói là sinh sai quốc gia trong băng thiên quốc độ kia....

Nhưng Tử Lê thấy, tuy rằng hắn gây cho người ta cảm giác tựa lửa, nhưng nội tâm kỳ thật vẫn là băng đá... Bởi vì trên người hắn tỏa ra chính là vị nước trong veo, mà không phải nóng cháy hừng hực.

“Khó trách?” Băng Khôi nhướn mi hỏi: “Khó trách cái gì?”

Tử Lê lắc đầu tỏ vẻ không có gì, Băng Khôi cũng không tiếp tục truy vấn nữa. Hắn dừng ngựa lại, rồi mới buông lỏng cánh tay vẫn luôn ôm chặt Tử Lê ra, nhảy xuống, giao dây cương cho tên lính đứng bên cạnh dắt. Tiếp đó hắn lập tức xoay người tự mình bế Tử Lê xuống ngựa, đem cả đôi tay lẫn đôi chân đã lạnh băng kia của y đều bọc lại trong lớp da cừu dày, đem y vào cung.

“Xin hỏi Xích Luyện Hoàng bệ hạ muốn xử trí Tử Lê ra sao?” Tử Lê nhẹ nhàng hỏi, ngữ khí không mang theo chút cảm xúc nào.

“Xử trí? Sao lại nói khó nghe như vậy...” Băng Khôi nhíu mày, ẵm Tử Lê tới trước một gian tiểu viện. Nơi ấy có đủ loại cây mai, đem cả không gian bao phủ trong tán mai trắng muốt, chỉ cần bước vào thì sống mũi đã xộc đầy mùi hương.

“Từ nay em sẽ ở nơi này, nó tên là ‘Mai phi viện.’” Băng Khôi thả Tử Lê xuống, để y nhìn ngắm lạc viện mà mình sắp sửa định cư.

“Bởi vì vùng đất này của chúng ta rất lạnh lẽo, không trồng được cây lê, cho nên ta đành dùng hoa mai thay thế, em tạm chấp nhận sống với chúng nó vậy nhé được không?”

“A?” Tử Lê nghe hắn lẩm nhẩm, sững sốt một chút. Cái gì kêu ‘tạm chấp nhận sống với hoa mai’? Hắn coi mình là thực vật chắc?!

“Ách... Ta là nói... em hãy ở tạm trong Mai Phi Viện này... Ta nghĩ em hẳn là sẽ thích hoa lê hơn chút...” Hắn cũng phát hiện ra lỗi trong lời mình nói, đỏ mặt sửa miệng.

“Cám ơn bệ hạ.” Tử Lê hạ thấp người hành lễ, lại bị Băng Khôi ngăn cản.

“Không cần đa lễ với ta như thế, cũng đừng gọi ta là bệ hạ... Ta thích em kêu ta Băng Khôi.” Băng Khôi đỡ

y lên, mang vào trong phòng.

Tử Lê có chút do dự gật gật đầu, mở miệng khẽ gọi: “Băng Khôi...”

Băng Khôi nghe xong cười vui vẻ. Ở trong nháy mắt đó, Tử Lê đem nụ cười của Huyền Dật cùng Băng Khôi trước mắt xếp chồng lên nhau...

Tại sao... Rõ ràng chính là hai người bộ dáng không giống nhau, lại luôn làm y có loại cảm giác tương tự...?

Tử Lê có chút thất thần nghĩ.

Cách ngày hôm sau, Tử Lê thu được thánh chỉ. Băng Khôi đem ‘Mai Phi Viện’ cùng một số tiểu thị nữ, tiểu thái giám còn có vàng bạc châu báu ban cho y, cũng phong y thành ‘Lê Hương phi’.

Tử Lê sau khi tiếp nhận thánh ý, lộ ra một chút cười khổ.

Lê Hương phi...

Hắn biết rất rõ mình là một nam nhân còn phong mình là phi tử... Cũng chẳng khác gì cha mẹ của y, biết rõ y là một cậu bé lại công bố với bên ngoài là phận nữ nhi.

Tiện đà bị coi như con gái, sau khi nuôi lớn lại gả cho Huyền Dật...

Đều là giống nhau...

Đều là giống nhau... châm chọc như thế...

Cứ vậy, từ sau khi Tử Lê được Băng Khôi cứu về mang vào cung phong làm quý phi, coi như yên bình mà sống qua mấy tháng. Trừ bỏ thỉnh thoảng sẽ có mấy đám phi tử nghe nói Tử Lê được sủng ái đến đây hô to gọi nhỏ, châm chọc khiêu khích, bình thường có thể nói là vô cùng thoải mái an tĩnh.

Tử Lê cũng dần dần quen với thời tiết cùng phong thổ nơi này. Mỗi tháng, chỉ cần có chút rảnh, Băng Khôi đều sẽ đến tán gẫu, dẫn y đi chơi loanh quanh. Buổi tối cũng sẽ qua đêm ở Mai Phi viện, cùng y đồng giường chung gối đi vào giấc ngủ. Nhưng là chỉ dừng ở đó mà thôi. Ngoài ôm và hôn, hắn cũng chưa từng làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn. Đối với điều này, Tử Lê cảm thấy thực cảm kích. Y hiểu rất rõ tâm ý

của Băng Khôi, nhưng là cho tới bây giờ, y vẫn không cách nào chấp nhận ai ngoài Huyền Dật làm những chuyện ấy với mình. Bởi vì thực sự, kể từ lúc y nhận được tin tức Huyền Dật chết trận sa trường cho đến bây giờ, cũng bất quá mới qua một năm rưỡi, cùng lắm thì cộng thêm mấy ngày mà thôi, y vẫn không thể quên đi nỗi tưởng niệm cùng đau thương dành cho Huyền Dật. Dù sao, Huyền Dật có thể nói là người mà y yêu nhất trên đời...

Cùng lúc ban thưởng Mai Phi Viện cho y, Băng Khôi cũng ban tặng y một tiểu thị nữ cùng một tiểu thái giám. Bọn họ lần lượt tên là Thanh Liên và Tiểu Thích Tử, là hai đứa nhỏ rất đáng yêu. Thanh Liên diện mạo thanh tú, nguyệt mi cong cong, mang cặp mắt hạnh dài nhỏ xinh đẹp. Bộ dáng hoạt bát cùng thiên chân vô tà của nàng, khiến Tử Lê nhớ tới Mai Tuyên – nghe nói sau khi gả cho Thập Vương gia cũng đã chết trong cuộc tru diệt hoàng tộc thảm khốc ngày ấy. Còn Tiểu Thích Tử lại có khuôn mặt béo tròn, diện mạo vô cùng chọc người cười vui. Hắn tư tưởng cẩn thận và vô cùng thích lải nhải, thường giống một bà mẹ già cả ngày niệm không ngừng, luôn bức bách Tử Lê ăn nhiều hơn, bởi vì Tử Lê thoát nhìn rất gầy yếu! Hơn nữa sau khi biết được thân thể chủ nhân vô cùng suy nhược, cứ sến ra là hắn lại kêu Tử Lê mặc nhiều quần áo miễn cho bị cảm, còn ngày nào cũng chạy tới phòng bếp tự mình hầm canh cho Tử Lê ăn! Khiến sức khỏe Tử Lê thật đúng là dần dần có khởi sắc, vẻ mặt cũng so với trước kia hồng nhuận hơn rất nhiều.

Nghe hai người kể lại, ngày đầu bọn họ nhìn thấy Tử Lê, lòng đều sợ muốn chết, bởi vì đây là lần đầu tiên hai người bọn họ hầu hạ quý phi. Hơn nữa Tử Lê vẻ mặt đậm bạc hình như không ưa nói giỡn, khiến bọn họ nghĩ lầm Tử Lê thực hung tợn. Thế nhưng sau khi ở chung, bọn họ phát hiện kỳ thật vị chủ tử này của bọn họ là một người rất ôn hòa.

“Lê chủ tử ~ Lê chủ tử!!” Thanh Liên ôm một thứ gì đó trong lòng, hớn hở chạy tới, cao hứng phấn chấn kêu: “Người xem ta tìm được gì này!”

“Hửm? Người tìm thấy cái gì mà hưng phấn thế?” Hôm nay Tử Lê diện một thân nữ phục màu thủy lam chế từ bông vải, viền cổ tay, cổ áo cùng váy lót đều dùng kim tuyến thêu dây hoa. Bên ngoài còn phủ một chiếc áo khoác màu bạc. Trên đầu của y kết một cái búi tóc đơn giản, chỉ dùng một cây trâm đính hạt trân châu màu hồng nhạt làm trang sức. Y nghe tiếng liền buông cuốn sách đang đọc dở xuống quay đầu lại nhìn về phía Thanh Liên, mỉm cười hỏi. Thanh Liên liền đưa thứ đang ôm trong ngực ra cho Tử Lê xem.

Đó là một con mèo lớn màu tuyết bạch điểm chút vằn. Nó có cặp tròng mắt màu xám, bộ lông nhìn như xộp kia khiến người ta nhìn không được muốn sờ sờ. Có thể nói nó là một con mèo nhưng lại không giống lắm, bởi vì hình thể của nó tựa hồ quá lớn so với một con mèo bình thường.

Con mèo kia vừa nhìn thấy Tử Lê, không nói hai lời liền giãy ra khỏi ngực Thanh Liên nhảy xuống, bổ nhào vào lòng y làm nũng. Cặp mắt to kia chớp chớp, thơ dại nhìn về mặt có chút bị dọa đến của Tử Lê. Tử Lê cười cười ôm lấy nó từ trên đầu gối mình.

“Người nhặt được nó ở đâu vậy?” Y cười ha ha ôn nhu hỏi, con mèo kia liếm mặt y mấy cái rồi mới phát ra thanh âm ‘gaogao’.

“Ồi bẩm Lê chủ tử, Thanh Liên phát hiện ra nó ở ngoài rừng trúc cạnh Mai Phi Viện, thấy nó đáng yêu

nên vội ôm nó tới cho chủ tử xem.” Thanh Liên ngồi xổm xuống, vừa dầm chân cho Tử Lê vừa cười hì hì: “Chủ tử thích chứ?”

“Thích, thích, nhóc này đáng yêu như vậy mà, ta thấy chúng ta cứ giữ nó lại được không?” Tử Lê gãi ngứa cho nó, mèo con thoải mái híp mắt meo meo.

Khi bọn họ đang thảo luận xem nên đặt tên cho con mèo này là gì, tiếng gọi dồn dập của Tiểu Thích tử liền ầm ỉ truyền đến từ ngoài hành lang.

“Lê chủ tử! Lê chủ tử a!! Mấy ngày này ngài ngàn vạn lần đừng tới rừng trúc ~~ bởi vì đám thủ vệ vừa mới đánh chết một con.... A a a a a!!!!!!” Tiểu Thích Tử vừa tới cửa, thấy Tử Lê đang ôm trên tay một con mèo lớn liền bị dọa đến kêu to.

“Xem kìa, Tiểu Thích Tử, người là vội tới cho chúng ta biết cổ họng của người có thể cắt cao bao nhiêu đúng không?! Làm gì mà đương nói đến một nửa lại đột nhiên hét lên thế hả?” Thanh Liên vừa dầm chân cho Tử Lê vừa cười nhìn vẻ mặt bị dọa đến trắng bệch của Tiểu Thích Tử nói.

“Ông bà tổ tiên ơi ~~~~~” Tiểu Thích Tử ngã ngồi trước cánh cửa, chỉ vào con mèo lớn trong lòng Tử Lê, kêu: “Hồ a!!!!!!!!!!!!!!”

“Hả?!” Thanh Liên chấn động nhìn con mèo lớn trong lòng Tử Lê, sắc mặt nháy mắt trắng xanh: “Hồ sao?!!!”

“Hồ?! Hồ không phải màu cam nâu sao? Con vật này rõ ràng chính là màu trắng mà ~” Tử Lê đem con mèo lớn bị Tiểu Thích Tử nói là hồ kia bế lên cẩn thận nhìn kỹ, cặp mắt to màu xám của nó lờ lờ phát sáng nhìn Tử Lê. “Mèo một tiếng tới nghe chút, chứng minh cho bọn họ thấy người không phải hồ mà là mèo con đi.”

Đại miêu nghe xong ánh mắt hiện lên một tia kim quang, tiếp đó nó liền thật sự kêu ‘meo’ cho Thanh Liên đang dầm mặt cùng Tiểu Thích Tử đang bị dọa đến gốc nghe.

“Các người xem, rõ ràng chính là mèo mà!” Tử Lê cao hứng ôm đại miêu hôn một cái, rồi mới quay đầu nói với hai kẻ đã bị dọa đến nói không nên lời: “Tiểu Nguyệt Nha thật là ngoan!”

“Chủ tử! Người đặt cho nó cái tên hay quá!!”

Lấy lại tinh thần sau cùng, Tiểu Thích Tử kích động kêu rên với Tử Lê: “Hay cái gì mà hay! Nó lớn lên tuyệt đối sẽ rất nguy hiểm!! Chủ tử, ngài liền giao nó cho Tiểu Thích Tử đem đến chỗ đám thủ vệ xử lý đi!”

“Không cần! Ta thích nó, ta muốn giữ nó lại! Thanh Liên, người không phải cũng rất thích Tiểu Nguyệt Nha sao?!” Tử Lê trừng mắt phượng, nhìn Thanh Liên nói. Trong ánh mắt rất có loại ý tứ ‘người dám nói không thích ta liền điều người đi cọ nhà xí cho xem’

“Đó đó đó... đó là trước khi biết nó là hổ mà... Hu hu hu... Chủ tử, người đừng nhìn Thanh Liên như vậy nữa! Ta thừa nhận ta rất thích nó là được chứ gì ~~~~” Thanh Liên vẻ mặt bi thương nhìn Tử Lê nói.

“Vậy mới đúng ~ Mà này Tiểu Thích Tử, nếu người dám trộm đi bầm báo với thủ vệ, ta liền bắt người lại đánh bằng roi đó nghe!” Tử Lê thấy Tiểu Thích Tử muốn lén chuồn đi mách thủ vệ, ngữ khí giả bộ nghiêm khắc nói với hắn. Tiểu Nguyệt Nha còn dựng thẳng thân lên, gằm nhẹ uy hiếp.

“Hức... Được rồi! Chủ tử, Tiểu Thích Tử không đi là được!” Tiểu Thích Tử nghe thấy Tử Lê muốn đánh hắn, lại thấy vẻ mặt không tốt của Tiểu Nguyệt Nha liền run rẩy cả người.

“Tiểu Nguyệt Nha, người nghe thấy chưa ~ người có thể ở lại đây cùng ta đó! Vui không nào?” Tử Lê vừa lòng cười với Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Nguyệt Nha hí mắt cao hứng khẽ ‘ngao’ một tiếng.

8. Chương 7

“Hừm ~ ai muốn ở cùng em vậy?” Một giọng nam trầm thấp khàn khàn truyền đến từ ngoài cửa, ngữ khí có chút lo lắng: “Tử Lê, mấy hôm này em đừng nên đến gần rừng trúc bên kia nhé, sáng nay thủ vệ bên ngoài mới đánh chết một con hổ Huyền Vũ có thể bởi vì trên núi quá lạnh không tìm thấy đồ ăn mới chạy xuống sân....”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng... Ở chỗ chúng thần còn có một con đây!” Tiểu Thích Tử thấy người đến là Băng Khôi lập tức quỳ xuống, vẻ mặt ‘cứu tinh đến rồi’ vội bầm báo với hắn: “Ngài hãy khuyên Lê chủ tử đừng giữ nó ở bên người nữa! Rất nguy hiểm ạ!”

“Hả?! Tử Lê à ~ em muốn giữ lại con Tiểu Huyền Vũ này sao?” Băng Khôi nghe xong nhướn mi nhìn lướt qua Tiểu Thích Tử quỳ trên mặt đất, vung tay lên bảo hắn bình thân, liền quay sang hỏi Tử Lê đang ngồi trên ghế cho Thanh Liên đầm bóp.

“Đúng vậy, ta muốn giữ lại Tiểu Nguyệt Nha!” Tử Lê vẻ mặt kiên trì nhìn Băng Khôi nói rõ.

“Ngay cả tên đều đã đặt rồi sao ~ Tiểu Nguyệt Nha! Ha hả...” Băng Khôi lộ vẻ bó tay nhìn Tử Lê, ngồi xổm xuống vuốt ve lông con hổ, Tiểu Nguyệt Nha dụ ngoạn để yên cho hắn sờ: “Thật đúng là rất đáng yêu! Được rồi! Em đã kiên quyết như thế, trẫm đành đáp ứng em thôi!”

“Hoàng Thượng~~~~~” Tiểu Thích Tử kêu rên: “Hoàng Thượng, ngài đây là muốn dưỡng hổ di họa sao?! Nếu nó lớn lên rồi tấn công chủ tử thì biết làm thế nào?!”

“Vậy người liền rửa cổ cho sạch, chờ đầu rơi xuống đất đi!” Băng Khôi quay đầu nhướn mi với Tiểu Thích Tử, nói: “Đi đi! Đầu lui xuống hết cho trẫm!”

“Dạ (Dạ)!” Thanh Liên cười trộm nhìn vẻ mặt suy sụp của Tiểu Thích Tử, cùng tuân lệnh rời khỏi phòng.

“Hôm nay em mặc như vậy thật đúng là rất đẹp mắt~” Băng Khôi thả Tiểu Nguyệt Nha đang ôm xuống đất, rồi mới bế Tử Lê ngồi lên đùi mình, nói: “Đám phi tử nọ của ta còn đến quấy rầy em không?”

“Đã không còn thường xuyên như lúc đầu nữa, bắt quá vị Tuyết Cơ nương nương tự xưng là được người sủng ái nhất kia vẫn chăm chỉ đến điểm danh mỗi ngày.” Tử Lê đem Tiểu Nguyệt Nha đang cào cào quần áo của y lên đặt tới trên đùi, tươi cười nói với Băng Khôi: “Nàng thật đúng là rất có tinh thần trẻ trung đặc trưng của một tiểu cô nương đó! Hôm nào cũng đến chỗ ta hô to gọi nhỏ.”

Băng Khôi nghe xong nhũn mảy: “Thật sự là hỗn xược! Ta đều đã cảnh cáo bọn họ hết rồi, vậy mà còn dám như thế!”

“Ta thấy đâu có sao! Náo nhiệt một chút cũng không tồi, dù gì các nàng cũng không dám thật sự làm gì ta...” Tử Lê nhắm mắt lại gối đầu lên vai hần nhẹ nhàng nói, vị nước trong veo trên người Băng Khôi y càng ngửi thấy càng quen. “Người có rãnh thì ở bên các nàng nhiều chút đi! Dù sao các nàng cũng là phi tử của người, người còn phải dựa vào các nàng nối dõi tông đường cho mình nữa ~ ”

“Em cũng là phi tử của ta mà! Đẳng nào ta cũng đã có vài hoàng tử công chúa rồi, căn bản không cần lo lắng loại vấn đề này nữa...” Băng Khôi nói: “Hơn nữa nếu bây giờ ta muốn có con, cũng là muốn em sinh cho ta...”

Tử Lê vừa nghe xong lập tức mở to mắt.

“Ta không phải nữ nhân, sao sinh con cho người được?” Y cười khổ nhìn khuôn mặt tuần tú của Băng Khôi, nói. Mặc nữ y chỉ là vì thói quen... Nhưng là vô luận có giống thế nào, mình rốt cuộc vẫn là một nam tử...

“Chính thế... Vậy mới nói, loại chuyện này là vĩnh viễn không thể thực hiện, em thấy có đúng không?” Trên mặt Băng Khôi hiện lên một tia tiếu nuối: “Bằng không, nếu do em sinh, vậy nhất định là một đứa bé rất tuyệt vời...”

“Ồng gồc, ồng gồc...” Tử Lê cười mắng hần, lệ liền cứ thế lăn xuống từ hốc mắt y. Đột ngột đến mức ngay cả chính Tử Lê cũng giật mình.

“Khóc? Sao em lại khóc nữa rồi...” Băng Khôi có chút luống cuống lau đi nước mắt trên mặt Tử Lê, nhẹ nhàng nói: “Thật sự là đoá hoa thích khóc, thật không biết câu ‘lê hoa mang lệ’ này có phải từ em mà ra không...”

Đừng khóc đừng khóc! Em, bé hoa tiên này, sao lại thích khóc như vậy? Câu ‘lê hoa mang lệ’ chắc chính là từ em mà ra đi ~ lê hoa tiên khóc, thần tình mang lệ!

Dật... Cũng từng nói những lời giống thế...

Tử Lê nhìn hẳn, nhớ tới khi đó Huyền Dật cười lau đi nước mắt cho y, lệ của y... rơi càng nhiều...

Trần tiểu xuân – thủ tiêu tư cách

Lão hữu khán kiến liễu dã hội kinh nhạ

Bình nhật bôi tửu bất triêm kim văn tổng hát bất yếm

Thiễn hời sắc yên quyển tẩm một liễu ngã đích kiể

Trữ nguyện thính cự tiểu thoại an úy khả miễn tắc miễn

Ngã thuyết ngã ái nhĩ cú phân lượng liễu mạ

Ngã nỗ lực thí tham nhĩ tiếp thụ ngã đích chân tâm khả dĩ mạ

Ngã thái quá ái nhĩ nhĩ hội bị ngã hách phạ bất thị mạ

Chảm ma nhĩ nhĩn lý chích đắc tha

Ngã dã bất tri đạo (đa ma tướng tri đạo)

Như kim giá toán thậm ma nhĩ thị phủ phi tha bất giá

Đương tuyển liễu thị tha ngã nhận thâm đô bất khả phạ

Tối phạ kỳ thực bị thủ tiêu tư cách

Hoàn bất tri đạo bính mệnh tránh trất

Như kim giá toán thậm ma ngã thị phủ giá ma thảo yếm

Chích tri đạo phó xuất dĩ hậu đô bất tri chảm toán

Tối phạ kỳ thực thị thâm đắc ngân viễn

Hoàn bất tri đạo nhạ nhân sinh yếm

Bài hát trên kia chính là tiếng lòng của Băng Khôi...

(Lười dịch bài hát nên để nguyên âm hán (_ _!!))

“Đừng...” Tử Lê gạt tay Băng Khôi ra, quay đầu qua hướng khác, thấp giọng thì thào tự nói. “Sao lại... giống nhau như thế... giống đến mức khiến cho ta... thiếu chút nữa lại đem người và người ấy hòa lẫn vào nhau...”

“Em đang nói gì... tại sao lần nào em cũng úp mở như vậy?!” Băng Khôi có chút tức giận xoay mặt y lại đối diện với hắn: “Em thiếu chút nữa đem ta với ai hòa lẫn vào nhau? Lại là người kia sao? Lại là cái tên mỗi đêm em ngủ đều gọi tên chứ gì?”

Tử Lê không nói, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Hắn đã chết!!! Đã chết rồi!!! Tại sao em không thể quên hắn đi... Liếc nhìn ta một cái?” Băng Khôi vẽ mặt vừa phẫn nộ vừa đau khổ siết lấy hai tay y, cúi đầu khàn giọng nói: “Ta nguyện ý... Ta nguyện ý thay thế hắn cùng em đi hết quãng đời này... Món nợ kiếp này hắn phụ em, ta nguyện ý thay hắn trả cho em...”

Tử Lê trừng lớn cặp mắt phượng đang mang lệ kia của mình nhìn nam nhân trước mặt, run giọng khê hé môi...

“Thế nhưng ta chính là không tài nào quên hắn được! Ta làm sao có thể quên mất hắn?! Ta yêu hắn yêu đến sâu nặng như vậy!! Cho dù hiện tại hắn đã không còn trên thế gian này... Ta vẫn không có cách nào ngừng nhớ đến hắn, không vì hắn mà tan nát cõi lòng a!!!”

“Mà người... người lại quá giống hắn... khiến ta đôi lúc sẽ đem hình ảnh của người cùng hắn xếp chồng lên nhau... Tuy rằng rõ ràng chính là hai người hoàn toàn khác... Nhưng là cảm giác kia, thanh âm kia, những lời thốt ra kia lại giống như đã sớm hẹn! Ta biết tâm ý của người dành cho ta... Thế nhưng ta không muốn đem người trở thành vật thay thế...”

Băng Khôi sau khi nghe xong liền buông lỏng bàn tay đang siết chặt y ra, sắc mặt chuyển thành tái nhợt nhìn Tử Lê trân trối. Hắn đuổi Tiểu Nguyệt Nha xuống khỏi đùi Tử Lê, rồi mới ở khoảnh khắc hoàn toàn không báo động trước đè Tử Lê xuống đất. Búi tóc của Tử Lê bị tuột trong kinh hách giây dựa, cây trâm đính hạt châu hồng cũng không biết đã rơi đâu. Băng Khôi hoàn toàn mặc kệ, cố ý xem nhẹ biểu tình hoảng sợ hiện trên mặt Tử Lê, hắn thô lỗ xé nát quần áo y, khiến chiếc cổ cùng bờ vai tuyết trắng lại mảnh khảnh của Tử Lê liền cứ vậy lộ ra trước mắt hắn.

Tiếp đó, hắn hung ác cắn một miếng xuống bả vai của Tử Lê!

Máu tươi lập tức trào ra. Băng Khôi sau khi nhìn thấy miệng vết thương sâu đến đáng sợ kia liền thoáng tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn Tử Lê bởi vì đau đớn mà sắc mặt chuyển trắng, trong ánh mắt hiện lên áy náy mở miệng:

“Ta biết em không muốn đem ta trở thành kẻ tên Dật kia... Thế nhưng nếu em không buông tha những tưởng niệm mà chính em dành cho hắn, thì sao em có thể tách hình bóng hắn ra khỏi ta được? Thanh âm giống, lời nói giống, cảm giác giống thì sao chứ? Hắn là hắn, ta là ta, trên đời này những người có thanh âm, cảm giác tương tự nhau nhiều vô kể!! Chẳng lẽ em đều gán thân ảnh của ‘Dật’ vào tất cả bọn họ sao??! Chẳng lẽ em cứ vậy sa vào nỗi tưởng niệm đau thương đối với hắn cho đến chết mà không thèm liếc mắt nhìn ta một cái?! Đừng đem ta hòa vào hắn... Đừng khi đang nhìn ta hay nói chuyện với ta đến một nửa lại đột nhiên rơi lệ... Ta bây giờ... không cần em hoàn toàn quên mất hắn... Chỉ xin em tự mình bước ra khỏi nỗi đau thương vô tận dành cho hắn, rồi liếc nhìn ta một cái... cầu xin em...!”

9. Chương 8

Hắn cúi đầu, thanh âm trầm ngập thối khổ cùng yếu ớt nói, khiến Tử Lê nghe xong cả người chấn động như có sét đánh qua. Y không nói gì, chỉ nhìn trời rơi lệ. Nhưng mà, ngay tại lúc không biết đã qua bao lâu, y chậm rãi nâng tay ôm lấy Băng Khôi, run giọng mở miệng nói:

“Kiếp này hắn phụ ta, hắn hứa với ta kiếp sau sẽ trả... Bởi vậy người không cần thay hắn gánh nợ nữa... Mà tình trái kiếp này ta thiếu người, ta mặc dù không thể dùng toàn bộ cuộc đời mình đền bù lại... Nhưng ta vẫn không biết xấu hổ mà muốn lấy nửa đời sau ra tận lực trả lại cho người... Không biết người có ghét bỏ thân xác không biết còn sống được bao lâu này của ta không?”

Băng Khôi nghe xong ngẩng đầu lên, biểu tình kinh ngạc nhìn Tử Lê đang đối mặt với hắn. Hắn mân miện gật gật đầu, lệ cũng tuôn rơi.

“Không... Ta tuyệt sẽ không ghét bỏ... Ta sao có thể ghét bỏ được chứ? Ta cao hứng vui mừng còn không kịp nữa là... sao lại dám xa xỉ mà ghét bỏ?” Băng Khôi phát ra giọng nói hơi có vẻ run rẩy, ôm chặt lấy y. “Thực xin lỗi... Ta vừa mới làm em bị thương... Rất đau đi...”

Tử Lê lắc đầu, y đứng dậy cởi bỏ bộ quần áo vừa bị Băng Khôi xé rách trên thân, đưa chiếc cổ mảnh khảnh, bờ vai tinh xảo tựa thiếu nữ, cùng lồng ngực trắng nõn gần như trong suốt của mình, hoàn toàn triển lộ ra trước mặt Băng Khôi. Vết thương vẫn đầm đìa máu trên vai kia lúc này càng rõ ràng đến đáng sợ.

“Đây là ấn ký minh chứng cả thân lẫn tâm Tử Lê từ nay đến chết đều chỉ thuộc về một mình Băng Khôi người... Nào có đau gì?” Y hai mắt đầm lệ mang cười, nói với Băng Khôi, biểu tình thoáng chốc trở nên tuyệt mỹ rung động.

“Có thể được nghe những lời hôm nay của em, Băng Khôi ta cuộc đời này còn cầu mong gì nữa? Đã đủ... đã đủ rồi...”

Băng Khôi nhìn y thì thào nói, hôn lên dòng nước mắt trên mặt y, kéo y ôm vào lòng.

Tử Lê nhắm mắt lại, tựa đầu rúc vào lồng ngực Băng Khôi. Để vị nước trong veo trên người hắn hoàn toàn vây quanh mình, cùng vị lê hoa dịu ngọt tự thân dung hòa làm một.

Y biết, từ nay về sau, mình sẽ thật sự hoàn toàn toàn toàn chỉ thuộc về người đàn ông đang ôm chặt y vào lòng này...

“Tiểu Nguyệt Nha ~ ăn cơm!” Một âm thanh trong trẻo cất lên, khiến con hổ Huyền Vũ đang nằm dưới tàng cây mai, cùng những cánh mai rơi hợp thành nhất thể nghe thấy liền đứng lên, tao nhã đuổi người đi về phía Mai Lạc cư trong Mai Phi Viện. Suốt một tháng này, Tiểu Nguyệt Nha trưởng thành không ít. Màu lông càng phát ra ánh bạc, những vết vằn xám mờ mờ hồi trước ngày càng rõ ràng hơn. Thân thể cũng cao hơn trước kia rất nhiều, bốn chân thon dài phát triển đậm thịt dày cùng móng vuốt sắc nhọn. Nó mở cặp mắt to lờ lờ, bổ nhào lên người Tử Lê tay đang bưng hai cân xương cùng thịt bò sống, liếm liếm mặt y, tỏ vẻ cao hứng.

Cũng vì có Tiểu Nguyệt Nha tồn tại, giúp lượng phi tử vốn năng đến đây kêu gào giảm đi rất nhiều. Bởi vì nghe nói hổ Huyền Vũ trời sinh tính hung mãnh, người hoặc động vật bị cắn tất cả đều sẽ chết không kịp ngáp. Khiến cho đám phi tử kia ở một ngày nào đó, như thường lệ tới Mai Phi Viện, lại chuẩn bị bắt đầu châm chọc khiêu khích Tử Lê, sau khi nhìn thấy Tiểu Nguyệt Nha nhe hàm răng dài nhọn hoắt, tư thế chỉ chờ vồ tới liền sợ tới mức hoa dung thất sắc toàn bộ tháo chạy.

Bất quá, vẫn còn có người không tin tà ma, như trước tới báo danh mỗi ngày. Thì phải là Tuyết Cơ nương nương – kẻ hiện giờ đang đứng ngay cửa, vô cùng chí cao khí ngạo. Nàng dường như chẳng hề sợ chết, ngày nào cũng mang một đoàn thị nữ cùng thái giám đến châm chọc Tử Lê.

Tử Lê sau khi thấy người tới là ai, liền vứt thịt xương trong tay xuống đất cho Tiểu Nguyệt Nha ăn rồi mới mang về mặt lạnh nhạt tiêu sái đến phía sau Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên chính đang cực lực che chắn ở cửa, nhẹ nhàng mở miệng nói:

“Để Tuyết Cơ nương nương vào đi! Người tới luôn là khách, cự tuyệt khách đã lặn lội đến thăm thì quả là có chút thất lễ rồi.”

Thanh Liên vốn định nói gì đó, nhưng Tiểu Thích Tử lại ra hiệu ý bảo nàng im lặng, nàng mới mím môi không xen vào.

Tuyết Cơ ‘hừ’ một tiếng, dẫn đám thị nữ thái giám đông đảo của mình cao ngạo đi vào. Nghe nói trước khi Tử Lê còn chưa xuất hiện, nàng là phi tử mà Băng Khôi sủng ái nhất, đã sinh cho Băng Khôi một hoàng tử một công chúa. Rất nhiều người đều vô cùng xem trọng nàng có thể sẽ trở thành hoàng hậu, mà chính nàng cũng cho là như thế. Nhưng sự xuất hiện của Tử Lê làm cho tiếng chuông cảnh báo trong lòng nàng nhất thời vang lên. Cũng không phải bởi vì Tử Lê mang dung mạo hoặc tư thái xinh đẹp hơn nàng, cao quý thoát tục hơn nàng khiến nàng tâm sinh bất an, ngược lại, thành thực mà nói, bề ngoài của Tử Lê kỳ

thật chỉ xem như thanh tú động lòng người, nói sao cũng thấy đều là Tuyết Cơ thẳng áp đảo.

Nhưng chính là ánh mắt cùng thái độ mà Băng Khôi dành cho Tử Lê khiến nàng vô cùng lo lắng. Nàng chưa từng thấy qua Băng Khôi dùng ánh mắt thâm tình nhu hòa như thế nhìn bất cứ phi tử hay quý nhân trong cung nào – thậm chí kể cả nàng nữa. Ánh mắt Băng Khôi nhìn nàng so với những phi tử quý nhân khác chỉ là nhiều hơn chút sủng nịch, nhưng vẫn không có yêu thương gì trong đó. Nàng đã theo Băng Khôi từ năm 15 tuổi, được Băng Khôi phong làm đệ nhất quý phi lại sủng ái có thừa. Nàng sinh cho Băng Khôi một trai một gái, cũng tận tâm tận lực hầu hạ hân mọi mặt. Mặc dù chưa từng có được trái tim của hắn, nhưng trong lòng nàng cũng biết rõ, ngôi vị hoàng hậu nhất định là vật trong tay mình.

Nếu như bình thường, chỉ là quý nhân mới vào khiến Băng Khôi sủng hạnh nhất thời thì chẳng tính, bởi vì Băng Khôi là một hoàng đế. Hoàng đế có hậu cung ba nghìn giai lệ, nữ nhân phần trang thành đàn là chuyện bình thường không đâu, nàng đối với điều này cũng tập mãi thành thói quen rồi. Nàng biết Băng Khôi sẽ không yêu bất luận kẻ nào. Trừ bỏ nàng ra, Băng Khôi sủng hạnh một tân phi tuyệt sẽ không vượt qua 3 tháng.

Nhưng tính tới nay cũng đã hơn một năm, Băng Khôi kể từ khi mang Tử Lê về, ước chừng đã một năm rồi! Trong khoảng thời gian ấy, cho dù là Tuyết Cơ, Băng Khôi đều không còn tới thăm cung sủng hạnh quý nhân hay quý phi gì nữa. Chỉ thỉnh thoảng lắm mới đi thăm vài người hồi trước có vẻ khá sủng, quan tâm một chút. Còn tất cả thời gian khác, chỉ cần Băng Khôi có chút rảnh, thì chính là đến Mai Phi Viện chăm Tử Lê, thậm chí hàng đêm đều ngủ lại đó!

Tuyết Cơ vì thế bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Mất thấy chỉ kém có vài bước, chỉ vài bước nữa thôi là nàng có thể đi lên ngôi hoàng hậu! Thế nhưng xem tình cảnh hiện giờ, chuyện Băng Khôi muốn lập Tử Lê làm hậu đã chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Cứ nghĩ đến đây là nàng lại thấy ghen ghét dữ dội, tức giận bùng nổ! Bởi vì không thể làm cản trước mặt Băng Khôi, cho nên nàng mỗi ngày đều thừa dịp Băng Khôi bận quốc sự là đến Mai Phi Viện, lấy việc gây sự khiêu khích Tử Lê làm thú vui, giúp tiêu tan mối hận trong lòng. Vốn tưởng có thể nhìn thấy bộ dáng khó chịu vì bị chính mình châm chọc của Tử Lê, lại không ngờ rằng Tử Lê chỉ lộ vẻ đăm đăm, cứ như người bị mắng không phải mình, khiến nàng càng thêm tức tối.

Tử Lê hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội nhìn kỹ bộ dáng của Tuyết Cơ. Y bình thường đều không chú ý đến dung mạo đám phi tử thích tới đây kêu gào của Băng Khôi lắm, bởi vì nữ nhân có thể thốt ra những lời khiến người ta khó có thể nghe lọt này, bộ dạng dù có xinh đẹp đến mấy cũng chỉ làm cho người ta ngán ngẩm. Nếu không phải tâm tình Tử Lê hôm nay không tệ lắm, y kỳ thật đến nửa con mắt cũng lười bỏ thí cho Tuyết Cơ.

Theo góc nhìn của Tử Lê, dung mạo Tuyết Cơ có thể nói là chim sa cá lặn, khuynh quốc khuynh thành. Nhưng ngôn ngữ chanh chua phun ra từ miệng nàng lại cùng dung mạo kia tương phản gay gắt.

“Ta nói Lê Hương phi a ~ người chẳng qua cũng chỉ là nhất thời được sủng ái mà thôi, có cần tự đắc đến như vậy không hả? Cần thận người sau khi thất sủng sẽ bị biếm lãnh cung đó!” Tuyết Cơ nguyền rủa Tử Lê.

“Thật không hiểu tướng mạo Lê Hương phi bình thường như thế, sao lại có cách mê hoặc Hoàng Thượng lâu như vậy, chẳng lẽ Lê Hương phi thật là yêu quái, biết thi triển yêu thuật sao?” Nàng giả bộ sợ hãi nói, ánh mắt lại hiện lên khoái ý nhẹ nhàng.

Nhưng thấy Tử Lê bị chính mình gọi là ‘yêu quái’ vẫn không có phản ứng gì, nàng bốc cơn tức giận, mở miệng lại thốt ra lời khó nghe:

“Hoàng Thượng ngày nào cũng đến đây lâm hạnh ngươi, sao lâu như thế vẫn chưa có chút tin vui nào vậy? Chẳng lẽ nói, Lê Hương phi là không thể mang long thai, không thể sinh con nối dõi sao?! Ác ~ cũng khó trách rồi! Ngươi thân thể không đầy không đặn, muốn ngực không ngực, muốn hông không hông, vừa nhìn đã biết là cái giống không thể sinh dục, khó trách ngươi đến bây giờ vẫn không có tin vui gì! Thật sự là làm khó cho Lê Hương phi rồi đó ~ không thể mang long thai bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, rất thống khổ đi?”

Đám thị nữ cùng thái giám nàng mang đến nghe xong đều chanh chua cười. Thanh Liên tức giận nghiêng rằng muốn phản bác, Tiểu Thích Tử cũng xắn tay áo lên định gọi thủ vệ ngoài cửa vào ‘mời’ khách rồi đi, lại đều bị Tử Lê phát tay ngăn cản.

Tử Lê vẻ mặt bình tĩnh nhìn nàng, không có vẻ gì là tức giận trước những lời khó nghe nàng vừa nói.

“Đúng vậy a, Tử Lê đích thật là bởi vì thân hư thể yếu lại có chút thiếu hụt, vô cùng tiếc nuối không thể sinh cho bệ hạ một đứa con. Điểm ấy Tuyết Cơ nương nương thật đúng là tuệ nhãn thức nhân, đoán phát là trúng!” Tử Lê thản nhiên nói, cứ như không phải đang nói về chính mình.

Tuyết Cơ nghe xong mặt đều xanh trắng. Không nghĩ tới Tử Lê thật sự không thể sinh con!! Ở Băng Luyện quốc, không thể sinh dục đối với phụ nữ nơi này mà nói là một chuyện ô nhục vô cùng, cũng sẽ phải nhận sự khinh thường từ những người khác. Bởi vì Băng Luyện quốc thời tiết giá lạnh, trẻ con sinh ra còn sống được mang tỉ suất rất thấp. Cho nên bọn họ rất chú trọng chuyện nữ tử có thể sinh hay không thể sinh!

Nhưng cũng chỉ là đối với nữ nhân mà thôi. Trừ bỏ Băng Khôi, Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử, không có bất cứ người nào biết Tử Lê không phải là thân con gái. Cho nên Tuyết Cơ kỳ thật cứ coi Tử Lê là nữ nhân mà nhục nhã, nhưng nghe vào tai Tử Lê đều chẳng có vấn đề gì.

10. Chương 9

Tuyết Cơ dần khôi phục huyết sắc mà ‘hừ’ một tiếng, bắt quá trong lòng cũng buông lỏng không ít. Bởi vì Tử Lê không thể mang thai, nói cách khác xác suất Tử Lê thành hoàng hậu rất nhỏ. Dù sao đời mẹ đều dựa cả vào đời con, muốn làm mẫu nghi thiên hạ nhất định phải mang thai long tử trước! Nếu Tử Lê không thể có thai, vậy cơ hội để nàng bước lên ngôi hoàng hậu vẫn là rất lớn.

Ngay lúc đó, sự cố liên đột ngột xảy ra. Một tên thái giám to gan khinh thường Tử Lê không thể sinh dục cư nhiên không coi ai ra gì mà dùng sức đá vào bụng Tử Lê một cước, khiến Tử Lê đau đến khụy xuống. Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử phần nộ muốn đánh lại tên thái giám vẫn muốn tiếp tục làm càn kia, Tuyết Cơ nhìn thấy lập tức bảo vệ hần, cũng nghiêm thanh quát, nói bọn họ cư nhiên dám đánh người của nàng. Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử phần hận không dám tiến lên nữa, chỉ có thể quay lại nâng Tử Lê dậy. Bởi vì dù sao Tuyết Cơ cũng được Băng Khôi phong làm ‘đệ nhất quý phi’. Hậu cung không có hoàng hậu, cho nên hiện giờ, nàng chính là lớn nhất.

Tên thái giám kia đắc ý vênh vang nhìn bọn họ, lại không biết mình sắp phải trả đại giới.

Tiểu Nguyệt Nha không hề báo trước, đột ngột vọt ra từ giữa rừng mai, hung ác mở ra bộ hàm đầy răng nhọn một ngụm cắn đứt cổ tên thái giám. Máu tươi lập tức phun trào. Bắn lên đầy váy Tuyết Cơ cùng đám người đang đứng gần đó, dọa bọn họ nhất thời thét chói tai. Tên thái giám kia đương nhiên tử vong tại chỗ.

Tiểu Nguyệt Nha sau khi nhả nạn nhân ra, vẻ mặt hung ác trừng nhìn Tuyết Cơ cùng đám tùy tùng của nàng, nhe hàm răng đã nhuộm đầy huyết tinh gầm giong rống giận, rất có ý định muốn lao tới xé xác tất cả bọn họ ra.

Ngay lúc Tiểu Nguyệt Nha chuẩn bị nhảy bổ về phía Tuyết Cơ, Tử Lê vẫn mang sắc mặt trắng bệch vì đau liền mở miệng ngăn lại:

“Tiểu Nguyệt Nha ngoan, lại đây, để cho bọn họ đi đi!”

Tiểu Nguyệt Nha nghe lệnh lập tức đình chỉ động tác, mang mười phần ý uy hiếp gầm nhẹ một tiếng với Tuyết Cơ đang lộ vẻ kinh hách, rồi mới xoay người dịu ngoan chạy về bên cạnh Tử Lê, dụi dụi liếm liếm thân thể cùng bộ lông bị dính máu bẩn của mình.

Đám người Tuyết Cơ bị dọa té lập tức lao ra khỏi Mai Phi Viện. Sau khi Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên gọi thủ vệ vào xử lý thi thể của tên thái giám chết tiệt kia, cũng vỗ vỗ đầu Tiểu Nguyệt Nha vẻ mặt tán thưởng khen ngợi nó suốt! Tiểu Nguyệt Nha đắc ý híp mắt nhận lời khích lệ của bọn họ. Tử Lê cũng ôm lấy cổ Tiểu Nguyệt Nha ôn nhu nói lời cảm tạ nó.

Nhưng mà, Tử Lê ngay sau khi buông Tiểu Nguyệt Nha ra liền đột nhiên ngất đi. Thanh Liên vừa thấy liền lập tức lao ra ngoài khẩn trương gọi ngự y tới. Qua không đến một khắc thời gian, ngự y đã vội vã theo sau Thanh Liên vào Mai Phi viện. Sau khi khám, lão ngự y liền chuẩn đoán Tử Lê bị đá đến nội tạng có chút thương tổn, mảng bụng trắng nõn cũng đã hiện ra vết máu ứ.

Băng Khôi biết tin xong lập tức tới rồi, nghe ngự y bẩm báo nhất thời giận tím mặt dùng sức đập bàn một cái. Chiếc bàn chế bằng loại gỗ hảo hạng liền vỡ vụn thành từng mảnh.

“Tên thái giám lớn mật chết tiệt kia là của phi tử nào?! Ta nhất định phải cho đầu hắn rơi xuống đất!” Băng Khôi vẻ mặt sương lạnh hỏi Tiểu Thích Tử.

“Bẩm Hoàng Thượng, tên thái giám kia là thuộc về Tuyết Cơ nương nương! Bất quá hắn đã bị Tiểu Nguyệt Nha cắn đứt cổ, vừa được thủ vệ lôi ra ngoài chôn rồi!” Tiểu Thích Tử ngữ mang vui sướng nói: “Hoàng Thượng, người chưa được nhìn thấy bộ dáng Tiểu Nguyệt Nha khi bảo hộ Lê chủ tử, dọa Tuyết Cơ nương nương ngang ngược kia đến té chạy ra ngoài dưng mãnh thế nào đâu!”

Băng Khôi vừa nghe là kiệt tác của Tuyết Cơ, sắc mặt nhất thời càng thêm xanh xám.

“Xem ra ta đã quá nhân nhượng với nàng! Lần này coi ta có phé đi phong hào ‘đệ nhất quý phi’ kia của nàng không!!”

Hắn quay đầu nhìn Tử Lê sắc mặt tái nhợt như tờ giấy đang nằm trên giường, trong lòng nổi lên một trận đau đớn.

“Tử Lê, Tử Lê...” Băng Khôi đi đến bên giường ngồi xuống, trên mặt tràn ngập đau lòng, vuốt ve khuôn mặt của Tử Lê, thay y vén gọn mấy sợi tóc lác. “Ta đã không bảo vệ em cho tốt... Thực xin lỗi...”

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt thoáng chốc chuyển biến thành hàn băng: “Bất cứ kẻ nào dám ức hiếp em, ta đều phải bắt bọn họ trả giá đắt!”

Đêm đó, Tuyết Cơ bị phé bỏ phong hào ‘quý phi đệ nhất’, đày vào lãnh cung.

Tử Lê được phong hậu.

Giao con trai của Tuyên phi – người đầu năm ngoái vừa chết vì khó sinh, tiểu hoàng tử thứ mười lăm, Băng Tuyên cho Tử Lê làm nhi tử.

Thập ngũ tiểu hoàng tử được phong Thái tử, chính danh là Băng Tà.

Khi ấy là Chiến Khôi tháng 3 năm thứ 11. Tử Lê 27 tuổi, Băng Khôi 29 tuổi.

Chờ sau khi Tử Lê hoàn toàn khang phục, Băng Khôi liền cử hành phong hậu đại điển, Tử Lê trở thành hoàng hậu của Băng Luyện quốc.

Bất quá y vẫn ở tại Mai Phi Viện, từ chối dọn đến Đông Cung. Lý do là bởi vì y cảm thấy Mai Phi Viện có vẻ khá thanh tĩnh, hơn nữa Tiểu Nguyệt Nha cũng rất ưa thích nơi này. Hơn nữa hiện tại còn thêm một đứa nhỏ, khiến y càng quyết định muốn ở lại đây.

Đương nhiên, Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên vẫn lưu bên cạnh y hầu hạ. Đối với điều này, Băng Khôi cũng không có ý kiến gì cả. Bởi vì trên cơ bản Tử Lê ngủ ở đâu thì hắn ngủ ở đó, cho nên đối với hắn mà nói, cũng không gì khác biệt.

“Oa ~~~~~!!! Mẫu ~ phi ~ ôm!” Một cậu bé trắng mập vừa tỉnh lại trên giường liền khóc nháo đòi Tử Lê ôm.

“Tiểu Tà đừng khóc ~ mẫu phi ôm con đây!” Tử Lê vẻ mặt vui vẻ dịu dàng ôm cậu bé trắng nõn, mềm mềm

kia vào lòng khe khẽ. Bé con được nhét vào vòng tay ấm áp có mùi hoa lê sau liền ngừng khóc ngay tắp lự.

Đứa bé này là di tử của Tuyền Phi – một trong những phi tử mới của Băng Khôi. Tuyền phi tại đầu tháng một năm ngoái, sau khi sinh con xong do mất máu quá nhiều nên đã chết. Đứa bé này liền được ban tên là Băng Tuyền.

Sau khi phát sinh vụ Tuyết Cơ, Băng Khôi quyết định phải phong Tử Lê làm hoàng hậu của hắn. Bởi vì chỉ có như vậy, đám phi tử trong hậu cung mới không dám lại có hành động gì. Chính là trong quy định của Băng Luyện quốc, nếu phi tử không sinh hoàng tử, thì không thể phong hậu, điểm ấy đã khiến Băng Khôi đau đầu rất lâu.

Rồi mới, trong óc hắn đột nhiên chợt hiện linh quang, sức nhớ tới Băng Tuyền còn đang quần tã. Dù sao Băng Tuyền không còn mẫu phi, Tử Lê cũng không con nối dòng, vậy đem Băng Tuyền ban cho Tử Lê làm nhi tử không phải quá hợp sao! Hơn nữa chiêm tinh sư trong cung từng nói đứa bé này mệnh mang đế vương tinh, mặt mang đế vương tướng, là trời sinh bá chủ. Sau này sẽ giúp Băng Luyện trở thành cường quốc, Băng Khôi nghe xong lại càng thêm vui mừng.

Thế là, Băng Tuyền liền được đưa cho Tử Lê làm con thừa tự, chính danh là Băng Tà.

Đó là lần đầu tiên Băng Khôi nhìn thấy đứa bé này. Băng Tà có một đôi mắt to đen láy, chiếc mũi nhỏ nhỏ cùng cái miệng bụ bẫm. Trắng trắng mập mập, vừa thấy liền vô cùng chọc người thích. Hắn vươn một ngón tay thoáng dùng sức chọc cặp má nhìn trông rất mềm mà lúc chọc thử sau cũng chứng minh nó thực sự rất mềm của Băng Tà, đứa bé liền lập tức chu mỏ khóc. Khiến Băng Khôi bị Tử Lê răn đe một trận.

Tử Lê nói bộ dáng Băng Tà rất giống hắn.

Nghĩ đến đây Băng Khôi liền bắt nhả sờ sờ mặt mình.

Vậy sao? Ta rõ ràng trông đẹp trai hơn mà!!

“Grào!!” Lòng của Tiểu Nguyệt Nha bị Băng Tà túm đau đến gằm nhẹ ra tiếng, Băng Tà thấy thế liền cười khúc khích.

“Tiểu Tà, không được!” Tử Lê cậy tay Tiểu Tà ra, nhẹ nhàng khiển trách. Tiểu Tà lập tức trề môi rồi thừa dịp Tử Lê chưa kịp cậy mở tay hắn liền dùng sức giựt thêm cái nữa. Tiểu Nguyệt Nha lập tức đau đến nhảy dựng lên, cup tai trốn sau lưng Tử Lê, sợ tới mức ngay cả cái đuôi cũng giấu đi không cho Tiểu Tà đụng đến.

“Thằng nhóc thật là có sở thích ngược đãi cường a...” Băng Khôi kéo Tử Lê vào lòng, ngồi xuống bên giường kinh ngạc nói: “Hy vọng sau này cũng đừng trở thành một bạo quân mới tốt!”

“Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi! Chỉ là trẻ con tò mò thôi ~” Tử Lê cười nhìn Băng Khôi.

Băng Khôi nở nụ cười vô lại, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của Tử Lê thì thầm nói: “Đêm nay chúng ta ngủ riêng được không? Chúng ta thật lâu rồi không có... làm chuyện kia a ~ ”

Tử Lê nghe xong mặt đỏ như cà chua chín, khẽ đấm lên ngực Băng Khôi. “Mới có hai ngày đi? Vậy cũng tính là lâu à ~ ”

“Tính chứ ~~ trước kia là mỗi ngày nha! Từ sau khi tiểu tử này đến đây liền thành hai ngày một lần! Cái này mà không tính là lâu sao ~?” Băng Khôi oán giận lớn tiếng cãi, Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử nghe xong cũng nhin không được phì cái bật cười.

“Im! Người nói lớn tiếng như vậy là sợ không ai nghe thấy hả?!” Tử Lê mặt đỏ đến mức giống như bị phỏng mà rống.

“Các người nói cho trẫm biết! Vừa rồi các người có nghe thấy trẫm nói gì không?!” Băng Khôi nhướn mi nhìn về phía Thanh Liên và Tiểu Thích Tử hỏi lớn, hai người bọn họ liền vội lắc đầu như trống bỏi.

“Em xem ~ ” Băng Khôi vẽ mặt đắc ý quay đầu lại nói với Tử Lê: “Đâu có ai nghe thấy ~!”

“.....” Tử Lê không còn gì để cãi.

“Ôm ôm!!” Tiểu Tà chơi mệt rồi liền đi đến bên chân Tử Lê, vươn tay kéo kéo gấu váy y không nhèo.

“Đây đây ~ ” Tử Lê vẽ mặt từ ái ôm lấy hần, Băng Khôi trong nháy mắt tựa hồ bắt gặp Băng Tà dùng vẻ mặt đắc thắng nhìn chính mình.

Ảo giác đi! Đứa bé mới một tuổi sao có thể có cái loại biểu tình này...

Băng Khôi gãi gãi đầu nghĩ vậy, rồi mới kéo Tử Lê vào lòng thấp giọng ghé sát lỗ tai y làm nũng:

“Được không ~~~?” Hần nhẹ nhàng cắn vành tai Tử Lê, khiến y run rẩy một trận.

“Rồi rồi rồi ~ ” Tử Lê đỏ mặt nói. Tựa đầu rúc vào lồng ngực hần, để vị nước trong veo trên người hần như mọi khi bao quanh chính mình. “Người cao hứng là được rồi!”

Vẻ mặt toe toét của Băng Khôi hết như con hồ ly vừa thực hiện được gian kế.

Hạnh phúc mỹ mãn a!! Thật sự là hạnh phúc mỹ mãn a ~~~~~~

11. Chương 10

Sau khi đỡ Băng Tà ngủ, giao cho Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử mang tới chỗ vú nuôi, Băng Khôi vẻ mặt vui mừng bế Tử Lê mặt đã đỏ đến có thể xuất huyết lên giường. Hắn động tác thuần thục rất nhanh cởi bỏ bộ nữ trang có chút lằng nhằng trên người Tử Lê, nhanh đến mức Tử Lê cho rằng hắn căn bản đã luyện thành tinh rồi.

Hắn vừa lòng nhìn thân thể trắng trong nhẵn mịn của Tử Lê, bàn tay to mang vết chai thô ráp tựa như đang nhấm nháp mà mơn trớn mỗi một tấc da thịt, hơn nữa còn dịu dàng xoa bóp làm cho chúng nổi lên hồng nhạt quang mang. Đến khi Băng Khôi liếm cắn vết tích hình chữ L mà năm đó hắn đã để lại trên vai Tử Lê, y liền khê rên rỉ thở dốc, nơi ấy đối với y đã sớm trở thành một trong những điểm mãn cảm nhất trên thân thể.

“Dùng miệng cởi bỏ quần áo của ta.” Băng Khôi nở nụ cười hồ ly chỉ vào một đoạn nút thắt trên hắc trường sam của mình, tay kia bắt đầu lần về phía đóa cúc hoa hồng nhạt nơi hậu đình của Tử Lê. Ngón tay trêu tức vẽ vòng quanh nơi đó khiến Tử Lê run rẩy một trận. Y trừng mắt lườm Băng Khôi, rồi mới quỳ xuống cúi người bắt đầu dùng miệng tháo từng nút buộc trên áo hắn. Theo mỗi kết khẩu được rút ra, mảng ngực màu đồng cổ phủ kín vết thương của Băng Khôi liền hiển lộ. Tử Lê dùng cái lưỡi dính hương của mình khê liếm lên từng đường sẹo trước ngực Băng Khôi, khiến hắn hơi run lên một chút.

Băng Khôi nhìn Tử Lê vẫn đang chuyên tâm tiếp tục tháo nút buộc trước ngực mình, ánh mắt hiện lên chút tia sáng, đưa từng ngón tay tham nhập vào tâm cúc của Tử Lê. Y run lên một cái dừng lại động tác, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu biến hồng lên giận trừng Băng Khôi. Hắn chỉ cười tươi rói, bắt đầu đưa đẩy.

“Không được dừng! Em còn chưa giúp ta tháo hết nút thắt đâu!” Hắn ác ý tăng tốc độ ra vào của ngón tay, rồi mới liếm cắn vành tai Tử Lê khiến y nhện không nổi mà rên rỉ thành tiếng.

“Dừng... Người thật đáng ghét... A a...”

“Dừng cái gì? Em nói rõ hơn chút đi!”

Tử Lê thần tình đỏ bừng trừng mắt lườm hắn một cái, quyết định nhịn xuống thanh âm tiếp tục giúp hắn đem nút thắt cởi bỏ.

Rồi mới, ước chừng qua gần một phút sau, Tử Lê cuối cùng cũng dùng miệng thành công cởi bỏ hết toàn bộ nút thắt quần áo trên người Băng Khôi. Phân thân của hắn giương cao bắt đầu tiết ra chất lỏng trong suốt, cúc hoa phía sau Tử Lê cũng bị Băng Khôi nói lỏng ra đến độ có thể nhét tận bốn ngón tay vào.

Sau đó, ngay lúc Tử Lê chưa kịp định thần, Băng Khôi đột nhiên rút hết ngón tay ra. Tiếp theo ôm lấy y, để y khóa ngồi trên người mình, phân thân sưng lớn mang theo luồng tức khí đã kìm hãm lâu ngày đặt vào giữa cúc hoa của Tử Lê khiến y thoáng kêu lên sợ hãi.

“Người!!” Tử Lê đỏ mặt lại có chút bị đau khê mắng, nhìn Băng Khôi bị chính mình khóa ngồi ở dưới thân. Băng Khôi vẻ mặt thỏa mãn hí mắt, thở dốc vươn tay nắm lấy phân thân của Tử Lê bắt đầu động.

“Ừm a a... Động a...” Cảm giác phân thân bị nắm rồi chà xát, Tử Lê sảng khoái vắn vẹo thân mình nói, Băng Khôi bởi vì Tử Lê ngộ nguậy mà hô hấp trở nên càng thêm nặng nề, cổ ý thúc một chút rồi cười mở miệng:

“Hôm nay ta muốn em động... Ta muốn ngắm nhìn bộ dáng điên cuồng của em ở trên người ta...”

“Ừm a a... Người thật đáng ghét... A a...” Tử Lê ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng vẫn là tự mình cao thấp động lên.

Băng Khôi bắt đầu rên rỉ, rồi hần buông ra bàn tay đang nắm lấy phân thân Tử Lê chuyển sang bóp chặt cặp mông tuyết trắng non mềm, bắt đầu dùng sức thẳng tiến, làm cho Tử Lê cuồng kêu lên.

“A a a ~~~ không phải ~ a ~ nói muốn ta động sao ~ a a ~ xấu a a a!!” Tử Lê nhịn không được ngửa đầu về sau há mồm thở dốc.

Băng Khôi nhồm dậy cắn một nụ hoa trước ngực y, rồi mới đẩy ngã y xuống giường vạch mở bắp đùi y thay đổi tư thế tăng tốc thẳng tiến, làm cho Tử Lê kể tiếp đó ngay cả nói đều nói không nên lời, chỉ có thể rên rỉ.

“A a a a a ~~~ Khôi ~~~~~ a a a a a ~ Khôi ~ a a a a!!” Tử Lê hai mắt thất thần túm lấy làn tóc dài của Băng Khôi gọi tên hần.

“Gọi nhiều hơn đi... Ta thích nghe em gọi ta như vậy... A a...” Băng Khôi thở dốc nói, bởi vì cảm thấy hậu huyệt của Tử Lê mạnh thít chặt lại mà nhịn không được rên rỉ ra.

Biết Tử Lê sắp đạt tới cao trào, Băng Khôi khẽ nhếch khóe miệng, lập tức không chút do dự tăng tốc độ co rút dùng sức thúc tới, gần như ngay sau đó, hần liền cảm giác có một dòng nhiệt nóng phun lên bụng mình. Tiếp theo chính hần cũng cao trào đem tinh hoa của mình bắn tới chỗ sâu nhất trong cơ thể Tử Lê, toàn thân đầy mồ hôi nằm úp sấp lên người y thở dốc. Trong không khí tràn ngập vị nước trong veo trên người hần cùng mùi hoa của Tử Lê.

“Ta yêu em...” Băng Khôi hôn môi Tử Lê thì thào nói.

“Ta cũng yêu người...” Tử Lê hôn trả lại, ôm lấy Băng Khôi cùng nhau ngủ đến hừng đông.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, mặt trời treo cao nhô lên khỏi ngọn núi, cảm giác ấm áp hơn rất nhiều so với bình thường.

Lúc vào triều sớm, ngồi trên long ỷ được kết từ hoàng kim cùng ngọc bích, lục bảo, chim trĩ, bảo thạch, v.v..., Băng Khôi cười đến trông mặt như con mèo trộm được cá rán, khiến các thần tử đứng ở dưới điện

không khỏi rùng mình.

“Khụ..! Bệ hạ... Bệ hạ!” Bạn tốt kiêm Tả Thừa tướng của Băng Khôi – Ủy Mân Ngạn gắng dùng sức ho một chút nhắc nhở Băng Khôi hắn bây giờ là đang thượng triều. “Vậy người quyết định thế nào?”

“A! Ồ ~ đúng rồi... Nha đầu Bích Thủy kia là định gả mình cho vị tráng sĩ đã cứu mạng nó đúng không?” Băng Khôi lập tức khôi phục bộ dáng cùng vẻ mặt nghiêm túc như thường khi vào triều, hỏi: “Tả Thừa tướng đã từng gặp qua vị tráng sĩ kia chưa?”

“Hồi bẩm bệ hạ, vi thần đã gặp qua. Ngày ấy chính là vi thần cùng Bích Thủy công chúa... đi du ngoạn, sau đó đụng độ một đám loạn tặc đánh lén, may mắn có vị tráng sĩ kia đi ngang qua đúng lúc cứu giúp.” Ủy Mân Ngạn bắt đầu kể hồi báo.

Băng Khôi hiểu được ‘du ngoạn’ trong lời nói của hắn kỳ thật là Bích Thủy bắt Ủy Mân Ngạn đưa nàng ra cung vui chơi mới có thể rước lấy họa này.

“Ta đây cần phải đáp tạ hậu hĩnh cùng thuận tiện gặp mặt vị tráng sĩ kia... Hắn trước mắt đang ở chỗ nào?” Băng Khôi thoáng nghiêng thân tựa vào tay vịn trên long ỷ, có chút trầm ngâm, nghĩ thầm nha đầu kia chắc sẽ không đem người ta an bài ở tẩm cung của chính nàng đấy chứ?!

“Hồi Hoàng Thượng, tráng sĩ kia hiện đang tạm trú trong Nhật Biệt Hương viện. Vốn công chúa là muốn xin cho hắn ở tại tẩm cung của nàng... là một tiểu biệt cư gần đó.. Nhưng vi thần cho rằng như vậy không ổn, nên đành mời tráng sĩ chuyển đến Nhật Biệt Hương.”

Ủy Mân Ngạn nói tới đây ánh mắt bi thương nhìn Băng Khôi. Bởi vì quyết định này của hắn khiến nha đầu Bích Thủy kia ngày nào nhìn thấy hắn cũng cần nhà cần nần, còn lăm le muốn xử lý hắn. Trước đó đã đem bức tranh phúc sơn thủy tự mà hắn nâng niu lâu nay ném vào lửa đốt rụi!! Hại hắn thiếu chút nữa nổi điên.

“Thật sự là làm khó cho hiền thần như ngươi rồi...” Băng Khôi có thể thấu hiểu tại sao hắn lại lộ ra vẻ mặt như vậy. Nha đầu Bích Thủy chết tiết kia tám phần là bởi vì Mân Ngạn đem ‘người trong lòng’ của nàng ‘cưỡng chế’ chuyển qua nơi khác ở mà khiến Mân Ngạn ăn không ít trái đắng, hôm trước còn nghe nói nàng đã thiêu rụi luôn bức tranh chữ của Ngô Đạo Tử mà hắn yêu thích nhất. “Trẫm sẽ sai người đi xin Ngô Đạo Tử vẽ lại một bức bồi thường cho ngươi...”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Ủy Mân Ngạn nghe xong chỉ muốn khóc lóc đáp tạ. Bức họa kia hắn chính là xin xỏ Ngô Đạo Tử mãi mới chịu vẽ cho hắn đó! Hiện tại có thể lấy lại một bức, hắn quả thực là sắp cao hứng chết đi được!!

“Nếu không còn chuyện gì bẩm tấu thì bãi triều!” Băng Khôi vung tay lên đứng dậy. “Tả Thừa tướng, người lưu lại, trẫm có việc muốn thương lượng với ngươi.”

Sau khi đợi cho văn võ bá quan đều lui ra chỉ còn lại có Ủy Mân Ngạn cùng Băng Khôi hai người ở trên

đại diện trống rỗng, Ủy Mân Ngạn bắt đầu xịu mặt xuống kêu rên với Băng Khôi.

“Băng Khôi a a a ~~~~~!! Van xin người hãy về dạy bảo Bích Thủy chút được không! Ta sắp bị nàng chọc điên rồi!” Hắn quả thực là lệ thanh tụ hạ, vẻ mặt tối tăm đau xót.

Băng Khôi thương cảm vỗ vỗ bả vai Ủy Mân Ngạn mở miệng nói: “Nha đầu Bích Thủy kia đích thật là bị ta chiều quá hóa hư rồi... Mân Ngạn, dẫn đường cho ta đến Nhật Biệt Hương viện đi, nha đầu kia hiện tại nhất định là đang ở đó quần lấy người ta! Ta hôm nay nhất định phải răn dạy nàng thật nghiêm khắc!”

“Dạ!”

Một trận cười huyên náo đánh thức Tử Lê đang nằm nghỉ trên giường, y cảm giác toàn thân mỗi mảy mà đứng dậy, rồi thấy có người đi đến, là Thanh Liên.

“Chủ tử, người dậy rồi ~ Bích Thủy công chúa đến thăm người đó!” Thanh Liên vừa thay quần áo rửa mặt chải đầu cho Tử Lê vừa cười hì hì: “Công chúa còn mang theo một vị công tử bộ dạng rất tuấn tú, nói là muốn dẫn tới cho người xem mặt!”

“Hừm ~ vậy sao?” Tử Lê cười khê để Thanh Liên giúp mình mặc vào một bộ y sam dài tay màu nguyệt sắc, vắn búi tóc cài cây trâm hình con bướm đậu lên đóa lê vàng mà Băng Khôi đã đặt làm riêng cho y. Nàng nhẹ nhàng giúp Tử Lê tô son đánh phấn, làm cho gương mặt vốn đã thanh tú đáng yêu của y trở nên càng thêm động lòng người.

“Nha đầu kia chắc là thèm lấy chồng rồi, cho nên muốn hoàng tẩu ta đây giúp nàng xem qua một chút vị hôn phu mà nàng đã chọn kia có hợp cách hay không đấy thôi ~ ”

“Hì hì hì ~ người hiểu muội nhất đúng là chỉ có hoàng tẩu!” Bích Thủy bước vào ngay khi Tử Lê vừa trang điểm xong. Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mang mắt ngọc mây ngài, cái mũi cao thẳng cùng đôi môi anh đào xinh xinh kia liền xuất hiện giữa bức màn ngọc. Nàng hôm nay mặc bộ y sam màu đỏ, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng lớn làm từ lông bạch hổ, trong tay ôm Băng Tà đã bị bọc thành cục bông.

“Dẫn ta đi coi nào ~ Để ta xem xem là công tử nhà ai mị lực lớn như vậy, có thể mê đảo Bích Thủy nhà ta đến độ lập tức đòi lấy chồng thành thân ~ ” Tử Lê đón lấy Băng Tà vừa nhìn thấy y liền giơ tay đòi mấu phi ôm từ trong tay Bích Thủy.

“Yo ~ người tiểu tử này thật đúng là dính mẹ! Ta thấy người vừa nãy cũng có nhiệt tình thế với bác người đâu?!” Bích Thủy khom thân bóp bóp cặp má phúng phính của Băng Tà nói. Hắn lập tức quay mặt đi vùi vào ngực Tử Lê không cho Bích Thủy sờ.

Tử Lê thấy vậy ha hả cười kéo tay Bích Thủy xuyên qua bức màn châu lấp lánh kia tiến tới đại sảnh. Vừa

bước vào, ánh vào mắt Tử Lê là bóng dáng một nam tử khoác trường bào màu xanh thẫm có thân hình cao lớn lại thon dài. Nam tử kia chính đang quay lưng về phía cửa, thưởng thức phong cảnh ngoài sân. Hoa mai đã rụng hết, chỉ còn lại những chồi non xanh biếc cùng mầm quả mới nhú. Khi nhìn đến tấm lưng kia, Tử Lê có chút sững sốt, chỉ vì tấm lưng ấy đem đến cho y cảm giác rất quen thuộc...

Nằm trên chiếc ghế hoa mộc, Tiểu Nguyệt Nha vừa thấy Tử Lê đi ra liền lập tức hưng phấn nhào tới làm nũng, động tác này khiến cho nam tử mặc lục bào chú ý. Hắn cũng đưa mắt theo phương hướng Tiểu Nguyệt Nha chạy qua, đồng tử khi vừa bắt gặp gương mặt Tử Lê liền kinh ngạc phóng lớn.

Tử Lê khom người vỗ vỗ Tiểu Nguyệt Nha sau, ngẩng đầu lên muốn cất tiếng chào hỏi người nam tử đã xoay đầu lại. Nhưng lời nói đến bên miệng khi nhìn thấy gương mặt hắn, lại biến mất ở trên môi. Nụ cười cũng nháy mắt cứng ngắc.

“Dật...” Tử Lê run rẩy đôi môi phun ra từ này, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc nhìn nam tử. Gương mặt nam tử thoáng cương một chút.

“Hoàng tẩu sao biết hắn tên là Diệc a? Chẳng lẽ hoàng tẩu cũng quen biết Tư Diệc?” Không có phát hiện dị trạng, Bích Thủy buông tay Tử Lê ra, đi đến bên cạnh nam tử giữ chặt cánh tay hắn cười mở miệng giới thiệu.

“Hắn chính là người mà mọi người muốn hoàng tẩu đến xem, cũng là ân nhân cứu mạng của mọi người — Huyền Tư Diệc!”

Tử Lê nghe xong, cái miệng nhỏ khê nhếch nhìn gương mặt cơ hồ giống y đúc Huyền Dật hiện tại cũng là tràn đầy kinh ngạc cùng vô vàn cảm xúc phức tạp khác của Huyền Tư Diệc, mãi không nói lên lời.

12. Chương 11

“Mẫu phi...” Một đồng âm ngọt mềm gọi về tâm tưởng của Tử Lê. Y phục hồi tinh thần ôm lấy Băng Tà đang không hài lòng vì mình bị xem nhẹ mà bắt đầu quấy, tiếp tục nhìn khuôn mặt Huyền Tư Diệc. Cẩn thận, mang chút tham luyến ngắm dung mạo tuấn tú giống Huyền Dật đến mức như cùng một khuôn mẫu khắc ra kia.

Huyền Tư Diệc xóa đi vẻ kinh ngạc trên mặt, nhấp hé môi, quỳ xuống nhẹ nhàng mở miệng: “Tư Diệc tham kiến Mẫu... Hoàng hậu bệ hạ!” Năm đám đương khi thốt ra câu này liền siết thật chặt, chặt đến mức móng của hắn cũng suýt ghim vào thịt trong lòng bàn tay.

“Miễn.. Miễn lễ, bình thân...” Tử Lê cắn cắn môi, tiến về phía trước nâng hắn dậy, hốc mắt chột đỏ lên: “Để mẫu... Bỏ cung... được nhìn con cho kỹ...”

“Tạ ơn Mẫu... Hoàng hậu bệ hạ...” Huyền Tư Diệc đứng dậy, thân hình cao lớn toàn bộ đem Tử Lê bao phủ

dưới bóng đổ của hần. Hần cao hơn một chút so với Huyền Dật, đương nhiên càng cao hơn một cái đầu so với Tử Lê.

“Hoàng tẩu, hai người thật sự quen nhau à?” Bích Thủy nhìn nhìn vẻ mặt sắp khóc của Tử Lê cùng biểu lộ míu môi của Huyền Tư Dịch, trên mặt hần còn mang thần sắc phức tạp lẫn vô hạn tưởng niệm nói không nên lời.

Tử Lê quay đầu gật gật với Bích Thủy, nước mắt mới rơi xuống, tích trên gương mặt phính hồng của Băng Tà.

“Tư Dịch hần là... Hần là con trai người chồng đã chết của ta ở Huyền Khế quốc...” Tử Lê hơi nghẹn ngào nói, cái mũi bởi vì chưa xót mà đỏ lên.

“Bọn họ lúc ấy bị gọi đi đánh giặc... Sau đó ta liền nhận được tin tử của cả hai người... Có lẽ tin tức kia là nhầm... Bởi vì... Tư Dịch hần bây giờ rõ ràng còn đang đứng trước mặt ta mà, không phải sao?”

Tử Lê vươn bàn tay run rẩy sờ sờ mặt Huyền Tư Dịch, hần cầm tay y nhẹ nhàng gật đầu, lệ cũng lăn xuống.

“Tư Dịch? Vậy là nói, hoàng tẩu là mẫu phi của Tư Dịch?!” Bích Thủy hiểu ra, nhìn hai người. “Huyền là quốc họ của Huyền Khế quốc đi! Nếu thế, hoàng tẩu trước kia từng là hoàng thân quốc thích của Huyền Khế quốc sao?”

“Đúng vậy...” Tử Lê gật gật đầu nói, nhẹ nhàng ôm chặt lấy Băng Tà.

“Mẫu phi... Mẫu phi có khỏe không? Ta vẫn tưởng rằng mẫu phi đã chết... Bởi vì ta nghe nói sau khi hoàng thành bị công phá, cơ hồ toàn bộ thành viên hoàng thất đều bị tru diệt...” Huyền Tư Dịch thoáng kích động nắm chặt tay Tử Lê hỏi, trong ánh mắt tràn ngập quan ái tưởng niệm, còn có... còn có sự say đắm lặng lẽ không ai phát hiện ra.

“Ta vẫn khỏe, rất khỏe... Bọn họ khi đó cũng không có giết ta, chỉ là dẫn ta cùng đám người hầu về nơi này. Khi ta phải băng qua sa mạc không cầm cự nổi nữa, là Băng Khôi đã cứu ta... Hần đối với ta tốt lắm... vô cùng tốt...” Tử Lê kích động nói, trên mặt in đầy dòng nước mắt: “Tư Dịch thì sao? Mấy năm nay con sống thế nào? Khi ta nghe tin con và phụ vương con chết trận, lòng ta đều nát...”

“Ta khi ấy bị tên bắn trúng ngất đi, rồi được thi thể những binh lính khác che phủ. Sau đó, lúc ta tỉnh lại, phát hiện mình đã được một thương đội (*đoàn người đi buôn*) đi ngang qua cứu sống... Bọn họ không chê mà chiều cố ta, chữa trị cho ta... còn muốn giữ ta ở lại, dạy ta buôn bán như thế nào... Cho nên, thân phận của ta hiện giờ là một thương nhân...”

Huyền Tư Dịch cho Tử Lê một nụ cười trấn an nói, nhưng là khi hần vừa mới nghe đến cái tên Băng Khôi, trong mắt chợt hiện lên một tia sáng quái dị.

“Các người đang làm gì?!” Một giọng nam quát lớn đột nhiên truyền đến từ cửa khiến đám người Tử Lê, Bích Thủy cùng Huyền Tư Dịch giật mình, lập tức nhìn về phía thanh âm. Băng Tà trong ngực Tử Lê còn bị tiếng quát kia dọa khóc.

Gương mặt phần nộ của Băng Khôi xuất hiện ở trước cửa, hần vội vàng đi tới lập tức kéo Tử Lê đến bên cạnh mình. Ánh mắt tràn ngập cảnh giới cùng nổi giận trừng Huyền Tư Dịch lớn tiếng mắng:

“Người thật lớn mật, cư nhiên dám tán tỉnh hoàng hậu của trẫm!”

“Băng Khôi, người hiểu lầm rồi... Hần...” Tử Lê vội vàng giải thích lại bị Băng Khôi thô bạo ngắt lời:

“Hiểu lầm cái gì?! Vừa nãy ta rõ ràng nhìn thấy hần nắm tay em, ánh mắt đối với em tràn ngập ý đồ không trong sáng!!” Băng Khôi tức giận cúi đầu nói với Tử Lê, Băng Tà lại càng khóc lớn.

“Hoàng huynh, Tư Dịch hần là..” Bích Thủy mở miệng muốn giải thích cảnh tượng vừa nãy, lại bị Băng Khôi quát.

“Muội cũng câm miệng cho ta! Ta còn chưa có nói muội đấy...”

“Tư Dịch hần là con trai ta!! Ôi ~~ Tiểu Tà ngoan ~ không khóc không khóc ~~ ” Tử Lê vội vàng giải thích với Băng Khôi đang mang vẻ mặt hận không thể băm Huyền Tư Dịch ra thành từng mảnh, một bên khê đỡ Băng Tà đừng khóc nháo.

“Hần... Cái gì?! Hần là con của em?!!!!!!” Băng Khôi cho là mình nghe lầm, nhìn Tử Lê thật vất vả mới đỡ được Băng Tà lại lộ vẻ lo lắng.

“Đúng vậy thưa bệ hạ, thảo dân là... di tử của chồng trước của Hoàng hậu bệ hạ, thảo dân họ Huyền, tên Tư Dịch.” Huyền Tư Dịch khê cắn môi quỳ xuống, ánh mắt hiện lên một tia hận.

“Họ của người... Người có phải là Huyền Khế quốc...” Băng Khôi sau khi áp chế lửa giận liền nhìn kỹ mặt Huyền Tư Dịch, rồi mới tràn ngập ngạc nhiên.

“Người là con của ‘hần’.... Vậy Tử Lê chính là...” Băng Khôi kinh hãi lại run nhè nhẹ nhìn Tử Lê, trên mặt Tử Lê sinh ra hoang mang. “Chính là...”

“Hần chính là Mẫu phi của ta.” Huyền Tư Dịch bình tĩnh nhìn Tử Lê nói. Tử Lê vẫn còn đang dôi theo Băng Khôi. “Đúng vậy... Ta chính là con trai của Nhiếp chính vương Huyền Khế quốc đã bị người một đao chặt đầu trên chiến trường sa mạc, Huyền Tư Dịch. Mà hần, cũng chính là Vương phi của Nhiếp chính vương Huyền Dật — Quân Tử Lê.”

Tử Lê nghe xong sững sốt, y quay đầu nhìn Huyền Tư Dịch rồi mới quay lại nhìn Băng Khôi.

“Sao có thể... Sao có thể...” Y sắc mặt chuyển thành xanh trắng nhìn xuống đất thì thào. “Sao có thể như vậy... Bằng Khôi cư nhiên chính là hung thủ giết chết Dật... Mà ta... Mà ta...”

Bằng Khôi nghe xong sắc mặt tái đi cần môi muốn mở miệng lại thốt không ra lời.

Tử Lê đột nhiên ngẩng đầu, cặp mắt đầy lệ nhìn Bằng Khôi, môi y phát run, đổi thành xám trắng. Nước mắt từng hạt từng hạt lăn xuống hai gò má nhợt nhạt.

“Mà ta cư nhiên còn gả cho ngươi...” Tử Lê cần môi thống khổ nói: “Không nghĩ tới ta cư nhiên trở thành thê tử của cừu nhân giết chồng! Còn hoang đường nói muốn đem nửa đời sau của mình đều cho ngươi, đáp trả tình yêu của ngươi...!! Ta thật sự là không biết thẹn! Chuyện này làm sao ta có thể chịu nổi... làm sao chịu nổi...!!!”

Bằng Khôi muốn kéo Tử Lê vào lòng, lại bị Tử Lê gạt ra. Y giao Bằng Tà cho Thanh Liên, rồi mới mang biểu tình tuyệt vọng thống khổ thụt lui lại mấy bước, trong tay không biết khi nào đã cầm một con dao nhỏ.

“Ta đã phản bội Huyền gia rồi! Những gì ta đã làm thực là có lỗi với Phụ vương con... Ta nên xuống đó gặp hần bồi tội!!!” Y rơi lệ đầy mặt cười khổ quay đầu nói với Huyền Tư Dịch. Ngay sau liền lấy tốc độ chớp nhoáng đâm con dao kia vào cổ mình.

“Tử Lê!!” Bằng Khôi hoảng sợ, phản xạ nhanh chóng ngăn lại động tác tự sát của Tử Lê, nhưng vẫn là để dao đâm vào một đoạn nhỏ. Ngay tức khắc, máu liền cuộn cuộn trào ra từ lỗ hổng kia.

“Ngự y!! Mau gọi ngự y cho ta!!!!!!!!!!!!!!” Bằng Khôi hét to với đám người đang vây ra vì bị hành động đột nhiên tự vẫn của Tử Lê kinh hách đến.

Bích Thủy lấy lại tinh thần lập tức liền xông ra ngoài gọi ngự y. Bằng Khôi dùng miệng xé tay áo mình xuống kích động giúp Tử Lê cầm máu. Huyền Tư Dịch tái nhợt mặt nhìn Tử Lê ngã vào trong ngực Bằng Khôi, máu không ngừng trào ra từ miệng còn có nơi vết thương kia nữa, nhiễm ướt vạt áo trước của y.

”...” Tử Lê muốn nói gì đó, nhưng cứ hễ mở miệng máu liền ộc ra. Y rơi lệ không ngừng, nhìn về phía Huyền Tư Dịch đang đứng cạnh.

Huyền Tư Dịch đi tới cầm tay Tử Lê, lại bị Bằng Khôi đẩy ra bằng một chưởng

13. Chương 12

“Không được phép chạm vào Tử Lê!” Bằng Khôi hung tợn quát Huyền Tư Dịch: “Tại sao ngươi lại xuất hiện?! Nếu ngươi không xuất hiện thì đâu có thành ra thế này!”

Huyền Tư Dịch thu hồi cánh tay vừa bị Băng Khôi gạt ra, sắc mặt trở nên càng trắng. Hắc mân môi nhìn Tử Lê ngày càng tái đi, lệ rơi xuống, khàn giọng mở miệng:

“Mẫu phi, người thật là khờ quá... Sao người lại ngốc như vậy... Chiếu theo tính cách của phụ vương... Hắc chắc chắn sẽ không trách người! Phụ vương chỉ cần người hạnh phúc vui vẻ là được... Hắc... khoảnh khắc trước lúc chết cũng vẫn còn niệm tên của mẫu phi...”

Tử Lê nghe xong thống khổ nhắm mắt lại, lệ rơi càng nhiều.

“Thì ra... Thì ra cái tên khi đó hắc cứ niệm chính là ‘Tử Lê’...” Băng Khôi mang nụ cười chua xót nhìn thê tử trong lồng ngực thì thào nói.

“Năm ấy ta cùng hắc giao phong mấy lần đều ăn không ít khổ... Hắc là một kỳ tài quân sự, binh tốt của ta đã tổn thất rất nhiều dưới mưu kế của hắc! Ta thực ngưỡng mộ hắc, đã từng hỏi qua hắc có muốn gia nhập dưới trướng của ta không... Hắc cự tuyệt ta, nói với ta hắc không muốn phản quốc. Hơn nữa vào lần cuối cùng ta và hắc đánh nhau, ta có nghe thấy hắc vẫn thì thào niệm rằng hắc nhất định phải thắng, nhất định phải sống trở về, bởi vì Lê phi của hắc đang ở nhà chờ hắc trở về... Ngay đến khoảnh khắc ta chặt bỏ đầu hắc, hắc cư nhiên còn cười nói chắc hắc phải phụ Lê phi...”

Tử Lê lệ tuôn ra như suối, mân mân miệng, nhưng là máu vẫn không ngừng trào lên cổ, y rút cuộc nhịn không được đem tất cả máu đều phun tới mặt Băng Khôi.

“Ngự y đến rồi!!!” Bích Thủy mang gương mặt tái nhợt dẫn theo vài vị ngự y cùng đám thị nữ thái giám bưng một thau nước ấm cùng dụng cụ xông tẩm tới nâng Tử Lê rời khỏi tay Băng Khôi đưa vào trong phòng ngủ cấp cứu.

Qua suốt bốn canh giờ, một ngự y già cả nhất có tư cách nhất mới mang vẻ mặt đầy mồ hôi phủ trên người chiếc áo bào trắng bị dính máu loang lổ biến thành màu hồng, đẩy ra bức rèm châu tuyên bố với tất cả mọi người đang lo lắng đợi ở đại sảnh: Tử Lê..... không có việc gì!

Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử nghe xong đều lớn tiếng hoan hô, Băng Khôi cùng Huyền Tư Dịch sắc mặt thoáng khôi phục huyết sắc, mà Bích Thủy đang ôm Băng Tà cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Chính là...” Lão ngự y lại mở miệng, mọi người lập tức liền căng thẳng lắng xuống: “Hoàng hậu mất máu quá nhiều, hơn nữa nhất đao kia đã làm tổn thương đến dây thanh... Cho nên hoàng hậu bệ hạ cho dù sau này phục hồi, giọng nói vẫn có thể bị huỷ...”

“Ý của người là: sau này Tử Lê sẽ không thể nói chuyện được nữa sao?! Ta nuôi đám phế vật các người để làm gì cơ chứ?!” Băng Khôi nghe xong lập tức gầm lên, sắc mặt mọi người lại biến thành tái nhợt.

“Hồi... hồi bẩm bệ hạ, hoàng hậu vẫn có thể nói chuyện.... Chỉ là... thanh âm sẽ trở nên vô cùng khàn lại có chút không rõ lắm...” Lão ngự y sợ hãi quỳ xuống: “Chúng vi thần sẽ tận hết khả năng có thể để hồi phục giọng nói cho hoàng hậu!! Cho nên xin bệ hạ bớt giận...”

“Được! Các người tốt nhất là tận hết khả năng các người có để chữa khỏi cổ họng cho hoàng hậu của trẫm, bằng không trẫm muốn toàn bộ đầu các người đều phải rơi xuống đất!” Băng Khôi vẫn mang vẻ nghiêm khắc nhìn lão ngự y đáng thương đang quỳ trên mặt đất sợ tới mức phát run lớn tiếng nói, nhưng là trong lòng hắn kỳ thật đã yên tâm không ít.

“Vi thần tuân chỉ!” Lão ngự y nghe xong vội vàng đứng dậy quay lại dọn dẹp, rồi mới viết đơn thuốc đưa cho Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử dặn dò bọn họ việc bốc thuốc cùng vài điểm cần lưu ý.

Băng Khôi cùng đám người Bích Thủy tiến vào phòng ngủ thăm Tử Lê. Băng Khôi ngồi xuống bên giường, khổ sở nhìn sắc mặt cùng bờ môi bởi vì mất máu quá nhiều mà hiện trông trắng bệch. Tử Lê cũng vậy nên vẫn cứ mê man. Hắn hấp hấp cái mũi, vuốt ve mái tóc y, rồi mới vươn ngón tay lướt qua hai má tới trên môi thê tử, đột nhiên, hắn đưa ngón trỏ lên miệng, dùng sức cắn một cái. Máu tựa như dòng suối lập tức trào ra từ đầu ngón tay. Hắn đem máu bôi lên đôi môi tái nhợt kia, làm cho nó trở nên đỏ tươi mà yêu dị. Hắn nắm lấy bàn tay lạnh như băng của y nhẹ nhàng chà xát, rồi mới khàn giọng cất lời...

“May mà... May mà em không sao... Em còn chưa trả hết nợ cho ta mà... nếu em cứ như thế cùng hắn ra đi, ta nhất định sẽ đuổi theo xuống đó đem em đoạt lại!”

“Hoàng huynh...” Bích Thủy khổ sở vỗ vỗ lưng Băng Khôi, hắn lập tức gạt tay nàng ra.

“Ra ngoài... Tất cả các người đều rút hết ra ngoài cho trẫm!” Hắn quay đầu hét to với bọn họ: “Ngoại trừ ngự y, Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử còn có Tiểu Nguyệt Nha, những người khác từ hôm nay trở đi đều không được phép bước vào Mai Phi Viện nữa bước! Bằng không trẫm sẽ chặt hết đầu của các người!”

Huyền Tư Dịch tái mặt thở dài, rồi mới xoay người rời đi. Bích Thủy cắn cắn môi muốn nói chút gì, nhưng nhìn đến sắc mặt khó coi cùng ánh mắt hung ác của Băng Khôi, nàng liền ngoan ngoãn ngậm miệng, ôm Băng Tà xoay người chuẩn bị ra ngoài, nhưng là không nghĩ tới Băng Tà lại vào ngay lúc đó bắt đầu khóc nháo không ngừng đòi tìm Tử Lê. Băng Khôi lóe lóe mắt, đón lấy Băng Tà từ tay Bích Thủy bế trở về bên giường, cho Băng Tà nhìn thấy Tử Lê, Băng Tà lập tức không náo loạn nữa.

“Mẫu phi... Hồng hồng...” Băng Tà nói, vươn tay đi sờ sờ môi Tử Lê. Máu vừa mới bôi ở trên đã khô lại chuyển thành màu nâu tối.

“Tiểu Tà, con mau bảo mẫu phi chóng khỏe lên đi, có như vậy mẫu phi mới có thể mỗi ngày ôm con vào lòng được!” Băng Khôi dịu dàng nói với Băng Tà. Băng Tà cái hiểu cái không nhìn Băng Khôi, rồi mới khanh khách cười.

“Mẫu phi sẽ khỏe lại mà!” Băng Tà quay đầu nhìn Tử Lê ngữ khí kiên định nói, kiên định đến mức khiến Băng Khôi phải giật mình. Hắn kinh ngạc nhìn Băng Tà. Thế nhưng Băng Tà chỉ là vẻ mặt khờ dại nhìn Tử Lê, vờ vờ lộn tóc buông xuống trước ngực y.

“Nhất định là mình nghe lầm...” Đứa trẻ mới một tuổi sao có thể dùng cái loại ngữ khí này nói chuyện được chứ...” Băng Khôi nhìn Băng Tà thì thào lẩm bẩm. Nhưng mà hắn lại không biết khi hắn đưa lưng về phía Băng Tà, vẻ mặt Băng Tà lộ ra bao nhiêu âm trầm khủng bố, căn bản không phải loại biểu tình mà đứa

bé một tuổi có được.

Cứ như vậy, một ngày lại một ngày, đảo mắt đã qua nửa năm. Tử Lê từ sau vụ tự sát ngày đó vẫn chưa hề tỉnh lại. Băng Khôi bởi thế lòng nóng như lửa đốt, nổi trận lôi đình hỏi các ngự y tại sao lại như vậy. Các ngự y sợ hãi nói duyên cớ có thể là do trong lòng Tử Lê mang khúc mắc gì đó không muốn đối mặt cho nên mới không chịu tỉnh.

Băng Khôi nghe xong sắc mặt lập tức chuyển thành tro xám. Nửa năm qua hắn đã trở nên gầy yếu tiêu tụy rất nhiều, bất quá hắn cũng không có办法 vậy mà sao lãng quốc sự. Hắn vẫn đang cố gắng sắm vai một quốc quân anh minh trong triều, giúp Băng Luyện quốc từng bước trở thành đại cường quốc. Nhưng là khi đêm dài nhân tĩnh trở lại Mai Phi Viện, hắn luôn khổ sở ôm Tử Lê hôn mê bất tỉnh mà khóc một mình.

“Em liền không muốn gặp ta đến vậy sao?” Băng Khôi khổ sở hỏi Tử Lê tái nhợt gầy yếu đang nằm ở trên giường: “Em tỉnh lại, cho ta một cơ hội để chuộc tội được không? Chẳng lẽ em hận ta, hận đến mức ngay cả một cơ hội chuộc tội cũng không cho sao?!”

Hắn cúi đầu nắm chặt đôi bàn tay xương xương của Tử Lê, cắn răng thấp giọng khóc nức nở. Ngay sau, hắn đột nhiên buông ra, lui đến bên giường rồi đứng lên, xoay người một phen quơ lấy con dao nhỏ dùng để gọt hoa quả đang đặt ở trên bàn, nhìn Tử Lê vẫn nằm trên giường không chút động tĩnh, cười khổ nhẹ nhàng mở miệng:

“Vậy ta đây dùng một mạng đổi một mạng được không? Chỉ cần em chịu tỉnh lại... Ta nguyện ý dâng mạng mình cho em!”

Vừa dứt lời liền kiên quyết lia dao lên cổ.

“Dừng.....” Thanh âm mỏng manh lại khàn khàn của Tử Lê truyền đến từ trên giường. Y giãy dụa bò dậy muốn xuống lại bị vấp té, nhưng vẫn nhìn đau bò về phía Băng Khôi, Băng Khôi nhìn đến lập tức hoảng sợ vút dao chạy qua ôm Tử Lê dậy.

“Người... đây là... đang làm gì hả....!” Tử Lê nhìn miệng vết thương mặc dù nông nhưng đã rỉ ra máu trên cổ hắn, chưa sót lại đau lòng trách cứ Băng Khôi: “Ta... vừa rồi đâu có... cho phép người... chết như vậy!”

“Tỉnh rồi! Em cuối cùng cũng tỉnh lại nhìn ta!” Băng Khôi vui mừng ôm Tử Lê gọi: “Thanh Liên, Tiểu Thích Tử!! Mau truyền ngự y cho trẫm!!!!!!”

Bên ngoài nghe tiếng giạt mình bừng tỉnh, Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên hai người lập tức đứng dậy vén màn ra thò đầu vào, sau khi chứng kiến cảnh tượng trong đó đều hít sâu một hơi. Cổ Băng Khôi không ngừng chảy máu đang ngồi dưới đất ôm Tử Lê về mặt tái nhợt nhưng đã thanh tỉnh. Tử Lê suy yếu nhìn hai kẻ đang mang thân tình khiếp sợ, quơ tay mở miệng khàn khàn nói:

“Còn... đứng ngơ ra đó làm gì.... Còn không mau... truyền ngự y!”

“Dạ thưa nương nương!!!!” Bọn họ lấy lại tinh thần cùng kêu lên đáp lời, rồi mới vội vàng xoay người lao đi mời ngự y.

“Người a... Ta... thật sự muốn hận... hận người... nhưng hận không nổi... Tên gốc!” Y quay đầu nhìn Băng Khôi suy yếu cười. Băng Khôi liền bật khóc.

“Chỉ cần có thể khiến em tỉnh lại nhìn ta lần nữa, ta thật sự nguyện ý ngay cả mạng cũng có thể không cần mà trao hết cho em...” Hắn ôm chặt Tử Lê vào lòng, khóc đến nước mũi nước mắt lem nhem.

Tử Lê mỉm cười nhắm mắt lại đem chính mình vùi vào lồng ngực mang hương vị như nước trong veo của hắn, nâng tay ôm lấy eo hắn nhỏ giọng mở miệng:

“Hận người không nổi... Xem ra ta chỉ có thể yêu....”

Băng Khôi nghe vậy cũng không nói gì, chỉ là ôm Tử Lê càng chặt hơn, chặt đến mức tay hắn cũng run lên, Tử Lê ăn đau, vừa cười vừa khóc.

“Đời này có thể gặp được người yêu ta say đắm đến ngu dại như người vậy... Ta còn cầu mong gì nữa... còn cầu mong gì nữa?”

Tử Lê khàn khàn nói, rồi mới ngẩng đầu hôn lên những giọt nước mắt trên mặt Băng Khôi.

Khoảnh khắc khi đầu lưỡi chạm tới dòng lệ, y tựa hồ đã cảm thụ được trong những giọt nước mắt này cất giấu bao nhiêu chua xót cùng đau khổ.... Bởi vì trái tim y cũng đang quặn thắt! Vì y đã nhẫn tâm tra tấn người đàn ông trước mắt này mà quặn thắt...

“Thực xin lỗi... Xin người hãy tha thứ cho ta... đã tùy hứng như vậy... Hại người mấy ngày này phải chịu khổ...” Y nâng khuôn mặt tiêu tụy gầy yếu của Băng Khôi lên áy áy nói: “Sau này ta... sẽ không... sẽ không làm tổn thương người nữa... Thực xin lỗi!”

Nói xong y bật khóc, khóc vì áy áy, khóc đến thê thảm. Băng Khôi trong mắt tràn ngập thương tiếc cùng thỏa mãn lau đi dòng lệ tưởng như cả đời đều chảy không hết của Tử Lê, nhẹ nhàng gọi tên y, rồi nở nụ cười...

“Ta thật sự vui vẻ vì em... mà chịu đựng... Thật sự... Chỉ cần có được trái tim em... Ta cam nguyện vứt bỏ tất cả!”

Hắn vẽ mặt tiêu tụy lại thỏa mãn kiên định nói với Tử Lê.

Tử Lê nín khóc mỉm cười, cười với hân rất lâu rất lâu. Lâu đến mức khiến Băng Khôi cho rằng cuộc đời này có thể kết thúc như thế cũng được.... cũng đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Rồi mới, Thanh Liên và Tiểu Thích Tử dẫn ngự y chạy tới. Bọn họ luống cuống tay chân đỡ Tử Lê về giường cho ngự y kiểm tra, giúp Băng Khôi băng bó cái cổ vẫn còn đang chảy máu của hân.

Nhìn bọn họ bộ dáng khẩn trương vẻ mặt kích động, Băng Khôi cùng Tử Lê cũng nhịn không được bật cười.

Cười đến sáng lạn, cười đến vô ưu, cười đến Tiểu Thích Tử, ngự y, Thanh Liên còn có cả đám thị nữ cùng thái giám khác đều không hiểu ra sao hết.

Tử Lê vươn tay muốn Băng Khôi ôm mình, y rúc vào trong ngực hân cúi đầu cùng hân nói một câu:

“Đủ rồi... Cuộc đời này như vậy đã đủ rồi!”

Băng Khôi nghe xong, trên mặt liền nở một nụ cười nhu hòa cùng thỏa mãn

14. Chương 13

Giọng nói của Tử Lê bị hủy.

Ngự y sau khi chẩn đoán bệnh xong mồ hôi tuôn như mưa nồm nớp lo sợ báo cáo với Băng Khôi đang ngồi trên ghế, càng nghe mặt càng xanh mét. Băng Khôi đợi hân báo cáo xong liền nhấp hé miệng, định nổi giận trách cứ lại bị Tử Lê ngăn cản.

“Đừng trách tội ngự y... Đây đều là do chính ta tự chuốc lấy mà.” Tử Lê dây thanh khàn khàn nói, ngữ khí bình tĩnh.

Băng Khôi nhìn vẻ mặt kiên trì của Tử Lê, phát tay đem toàn bộ lời muốn thốt ra miệng nuốt trở lại trong bụng mình, tiêu hóa sạch.

“... Người lui xuống đi!” Băng Khôi quay đầu, mặt không chút thay đổi phát tay bảo ngự y rút đi.

“Cám ơn bệ hạ!!” Ngự y nghe vậy lập tức nhẹ nhàng thở ra, tạ ơn xong liền lao như bay ra ngoài, sợ đợi lát nữa Băng Khôi lại thay đổi chủ ý muốn trách tội hân.

“Thanh âm như vậy cũng không tệ mà! Trầm trầm rất dễ nghe a ~ ” Tử Lê nhìn bóng dáng ngự y kích

động chạy trốn chết cười khẽ nói.

“Nhưng là ta muốn em hồi phục hoàn toàn!” Băng Khôi phồng miệng, không coi ai ra gì mà làm nũng với Tử Lê, khiến Tiểu Thích Tử đang ngồi cạnh đó ăn điểm tâm cùng Thanh Liên đang uống trà một người thiếu chút nữa đã nghẹn chết, một người thiếu chút nữa đã sặc chết.

“Hmm hmm hmm hmm ~~~~~!!!”

“Khụ khụ khụ khụ ~~~~~!!!”

“Ngao ngao ngao ngao ~~~~~!!!!”

“Ủi a a a ~ Tiểu Nguyệt Nha đừng tức giận a!! Ta không phải cố ý mà ~!!”

“Làm gì vậy?! Hai người các người có ý kiến gì với trẫm sao!” Băng Khôi nhìn Tiểu Thích Tử ba chân bốn cẳng rút cốc trà thuận khí cùng Thanh Liên sắc đến đem trà một hơi phun hết lên người Tiểu Nguyệt Nha đang nằm ngủ trưa bên cạnh, hại Tiểu Nguyệt Nha bị dọa nhảy dựng lên, nhúu mày hỏi.

“Nô tỳ (nô tài) không dám!!” Hai người hoảng sợ vội vàng quỳ xuống.

“Được rồi mà ~ sao người cứ thích hù dọa bọn họ vậy... Mau đứng dậy đi ~ Hoàng Thượng chỉ là trêu các người thôi!” Tử Lê vừa nói vừa cầm khối bánh hạt sen tinh tế nhấm nháp. Hai người quỳ trên mặt đất nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu Nguyệt Nha sau khi vấy khô bộ lông mới vừa bị Thanh Liên phun ướt, dùng tư thế vô cùng tao nhã nhảy lên ghế, nằm chen vào giữa Băng Khôi và Tử Lê, vẻ mặt khoái chí đem đầu của mình gối lên đùi y thoải mái híp mắt lại.

“Này! Tiểu Nguyệt Nha! Người đều đã lớn như thế rồi mà vẫn còn chạy tới tranh vị trí của trẫm hả... Còn nữa, cặp đùi kia chỉ có trẫm mới được nằm!!” Băng Khôi thấy vậy liền lập tức vươn tay hung hăng vỗ đầu Tiểu Nguyệt Nha một cái. Tiểu Nguyệt Nha ăn đau nhếch miệng khoe hàm răng trắng bóng với Băng Khôi, dọa hấn vội rụt tay về.

“Hừ.... lần này trẫm sẽ không so đo với người...” Băng Khôi nhìn Tiểu Nguyệt Nha vẻ mặt đắc ý, căm giận nói.

“Mẫu phi a ~ ôm Tà a!! Ôm ôm ôm!!” Ngồi giữa hai người bọn họ, Băng Tà nhìn đến Tiểu Nguyệt Nha tranh đi mẫu phi của hấn lập tức mếu máo, nước mắt lưng tròng nhìn Tử Lê.

“Rồi rồi ~ mẹ ôm nào!” Tử Lê phúi phúi vụn bánh dính trên tay, đem Băng Tà vẻ mặt sắp khóc đến nơi ôm vào trong lòng hôn một cái.

“Tại sao các người đều muốn tranh giành tình cảm với trẫm a ~~~~~!!!!” Băng Khôi nhìn đến Băng Tà cao hứng đem mặt vùi vào ngực Tử Lê làm nũng, kêu rên.

“Ai nha ~ thật sự là khó nghe chết được, hoàng huynh!! Huynh mấy tuổi rồi còn ở đó tị nạnh với lão hồ cùng chính con mình chứ?” Một giọng nữ ngọt ngào mang ý cười truyền đến từ ngoài cửa.

“Bích Thủy! Muội thật lớn mật, dám nói trẫm như thế!” Băng Khôi đỏ mặt rống lên với Bích Thủy, Bích Thủy trợn trắng mắt làm bộ như không có nghe thấy.

“Mẫu phi ngọc an.” Đi theo sau Bích Thủy, Huyền Tư Dịch vẽ mặt tràn ngập quan ái thỉnh an Tử Lê. Tử Lê nở một nụ cười sáng lạn với Huyền Tư Dịch, Băng Khôi vừa nghe đến giọng hân lại lập tức thối mặt nhướn mi.

“Trẫm không cho phép người gọi Tử Lê là mẫu phi! Hắn bây giờ là hoàng hậu của trẫm, không phải Vương phi của phụ vương người!” Băng Khôi lớn tiếng quát Huyền Tư Dịch: “Người gọi hắn như vậy không phải cũng chính coi ta là phụ vương sao?! Trẫm muốn gả Bích Thủy cho người, người gọi như vậy không phải thành loạn luân rồi hả?!”

“Phụt ~~~~~!!!!” Lời này làm cho Bích Thủy vừa tìm được chỗ ngồi xuống lập tức phun ra toàn bộ ngụm trà Long Tĩnh mà Tiểu Thích Tử mới rót cho nàng.

Huyền Tư Dịch nghe xong thì đỏ hết cả mặt, có chút luống cuống nhìn Tử Lê. Tử Lê lại là mang vẻ mặt kinh hãi nhìn Băng Khôi.

“Hoàng huynh, hôm nay huynh uống lộn thuốc à? Sao toàn nói chuyện kỳ quái thế...” Tiếp nhận khăn Thanh Liên đưa lên chà lau miệng xong, Bích Thủy nửa là kinh ngạc nửa là buồn cười nhìn vẻ mặt mất hứng của Băng Khôi nói.

“A a a ~~~ các người quyết định thành thân rồi à!” Tử Lê vui mừng hỏi Bích Thủy, Bích Thủy lập tức thẹn thùng mặt chuyển hồng gật gật.

“Là Tư Dịch chủ động tới tìm hoàng huynh cầu thân ~ hắn còn thề độc trước hoàng huynh rằng sẽ vĩnh viễn trung thành với Băng Luyện quốc!” Bích Thủy vui rạo rức nhìn Huyền Tư Dịch nói, Huyền Tư Dịch trên mặt rất nhanh hiện lên một tia ảm đạm, nhanh đến mức không có ai phát giác. Sau đó liền lập tức chuyển biến thành ngượng ngùng cười.

“Thế à... Như vậy cũng tốt... Huyền gia tối thiểu có hậu...” Tử Lê khi nghe bảo Huyền Tư Dịch phát lời thề độc thì nhú mày, nhưng vẫn là ngữ khí vui mừng nói.

“Đúng vậy ~ hoàng huynh còn nói muốn phong Tư Dịch làm An Quốc thân vương đó! Đúng hay không hoàng huynh??” Bích Thủy hưng phấn quay đầu hỏi Băng Khôi. Nhưng là Băng Khôi lại như không có nghe thấy lời nàng, đang cố gắng thử kéo Tiểu Nguyệt Nha ra khỏi đùi Tử Lê để chính hắn được nằm xuống. Kết quả bị Tiểu Nguyệt Nha một phen hất văng ra.

“Á!! Con hổ chết tiệt này!!!!” Băng Khôi nhảy dựng lên hùng hổ rút ra thanh kiếm treo trên tường, chĩa vào mũi Tiểu Nguyệt Nha rống to: “Đi xuống ngay cho ta! Băng không trẫm liền chặt cái đầu hổ của ngươi, lột cái da hổ của ngươi ra làm đồ trang trí!!!!!!!!”

“Băng Khôi!!” Tử Lê thấy thế có chút muốn cười nhẹ giọng trách: “Ngươi đây là đang làm gì vậy? Cư nhiên ăn dấm chua với Tiểu Nguyệt Nha...”

“Trẫm mặc kệ!! Các ngươi mau cút hết cho trẫm!!!!” Băng Khôi then quá thành giận cầm phần vút kiếm xuống đem Băng Tà bứt khỏi người Tử Lê đưa cho Thanh Liên, rồi mới không muốn sống đập Tiểu Nguyệt Nha xuống ghế quay đầu rống to với những người khác.

“Các ngươi nếu không cút ra trẫm sẽ cho các ngươi rơi đầu cộng thêm chu di cửu tộc!!!!!!”

“Nhưng mà hoàng huynh...” Bích Thủy nhin cười định mở miệng nói chuyện lại bị Băng Khôi hét to đánh gãy.

“Cút ngay! Băng không hôn sự của các ngươi liền hủy bỏ!!!!” Băng Khôi đem bọn họ lẫn cả Tiểu Nguyệt Nha toàn bộ đẩy ra ngoài, rồi mới dùng sức đóng cửa lại.

Thế là, Thanh Liên, Băng Tà, Tiểu Thích Tử, Bích Thủy, Huyền Tư Dịch cùng Tiểu Nguyệt Nha cứ như vậy không hiểu ra sao bị đuổi ra Mai Lạc cư, đứng ngây ở sân trước.

Thanh Liên ôm Băng Tà bởi vì bị đuổi ra mà mắt húng khóc nháo cùng Tiểu Thích Tử cười trộm rồi đi Mai Phi Viện tìm vú nuôi của Băng Tà. Tiểu Nguyệt Nha thì gầm nhẹ một tiếng chạy đến dưới tàng cây mai tiếp tục ngủ trưa.

“Hoàng huynh thật sự là trẻ con!” Bích Thủy lắc đầu nói với Huyền Tư Dịch còn đang ngó qua cửa sổ nhìn Tử Lê cùng Băng Khôi trong đại sảnh: “Được rồi ~ chúng ta trở về đi!”

“Ừm...” Huyền Tư Dịch thản nhiên đáp lại, rồi mới đi theo sau Bích Thủy. Nhưng là ánh mắt lại vẫn như cũ nhìn chăm chú trong phòng. Hắn thấy Băng Khôi vùi đầu vào lồng ngực Tử Lê ôm chặt không tha, Tử Lê nhẹ nhàng cười. Rồi mới, hai người bọn họ liền bắt đầu ôm hôn....

Lòng có chút quặn thắt...

Huyền Tư Dịch bất giác siết chặt tay, nhìn thân ảnh bọn họ giao triền, môi rỉ đầy máu.

Một ngày nào đó...

Ta muốn em cũng nằm trong lồng ngực ta cười với ta như vậy...

Tử Lê...

Hắn xoay người rời đi, nhanh đuổ kịp Bích Thủy rồi đem nàng ôm chặt trong ngực, chặt giống như Băng Khôi ôm Tử Lê vậy... Si mê say đắm...

Chiến Khôi tháng bảy năm thứ 12.

Bích Thủy công chúa cùng con trai của tiền Nhiếp chính vương Huyền Khế quốc, Huyền Tư Dịch thành thân. Phong làm An Quốc thân vương.

Một năm sau, Bích Thủy công chúa sinh hạ tiểu vương gia, ban tên là Huyền Trữ.

Sau đó đảo mắt lại qua 8 cái xuân thu, Tử Lê tròn 36 tuổi. Nhưng là vẻ ngoài của y cũng không có thay đổi nhiều lắm, vẫn trẻ trung như mới chớm 20, chỉ thêm chút sợi bạc mang hương vị tang thương điểm xuyết trong làn tóc đen huyền. Băng Khôi năm nay cũng đầy 38, trừ bỏ bắt đầu để râu cùng khóe mắt xuất hiện chút nếp nhăn, hần kỳ thật cũng không có thay đổi gì nhiều, vẫn mang thân thể cường tráng tinh thần sáng láng ngày ngày xử lý cùng cải cách quốc sự, thi thoảng lại dẫn Tử Lê trộm chuồn ra ngoài cùng vui đùa một chút, đem quốc sự ném cho Tả thừa tướng Úy Mân Ngạn xử lý kiêm giúp hần chùi mông, làm cho Úy Mân Ngạn kêu khổ thấu trời.

15. Chương 14

Băng Tà cũng đã 9 tuổi rưỡi. Hắn càng lớn càng anh tuấn, càng lớn càng giống Băng Khôi. Bất quá nhìn vẫn còn có nét ngây thơ như hần chẳng biết tại sao lại mang đến cảm giác lạnh lùng. Nghe thái phó cùng sư phụ võ thuật của hần nói, Băng Tà thiên tư thông minh, cái gì dù mới dạy qua một lần đều sẽ hiểu. Hơn nữa Băng Tà vô cùng chăm chỉ lại lễ phép, khiến cho rất nhiều người thực thích vị tiểu Thái tử này. Băng Khôi cùng Tử Lê nghe xong đều vô cùng vui sướng. Bất quá Băng Tà không có bám dính Tử Lê giống như trước kia lại khiến Tử Lê có chút nhỏ nhen mất mát.

Rồi mới, ngay tại ngày mừng sinh nhật tám tuổi Huyền Trữ – con trai đầu lòng của Bích Thủy cùng Huyền Tư Dịch, cũng là tiểu biểu đệ kiêm bạn chơi của Băng Tà, chuyện lớn đã xảy ra.

Sự kiện này khiến cho quan hệ giữa Tử Lê cùng Băng Khôi bắt đầu xuất hiện chuyển biến.

Ngày đó, Băng Khôi vì phải tiếp đãi một đại sứ tiểu quốc mà không thể đi cùng Tử Lê và Băng Tà. Cho nên chỉ có mẫu tử hai người một mình với nhau. Tiểu Nguyệt Nha, Thanh Liên còn có Tiểu Thích Tử đều ở nhà canh giữ Mai Phi Viện. Tử Lê chọn một miếng ngọc bội kỳ lân được khắc từ loại thanh ngọc tốt nhất giao cho Băng Tà muốn hần dùng nó làm lễ vật đưa cho Huyền Trữ. Rồi bọn họ liền cùng lên cỗ kiệu xuất phát đến An Quốc phủ.

Lễ sinh nhật ngày đó kỳ thật cũng chỉ mời Băng Khôi, Tử Lê và Băng Tà mà thôi. Bởi vì Huyền Trữ trời sinh tính thẹn thùng, hơn nữa còn già dặn như đã 16 tuổi, cho nên chỉ muốn mời số ít người bạn họ.

Đêm hôm đó có thể nói là chơi đùa vô cùng khoái trá, hai tiểu hài tử ra hồ nước nghịch đến toàn thân ướt đầm, bị túm đi tắm rửa rồi quăng lên giường ngủ. Huyền Tư Dịch cùng Bích Thủy còn có Tử Lê ba người thì ở chòi nghỉ trong đình viện uống rượu ăn điểm tâm tán gẫu. Cho đến khi Bích Thủy say khướt bị bạn nữ dìu về phòng nghỉ ngơi mới kết thúc cuộc vui.

Tử Lê kỳ thật cũng đã có chút say, y ánh mắt mông lung, hai gò má xuất hiện ửng đỏ ha hả cười lôi kéo Tư Dịch nói thiệt nhiều chuyện. Huyền Tư Dịch mặc y túm cổ áo mình, cúi xuống nhìn sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì còn mà đỏ ửng lên, đến rất gần rất gần. Mùi hoa lê từng trận xông vào mũi, làm cho Huyền Tư Dịch có chút si dại. Hắn nhìn Tử Lê dựa vào thật gần, hơn nữa vẫn không ngừng nói lời say trước mắt, tim đập nhanh hơn.

“Con thật sự là rất giống phụ vương con...” Tử Lê say khướt nói, rồi mới nâng tay sờ mặt Huyền Tư Dịch: “Phụ vương mà biết con thành gia có thể có tử nhất định sẽ thực vui mừng...”

Huyền Tư Dịch cười khê bắt lấy bàn tay đang sờ loạn trên mặt hắn, nhẹ nhàng hôn.

“Đúng vậy... Thật muốn để phụ vương thấy được Tiểu Trữ, đôi mắt Tiểu Trữ rất giống Tử Lê...” Đều là phượng nhãn xinh đẹp, lấp lánh thiên chân vô tà...

“Vậy à? Nhưng mà Trữ nhi không chung huyết thống với ta, làm sao giống được... Đúng rồi, Tư Dịch sao lại đổi xưng hô gọi tên của ta thế?” Tử Lê mê mang nhìn Huyền Tư Dịch, nhẹ nhàng cười. Rồi mới một thoáng không cẩn thận trượt chân ngã vào trong lòng hắn.

Huyền Tư Dịch hô hấp bắt đầu trở nên có chút dồn dập nặng nề, hắn gắt gao ôm lấy Tử Lê, cúi đầu liền ngửi thấy mùi hoa ngọt ngào từ trên người y phả lại.

“Thích... Vẫn luôn rất thích... Bắt đầu từ giây phút phụ vương mang em hồi phủ để ta được gặp em.... liên vẫn rất thích em...” Hắn thanh âm mang chút tình dục khàn khàn nỉ non. Tử Lê hơi kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt sương mù đối lại với cặp mắt của Huyền Tư Dịch. Trong đôi mắt hắn tràn ngập... tình yêu say đắm cùng khát khao tình dục đã đè nén dưới đáy lòng rất rất lâu. Chúng nó tựa như ngọn lửa cực nóng làm Tử Lê thấy tổn thương hai mắt.

Rồi mới, Huyền Tư Dịch tại khoảnh khắc Tử Lê muốn né tránh ánh mắt cực nóng kia của hắn, hôn lên.

Đó là một nụ hôn vô cùng cuồng nhiệt lại cuộn trào mãnh liệt.

Huyền Tư Dịch dùng đầu lưỡi linh hoạt cạy mở bờ môi cùng hàm răng Tử Lê thật sâu tham nhập vào, quần quanh chơi đùa theo cái lưỡi đỉnh hương. Hắn có thể cảm nhận đến mùi nữ nhi hồng lâu năm cùng vị ngọt trong nước bọt của y. Hắn vong tình xoa ngực Tử Lê, rồi thô bạo vạch xé y sam mỏng manh trên thân y làm cho toàn bộ nửa người trên của y hiển lộ ra trước mắt hắn. Chiếc cổ tinh tế xinh đẹp, mảnh

ngực bóng loáng tuyết trắng, một vết cắn đỏ rất sâu nhưng đã phục hồi như cũ ở trên vai trái Tử Lê làm nhức mắt Huyền Tư Dịch.

Tử Lê tỉnh rượu liền hoảng sợ dùng sức đẩy hẳn ra, kéo vạt áo vừa bị xé mở của mình xoay người toan muốn chạy. Nhưng là y lại bị Huyền Tư Dịch thô bạo túm về trước mặt hẳn, rồi mới hung hăng cắn một ngụm lên vai phải của y. Máu tươi lập tức chảy đầy.

“A!!” Tử Lê bị đau kêu lên, lệ lập tức trào ra từ đôi phượng nhãn xinh đẹp. Y gần như sợ hãi nhìn Huyền Tư Dịch đã bị tình dục xông đến hồ đồ mất đi lý trí.

“Đừng nhìn ta như vậy... Đừng!” Huyền Tư Dịch thô bạo lay Tử Lê, y bị gương mặt điên cuồng lại vặn vẹo của hắn dọa đến, khiến trong mắt lập tức nhiễm lên càng nhiều sợ hãi.

“Buông tay!! Người uống say rồi, Tư Dịch! Buông!!!” Tử Lê sợ hãi nói, nước mắt từng hạt lăn xuống. Y chưa bao giờ biết thì ra Huyền Tư Dịch là ôm ấp cái loại tình cảm này với mình!!

Y giãy dụa muốn vùng thoát khỏi vòng tay hắn lại bị Huyền Tư Dịch một phen đẩy ngã xuống đất. Đầu Tử Lê đụng phải cây cột trong chòi nghỉ, thiếu chút nữa ngất đi. Tiếp theo, y đột nhiên nghe được tiếng vải dệt bị xé nát cùng một luồng khí lạnh lẽo. Y ngẩng đầu hoảng sợ phát hiện y phục trên người mình đã bị Huyền Tư Dịch toàn bộ xé mở. Y hiện tại có thể nói là gần như trần trụi bại lộ ở trước mặt hắn.

Tử Lê sợ hãi muốn xoay người chạy trốn, nhưng lại bị Huyền Tư Dịch một phen áp chế trên mặt đất. Y muốn thét lên lại bị Huyền Tư Dịch lấy miếng vải vừa bị xé ra nhét vào miệng phát không ra thanh âm. Rồi mới, Huyền Tư Dịch đem phân thân sừng đỏ cùng đứng thẳng đã lâu của chính mình, không có chút mấy may tiền diễn cùng thương tiếc thẳng tiến vào u huyết chật chội của Tử Lê. Tử Lê lập tức cảm thấy một trận kịch liệt xé rách từ nơi đau đớn dưới hạ thân truyền lên, khiến y trừng lớn mắt cơ hồ muốn ngất đi ngay tại chỗ.

Máu tươi không ngừng trào ra, nhuộm đỏ mảng đùi trắng nõn, trở thành chất bôi trơn trợ giúp Huyền Tư Dịch càng thêm thuận lợi tiến sâu vào cơ thể Tử Lê, hẳn nương theo đó ngày càng mãnh liệt cũng ngày càng thêm xâm nhập đến nơi sâu nhất. Hẳn lật người Tử Lê lại mặt đối mặt với hắn, rồi mới đem hai chân Tử Lê banh ra càng rộng để hắn có thể cùng Tử Lê sâu sắc kết hợp lại làm một.

Mùi máu tươi cùng hương hoa lê hòa quyện tràn ngập không gian trong chòi nghỉ. Thanh âm tục tĩu là đến từ tiếng vang phát ra khi phân thân nhuốm đầy máu của Huyền Tư Dịch ra vào hậu huyết bị xé rách lại bị ma xát đến sừng đỏ xuất huyết không ngừng của Tử Lê. Phân thân Tử Lê hư nhiên buông xuống. Y không có... chút nào khoái cảm, tồn tại chỉ là sự khuất nhục cực độ cùng nỗi thống khổ khó tin. Y đau đớn không ngừng rơi lệ, mỗi khi y toan ngất đi lại bị Huyền Tư Dịch hung hăng thẳng tiến mà đau đến tỉnh thức.

Tử Lê toàn thân bị Huyền Tư Dịch thô bạo lại cắn lại mút để lại vô số vết lấm chàm đỏ tươi. Thân thể hư nhiên mà đau đớn bị Huyền Tư Dịch toàn bộ ôm lấy bắt làm tư thế khóa ngòi, đem chân y dăng ra cười lên người hắn, thân thể bởi vì bị hắn thật sâu đỉnh vào mà bất lực cao thấp đong đưa. Tử Lê ngưỡng đầu về sau, hai mắt hiện ra trống rỗng lại thất thần thất tiêu nhìn bụi hoa trong đình viện, lệ vẫn không ngừng chảy xuống, nhỏ ướt lớp sàn lạnh băng của chòi nghỉ.

Mà y không hay, toàn bộ cảnh tượng này đều bị Băng Tà nửa đêm tỉnh lại muốn đến tìm y một chút không lọt thu hết vào trong mắt.

Khuôn mặt Băng Tà bởi vì mãnh liệt oán hận cùng khiếp sợ mà vặn vẹo biến hình.

Hắn hung hăng siết chặt một nhánh cây buông xuống bên cạnh, rồi mới lẳng lặng lại phần nộ nhìn Huyền Tư Dịch một lần lại một lần thẳng tiến vào sâu trong Tử Lê, nhìn Tử Lê thống khổ vặn vẹo lại rơi lệ đầy mắt, hai mắt thất tiêu nhìn nơi nào đó. Hắn hung hăng đem nhánh cây bóp nát, rồi mới đợi cho Huyền Tư Dịch chấm dứt hành vi cầm thú của mình, rồi bỏ lại Tử Lê rồi khỏi mới lộ diện.

Băng Tà vẻ mặt khổ sở nhìn toàn thân bị cắn loang lổ nhiều điểm thương tích, hạ thể sưng đỏ lại đỏ máu không ngừng của Tử Lê.

Tử Lê bởi vì không thể chịu đựng được đau đớn đã hoàn toàn hôn mê. Hắn lập tức cúi xuống y phục trên người mình tận hết khả năng che khuất thân thể Tử Lê không cho y nhiễm lạnh. Rồi mới chặt chẽ ôm Tử Lê vào lòng, gương mặt nhỏ nhỏ thoáng chốc vặn vẹo, trong ánh mắt tràn ngập vô hạn hận ý.

Huyền Tư Dịch hoảng sợ không dám quay đầu lại cứ chạy về phía trước.

Hắn một đường nghiêng ngã lao đảo biến thành đầy người trắng da. Rồi mới, sau khi không biết đã chạy bao lâu, hắn cảm thấy toàn thân đau đớn cộng thêm gần như không thở nổi bị vấp phải rễ cây ngã nhào xuống đất.

Huyền Tư Dịch nằm sấp trên mặt đất đầy bùn ẩm ướt lại lạnh như băng thở hồng hộc. Rồi hắn mới nhịn đau ngẩng đầu lên nhìn nhìn bốn phía, kinh ngạc phát hiện chính mình cứ nhiên ở chút bất tri bất giác đã chạy tới rừng cây lớn trong An Quốc phủ!

Sâm lâm lạnh lẽo lại âm u khiến Huyền Tư Dịch không tự chủ được đánh cái rùng mình. Đang lúc hắn tính bò dậy, lại đột nhiên nghe thấy có tiếng khóc của trẻ con.

“Mẫu phi, phụ vương, Tiểu Trử!! Mọi người đang ở đâu? Hu hu hu...” Tiếng khóc kia thật là thê thảm, thật là bất lực. Huyền Tư Dịch nghe ra đó là giọng của Băng Tà.

Hắn lần theo tìm kiếm, phát hiện Băng Tà chính đang một mình ngồi dưới gốc cây đại thụ cúi đầu cất lên thanh âm run run.

16. Chương 15

“Tà nhi?! Sao con lại ở chỗ này, không phải con hẳn là đang ngủ cùng Trữ nhi trong phòng sao?!” Huyền Tư Dịch vẻ mặt kinh ngạc chạy qua, ngồi xổm trước mặt Băng Tà nắm lấy đôi vai nhỏ đang không ngừng run rẩy kia của hắn.

“Huyền dưỡng!!” Băng Tà ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy người đến là Huyền Tư Dịch liền kinh hãi. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, bộ áo màu trắng đều dính đầy bùn. “Là Tiểu Trữ kêu ngài tới tìm con sao? Con và Tiểu Trữ vừa lạc nhau...”

“Con nói bị lạc mất Trữ nhi?! Con cùng Trữ nhi không ngủ chạy tới đây làm gì!” Huyền Tư Dịch hoảng sợ hỏi, Băng Tà nghe xong trên mặt lập tức tràn ngập sợ hãi.

“Không phải Tiểu Trữ kêu ngài tới tìm con sao?! Con cùng Tiểu Trữ đều ngủ không được, bèn rủ nhau vào rừng cây trốn tìm. Con và Tiểu Trữ chơi đoán số, kết quả đệ ấy thua phải làm quỷ tới bắt con. Nhưng con chờ đã lâu vẫn không thấy Tiểu Trữ xuất hiện...” Miệng hắn run rẩy nói: “Con cảm thấy kỳ quái nên bắt đầu gọi đệ ấy, nhưng chẳng thấy đệ ấy đâu cả, rồi mới, con vấp phải rễ cây bị ngã treo chân...”

Nói xong liền chỉ chỉ chân phải thoát nhìn có chút sưng của hắn, Huyền Tư Dịch nghe xong mặt đều biến xanh.

Hắn lập tức một tay ôm lấy Băng Tà, đứng lên định quay về phủ.

Nhưng rồi, hắn cảm thấy ngực mình bị một vật thể lạnh như băng xỏ xuyên qua.

Huyền Tư Dịch kinh ngạc cúi đầu thấy Băng Tà được hắn bế đang mỉm cười nhìn hắn, trong tay nắm một con dao. Toàn bộ lưỡi dao đều đã cắm vào ngực trái hắn.

Hắn dùng sức vút Băng Tà xuống đất, vô lực ngã quỵ.

Băng Tà chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh Huyền Tư Dịch, cư cao lâm hạ nhìn vẻ mặt mất đi huyết sắc của hắn.

“Tà nhi... tại sao ngươi...?!” Huyền Tư Dịch ngẩng đầu, không thể tin nhìn vẻ mặt lạnh như băng lại mang ánh mắt tràn ngập cảm hận của Băng Tà run giọng hỏi. Máu không ngừng trào ra từ ngực hắn, hắn đột nhiên khí không thuận mà nôn ra một ngụm máu tươi.

“Bởi vì ngươi dám thương tổn y...” Đồng âm ngọt ngào của Băng Tà trở nên lạnh lẽo lại làm người ta không rét mà run, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn là tàn bạo thị huyết: “Bởi vì ngươi dám thương tổn Lê phi của bốn vương!”

Huyền Tư Dịch kinh ngạc trợn to hai mắt nhìn hắn, miệng hé mở muốn nói chút gì lại bị đại lượng máu

tươi làm sắc. Hắn sau khi giãy dụa vài cái liền nhắm mắt tắt thở.

Băng Tà đứng bên cạnh thi thể bắt đầu dần dần mất đi độ ấm trở nên lạnh cứng của Huyền Tư Dịch nhìn một hồi lâu, rồi mới chậm rãi mở miệng...

“Cho dù là Tư nhi người cũng vậy... Chỉ cần là thương tổn đến tiểu Lê phi, bổn vương đều sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào!”

Một trận cuồng phong thổi bay lá cây đầy trời, thanh âm của Băng Tà ở trong gió thay đổi âm điệu du dương khắp chốn núi rừng hắc ám trống trải...

“Tử Lê...” Một giọng nói nhẹ nhàng gọi tên y, làm cho Tử Lê nghe tiếng miễn cưỡng mở ra hàng mi nặng trĩu như chì, dùng tầm mắt mơ hồ nhìn chủ nhân của thanh âm.

Tử Lê? Đây là đang gọi ta đi?

Y hoang mang nhìn mặt người nọ nghĩ.

Gương mặt quen thuộc, thanh âm quen thuộc... Lại nhớ không nổi là ai...

“Tử Lê... là.. ai?” Tử Lê cảm thấy cả người vô lực lại tràn ngập đau đớn cố hết sức hỏi, đôi mắt lại nhắm. “Người là ai...?”

Y cảm thấy mệt mỏi quá, muốn... ngủ quá.

Người nọ nghe xong sắc mặt lập tức trắng xanh. Tử Lê cảm thấy người nọ vươn tay dịu dàng sờ sờ đầu của mình, tiếp theo y nghe thấy người nọ lớn tiếng rống giận.

“Một lũ vô dụng!!! Trẫm nuôi các ngươi quả nhiên là lãng phí tiền bạc của trẫm!” Băng Khôi nổi giận rống to, khiến cho tất cả ngự y quỳ trên mặt đất đều hoảng sợ đến co người giật lui lại. Mà ngay cả Tiểu Nguyệt Nha cũng cụp tai cụp đuôi trốn đi.

“Phụ vương, đừng trách ngự y nữa, biến thành như vậy cũng không phải lỗi của bọn họ... Hiện giờ điều quan trọng nhất hẳn là chúng ta phải nghĩ cách làm thế nào giúp mẫu phi khôi phục trí nhớ mới đúng!” Băng Tà sợ hãi khuyên, Băng Khôi xoay người phẫn nộ nhìn hắn.

“Con nói rõ cho ta, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Tại sao mẫu phi con lại biến thành như vậy?! Tại sao toàn thân y lại...” Băng Khôi vẽ mặt nổi giận mà xanh mét nói tới đây liền không thốt lên được nữa.

Vừa nghĩ tới hần lúc ấy được ảnh vệ báo tin chạy tới An Quốc phủ nhìn đến thảm trạng kia của Tử Lê... giống như một con búp bê rách nát nằm ở trên giường: thân thể vốn xinh đẹp trắng nõn chỉ thuộc về riêng hần, giờ che kín dấu vết tình dục không biết ai lưu lại; nơi tư mật chỉ thuộc về mình hần kia, cũng bị xé rách đến không ngừng trào máu tươi lại trở nên sưng đỏ không chịu nổi.... Thậm chí từ bên trong còn chảy ra thứ của kẻ đã thi bạo!

Vừa nhớ lại, nội tâm Băng Khôi liền dấy lên dục vọng muốn giết người!!!

Hần một chường đánh xuống cái bàn trước mặt, cái bàn nháy mắt đã bị phân thây thành hai nửa.

“Là Huyền dương...” Băng Tà khẽ trả lời, ngữ khí có chút sợ hãi. “Con nhìn thấy Huyền dương ở trong chòi nghỉ mát thì bạo với mẫu phi...”

“Người nói cái gì... Tà nhi, người nói lại lần nữa ta nghe?!” Băng Khôi sắc mặt chuyển thành màu đen xám khó coi, trên trán gân xanh bạo lộ không ngừng giật giật.

Băng Tà vẻ mặt thoát nhìn bị kinh hách đến sứt sứt cái mũi, hốc mắt đỏ hồng run giọng mở miệng..

“Là.. Huyền dương ạ!! Tà nhi đêm hôm đó không ngủ được nên định tới chòi nghỉ mát tìm mẫu phi, kết quả liền chứng kiến Huyền dương hần bộ dáng dữ tợn xé nát quần áo của mẫu phi đẩy ngã xuống đất hại đầu mẫu phi đụng vào cây cột... Rồi sau đó ta nhìn thấy mẫu phi vẻ mặt hoảng sợ muốn chạy trốn lại bị áp đảo, còn bị nhét vào miệng không thể ra tiếng...”

“Đủ rồi!” Băng Khôi nghe đến đó không ngừng hét to. Băng Tà bị dọa giật mình liền như thế ‘oa’ lên bật khóc.

“Truyền lệnh xuống... bắt tên Huyền Tư Dịch chết tiệt kia đến cho trảm! Trảm muốn đích thân... tự mình kết thúc mạng chó của thằng súc sinh đó!!!!!!!!!!!!” Băng Khôi quay đầu, khuôn mặt có thể nói là dữ tợn hung tàn hết như ác quỷ tới từ địa ngục rộng to với những người trong phòng, thanh âm cực độ phẫn nộ vang vọng khắp sân, chấn kinh đến đám động vật trên dưới mặt đất. Trong nháy mắt, chim chóc kinh hãi bay loạn đầy trời, bách thú khiếp sợ chung quanh tìm chỗ trốn.

Thế là, rất rất nhiều Ngự lâm quân ập vào An Quốc phủ vây bắt Huyền Tư Dịch, lại phát hiện tìm không thấy người đâu. Bởi vì đội Ngự lâm quân đột nhiên xuất hiện muốn bắt bỏ Huyền Tư Dịch, làm cho Bích Thủy mới vừa từ trên giường tỉnh rượu chưa hay biết gì khiếp sợ đến hoa dung thất sắc, quờ quạng xuống giường tra hỏi, vì sao Băng Khôi đột nhiên nổi giận muốn phái Ngự lâm quân bắt Huyền Tư Dịch. Rồi mới, ngay sau khi thủ lĩnh Ngự lâm quân đem thánh chỉ đưa cho Bích Thủy xem qua, Bích Thủy vẻ mặt chuyển thành xanh trắng lẫn ra chết ngất.

Tiếp đó, bọn họ lại phát hiện thi thể của Huyền Tư Dịch tại rừng cây trong An Quốc phủ. Khi ấy xác chết sớm đã lạnh cứng toàn thân. Theo như quan khám nghiệm tử thi suy đoán, Huyền Tư Dịch có thể là sợ tội tự sát. Bởi vì tử trạng của hần hoàn toàn không có dấu vết gì biểu hiện sự giãy dụa.

Băng Tà đứng sau rèm phòng, khi nghe lén được lời báo cáo như thế của quan khám nghiệm tử thi về Băng Khôi trong đại sảnh, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh. Hắn sau đó lại khôi phục vẻ mặt khờ dại xoay người về bên giường Tử Lê, ngồi xuống chăm chú nhìn y ngủ. Băng Tà vươn tay nhẹ nhàng mơn trớn những sợi tóc bạc bên thái dương y, mắt mang vô hạn nhu tình cảm khái cúi đầu hôn lên cánh môi lạnh như băng ấy.

“Lê phi... sắp rồi... chỉ cần đợi ta thêm chút nữa thôi...” Hắn ôm lấy thân thể mặc dù gầy yếu, nhưng là đối với hắn bây giờ còn là một đứa trẻ mà nói vẫn quá nặng của Tử Lê, rúc đầu vào bờ vai nhỏ bé yếu ớt kia thấp giọng nỉ non.

“Rất nhanh, ta là có thể đem những gì ta phụ em... Trả lại cho em rồi... Ta sẽ thực hiện lời trước kia ta đã hứa với em... làm bạn em cả một đời... đến chết cũng không buông...”

“Không buông... Không rời a... Dậy!” Tử Lê trong mê man tựa như nghe được mà nỉ non đáp lại. Băng Tà nghe xong lóe lóe mắt, ôm y càng chặt hơn.

“Đúng vậy... Không buông không rời!” Hắn thì thầm nói, tựa đầu hoàn toàn vùi vào hõm vai của Tử Lê, hít lấy mùi lê hoa trên ấy, mang theo âm khóc: “Ta sẽ không bỏ em lại một mình mà rời đi nữa... Cho nên em phải nhanh chóng khỏe lên mở mắt ra nhìn ta, nhớ lại ta... Ta đã trở về gặp em rồi... từ dưới Hoàng Tuyền kia trở về gặp em!”

Dưới ánh nến lập lờ, nghe xong quan khám nghiệm tử thi báo cáo, Băng Khôi vén lên tấm rèm châu tiến vào trong phòng nhìn thấy chính là một màn kia. Băng Khôi cúi đầu đem Tử Lê đang mê man ôm vào trong ngực, thì thầm không biết đang nói cái gì thấp giọng khóc...

17. Chương 16

Trái tim Băng Khôi tựa như muốn cảnh báo, thoáng thất lại một chút, nhưng hắn cũng không có để ý nhiều hơn. Hắn chỉ là dừng bước lại lẳng lặng nhìn, nhìn cảnh tượng này như một hình ảnh thực ảm áp... Đứa bé nhỏ xinh ôm mẫu phi mình khóc đến khổ sở. Khoảnh khắc ấy, Băng Khôi sâu sắc cảm thấy được Băng Tà thật sự rất kính yêu người mẹ là Tử Lê này... Kính yêu đến si cuồng hơn cả loại ràng buộc huyết thống với thân mẫu ruột thịt.

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười. Lại không biết, cảnh tượng hắn nhìn thấy trước mắt, căn bản không phải đơn thuần là tình yêu của đứa con trai dành cho mẹ như hắn nghĩ. Mà so với điều đó càng phức tạp hơn gấp trăm ngàn lần, chính là sự si mê đầy dục lưu luyến vượt qua cả sinh tử thời không.

Sự lưu luyến si mê kia sâu tựa như cái động không đáy, chặt như một nút thắt vô cùng bế tắc không tài nào gỡ ra được quấn quanh Tử Lê cùng vận mệnh của hắn... Cũng làm cho một kẻ đã chết bất chấp tất cả vượt qua hết thủy hỏa kị, đột phá hết thủy hỏa khó khăn trở về nhân gian...

Hết thủy hết hỏa... Chỉ vì kẻ ấy muốn thực hiện lời thề khi còn sống với ái nhân, đó là tình yêu say đắm

vĩnh viễn đều không thể dứt bỏ được....

Đừng... Đau quá!! Tại sao lại biến thành như vậy?! Tại sao lại biến thành cái dạng này? Gương mặt dữ tợn ấy... ánh mắt không hề quen thuộc ấy... Thật đáng sợ!! Ai... Ai tới cứu ta?! Ta rất sợ hãi... Đau quá... Đừng!! Đây nhất định là mộng.... Nhất định chỉ là một cơn ác mộng... Chờ ta tỉnh lại sẽ ngừng thôi...

A... Tử Lê... Tử Lê là ai... Là ta à? Tại sao người trước mắt này muốn dùng ánh mắt khổ sở lo lắng như vậy nhìn ta?

Tại sao ta nghe thấy có người đang khóc... Là ai đang khóc? Tại sao lại khóc bi thương như thế...

Dật đã nói với ta là không xa không rời.... Thế nhưng... Dật là ai? Tại sao ta lại nói ra tên của hắn? Ta là ai? Tại sao ta nghĩ không ra? Thật đáng sợ... tại sao ta không nhớ được chút gì cả?? Ai... Ai tới giúp ta?!!!!!!

“A!!!”

Tử Lê đột nhiên mở mắt ngồi dậy kêu to, trên khuôn mặt tái nhợt tất cả đều là nước mắt cùng mồ hôi lạnh. Đang nằm ngủ bên cạnh Tử Lê, Băng Tà lập tức bị tiếng kêu sợ hãi của y đánh thức.

“Tử Lê, xảy ra chuyện gì?! Em không sao chứ?” Băng Tà đứng dậy lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Tử Lê, trong lúc nhất thời không đổi được thói quen trước kia liền gọi thẳng tên y mà hỏi.

Tử Lê vẻ mặt hoang mang nhìn hắn, rồi mới nhẹ nhàng mở miệng trả lời:

“Tử Lê? Tiểu công tử, ngươi là đang gọi ta sao?”

Băng Tà nghe vậy sắc mặt lập tức đổi đổi. Khi hắn đang định mở miệng, Tử Lê đột nhiên như là nhớ ra cái gì tranh trước hắn một bước.

“A, đúng rồi! Không biết tiểu công tử có quen một người tên là Huyền Dật không?” Tử Lê lễ phép hỏi, nhưng là biểu tình có chút lo lắng: “Bởi vì ta cái gì đều nghĩ không ra, chỉ nhớ rõ tên này... Cho nên muốn hỏi một chút tiểu công tử không biết có quen người này không...”

“Quen... Ta quen...” Giọng trẻ con non nớt của Băng Tà mang một chút âm rung trả lời, sắc mặt thoáng khôi phục huyết sắc. “Em mới vừa tỉnh lại nhất định đói bụng đi? Trước nằm xuống đã, ta kiếm cho em chút đồ ăn ngon nhé?”

Tử Lê nghe xong trên mặt mang biểu tình vui sướng gật gật đầu, rồi mới dịu ngoan nằm xuống. Băng Tà tao nhã nhảy xuống giường xuyên qua màn châu tiến vào hai căn phòng nằm kế bên đại sảnh đánh thức Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử gọi vào trong.

“Thanh Liên, Tiểu Thích Tử, mẫu phi tỉnh rồi, mau chuẩn bị cho mẫu phi ít cháo rồi gọi ngự y... Nhưng đừng vội báo cho phụ vương biết, bởi vì...” Ánh nến chiếu rọi khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập lo lắng của Băng Tà, hần dè thấp đồng âm ngọt ngào của mình, trong giọng nói có chứa một chút lo lắng: “Bởi vì mẫu phi đã mất đi ký ức, không còn nhớ gì cả, ngay cả mình gọi là gì cũng không biết! Hiện tại mẫu phi chỉ nhớ rõ cái tên ‘Huyền Dật’, ta sợ phụ vương nghe xong sẽ nổi giận... Cho nên muốn kéo dài thêm chút thời gian.”

Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử nghe xong sắc mặt đều rút hết máu gật gật đầu, rồi mới trở về phòng vội vàng phủ thêm quần áo liền ra đại sảnh phân công nhau đến phòng bếp lấy đồ và đi mời ngự y.

Băng Tà trở lại trong phòng, hần phát hiện Tử Lê đã ngồi dậy. Nhưng lại ôm cổ Tiểu Nguyệt Nha không biết khi nào lên đi vào còn nhảy lên giường, tựa đầu rúc vào lòng nó nhắm mắt thư giãn.

Băng Tà nhấp mím môi đi đến bên giường, Tiểu Nguyệt Nha vừa thấy được người đến là Băng Tà liền phe phẩy cái đuôi nhìn hần. Tử Lê nghe được tiếng bước chân liền mở mắt, bắt gặp Băng Tà lập tức mang cười mở miệng:

“Dật, người tới rồi!”

“Hả?!” Băng Tà vừa nghe có chút kinh ngạc. Sao Tử Lê lại biết mình chính là ‘Dật’ chứ?!

Tử Lê cười vui vẻ, buông ra cánh tay đang ôm Tiểu Nguyệt Nha, đi xuống giường kéo Băng Tà vẫn ngốc lẳng đến. Y ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mở miệng:

“Thanh âm của người giống hệt thanh âm đã nói câu ‘bên em cả đời, đến chết không rời’ trong giấc mộng của ta. Ta nhớ rõ chỉ có Dật mới nói với ta những lời này, cho nên... người là Dật đúng không?”

Băng Tà mân môi gật gật đầu. Tử Lê cao hứng hấp hấp cái mũi.

“Ta biết mà!” Y đem thân thể nhỏ nhỏ nhưng cường tráng rắn chắc của Băng Tà ôm vào trong lòng, tiếng nói mang một chút âm khốc: “Ta còn sợ là nhận sai người... Ta cái gì cũng quên, ngay cả mình tên gì cũng quên, nhưng chính là chỉ nhớ rõ tên của người... Còn có câu mà người đã nói.”

Băng Tà nghe xong kích động ngay cả tay đều không tự chủ được run lên. Hần ôm lại Tử Lê, dứt quãng mở miệng:

“Không vấn đề gì... Không vấn đề gì, ta sẽ ở bên giúp em khôi phục ký ức, nhớ lại tất cả, được không?”

Tử Lê nghe xong gật gật đầu, khi định mở miệng nói chút gì đó, Thanh Liên mang khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiễm lạnh đến đỏ hết lên khoác bộ quần áo màu xanh, bưng một chén cháo thật nóng hầm hập cùng một ít đồ ăn sáng xuyên qua rèm cửa tiến vào cắt đứt. Tử Lê rụt rè nhìn Thanh Liên bưng đồ ăn vào, rồi mới quay đầu sang Băng Tà chỉ vào Thanh Liên nhẹ giọng hỏi nàng là ai.

“Nàng là Thanh Liên, là thị nữ bên cạnh em.” Băng Tà vỗ vỗ lưng Tử Lê ôn nhu nói, rồi mới ý bảo Thanh Liên vừa đặt đồ ăn lên bàn lại đây. “Em xem, nàng bưng đồ ăn tới cho em, em vừa sinh bệnh nặng thân thể còn yếu, không bằng để cho Thanh Liên điu em đây, ra bàn ăn chút gì được không?”

Tử Lê nhìn nhìn Thanh Liên vẻ mặt hiền lành, lại nhìn nhìn Băng Tà vẻ mặt cổ vũ liền gật gật đầu đáp ứng.

Thanh Liên sụt sịt cái mũi đỡ Tử Lê dậy ngồi vào chiếc bàn bốn chân đều có khắc hình kỳ lân hí cầu kia, rồi mới nhịn không được mang âm khóc cùng run rẩy mở miệng nhìn Tử Lê nói:

“Nương nương... Thật tốt quá!! Nương nương ngài cuối cùng cũng tỉnh!! Thanh Liên và Tiểu Thích Tử còn có bệ hạ đều rất lo sợ nương nương cứ như vậy mê man mãi!!”

“Người gọi ta nương nương? Nhưng ta là con trai sao lại làm nương nương được?” Tử Lê có chút giật mình lại hoang mang nhìn Thanh Liên. Thanh Liên luống cuống quay đầu nhìn Băng Tà, Băng Tà chỉ mỉm cười với nàng.

“Thanh Liên, người đi xem Tiểu Thích Tử đã mời ngự y tới chưa, nơi này cứ giao cho ta là được rồi.” Hắc ôn nhu bảo, trong giọng nói có chứa sự uy nghiêm không thể nào kháng cự.

Thanh Liên nghe xong gật gật đầu, xoay người rời đi. Chờ khi nàng xuyên qua rèm cửa trộm liếc nhìn Băng Tà, Băng Tà đã nhận ra liền trừng mắt nhìn lại, dọa nàng lập tức quay đầu về chạy ra đi tìm Tiểu Thích Tử.

Tuy rằng loại ý nghĩ này thật quái dị, nhưng là Thanh Liên thấy rằng vị tiểu Thái tử này có đôi khi thật sự không giống như chỉ mới 9 tuổi. Nàng thường thường cảm giác Băng Tà kỳ thật lớn hơn rất rất nhiều so với vẻ bề ngoài hiện giờ của hắn... chỉ là bị nhốt trong hình dạng của một đứa trẻ không thể cự quấy.

Nàng cúi thấp đầu chạy trốn chết, cũng không có chú ý tới phía trước có người chính đang nghênh diện mà đến. Rồi mới, nàng liền không kịp phản ứng mà va phải ngực đối phương ngã chống vó lên trời.

“Đầu óc người đang để đi đâu vậy hả, Thanh Liên?” Người tới thanh âm có chút tức giận hỏi Thanh Liên đang nằm trên đất.

Thanh Liên vừa nghe thanh âm liền giật mình ngẩng đầu lên nhìn về phía người bị nàng đụng vào lại vẫn đứng vững, rồi mới kinh ngạc mở miệng:

“Hoàng... Hoàng Thượng!”

Băng Khôi vẻ mặt mệt mỏi lại mang chút không vui nhìn thần tình kinh ngạc của Thanh Liên, nhú mày cất tiếng:

“Muộn thế này ngươi còn ra đây làm gì, sao không canh giữ ở bên cạnh hoàng hậu hả?”

Thanh Liên vừa nghe liền lập tức bật thốt lên trả lời: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thanh Liên đang muốn đi tìm Tiểu Thích Tử xem hắn đã mời ngự y tới chưa...”

Băng Khôi nghe vậy lập tức trợn to mắt nhìn Thanh Liên còn ngồi dưới đất, ngữ khí chuyển biến thành kích động hỏi: “Sao lại đi mời ngự y vào giờ này? Chẳng lẽ hoàng hậu đã xảy ra chuyện gì rồi sao?!”

“Hồi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu vẫn tốt lắm... Chỉ là người vừa mới tỉnh, cho nên Thái tử điện hạ lệnh chúng nô tỳ đi mời ngự y đến khám cho nương nương...” Thanh Liên bị dọa đến phản xạ tính đáp lại, rồi mới lập tức ý thức được chính mình vừa nói gì vội lấy tay bịt mồm.

“Tỉnh?! Tử Lê tỉnh rồi?!” Gương mặt tràn ngập mỗi một của Băng Khôi chuyển thành cao hứng hỏi Thanh Liên. Thanh Liên cứng còng đầu gật gật tỏ vẻ trả lời. Băng Khôi xem xong lập tức lướt qua bên người nàng lao tới Mai Phi Viện.

Thanh Liên ngồi ngây ra đó nhìn bóng dáng Băng Khôi càng ngày càng xa. Cho đến khi thanh âm Tiểu Thích Tử nói chuyện với ngự y vang lên phía sau nàng, mới giúp nàng lấy lại tinh thần quay đầu nhìn Tiểu Thích Tử vẻ mặt nghi hoặc không hiểu tại sao nàng lại ngồi dưới đất, tay ôm một hòm thuốc lớn đi cùng lão ngự y còn đang mang bộ dáng ngái ngủ.

“Ngươi ngồi ngẩn ra ở chỗ này làm gì hả? Bên chỗ nương nương và Thái tử điện hạ sao rồi?” Tiểu Thích Tử kéo Thanh Liên dậy hỏi. Thanh Liên vừa nghe, mặt lập tức suy sụp xuống ôm lấy Tiểu Thích Tử khóc lớn, dọa đến Tiểu Thích Tử không biết làm sao.

“Sao vậy? Sao lại đột nhiên khóc lên thế?!” Tiểu Thích Tử lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ nương nương đã xảy ra chuyện gì sao?!”

“Thôi rồi!! Ta vừa gặp được bệ hạ, kết quả liền buột miệng nói nương nương đã tỉnh!! Tính sao bây giờ?!!!!!!” Thanh Liên oa oa khóc lớn, Tiểu Thích Tử nghe xong mặt đều cứng ngắc.

“Trời ạ! Ngươi vừa làm gì vậy hả! Hiện tại biết tính sao đây?! Ngươi cũng biết bệ hạ bây giờ thống hận nhất chính là nghe được chuyện có liên quan tới người nhà họ Huyền, vậy mà nương nương lại chỉ nhớ rõ cái tên Huyền Dật kia! Ngươi ngươi ngươi...” Tiểu Thích Tử muốn trách cũng nản. Hắn sau khi hít sâu một hơi liền kiềm chế cảm xúc, rồi mới lần thứ hai mở miệng: “Ta thấy hiện tại chúng ta cũng chỉ có thể cứ mang ngự y trở về... Hy vọng bệ hạ sau khi biết chuyện đừng nổi giận mới tốt!”

Thanh Liên lau nước gặt gặt đầu, rồi mới hỗ trợ Tiểu Thích Tử đỡ lấy hòm thuốc nặng muốn chết kia cùng theo về Mai Phi Viện.

Nhưng mà, khi bọn họ vừa mới định bước vào viện, liền lập tức nghe được tiếng thét hoảng sợ lại thê lương của Tử Lê truyền ra, dọa đến ngực y đang mơ màng nháy mắt hoàn toàn thanh tỉnh. Mà Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên thì thiếu chút nữa đánh rớt hòm thuốc nặng trĩu kia xuống đất. Bọn họ hai mặt nhìn nhau một chút sau, liền không nói hai lời đem hòm thuốc vút trả lại cho ngực y rồi lập tức chạy vội vào Mai Lạc cư.

Tiếp theo, bọn họ đã bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây dại.

18. Chương 17

Băng Khôi mang khuôn mặt hần lên năm vết máu hồng hồng tọa trên chiếc ghế nằm lớn trong đại sảnh bắt đầu nhìn Băng Tà ngồi ở chiếc ghế điêu khắc gỗ hoa phía đối diện cùng Tử Lê đang đứng phía sau. Trên gương mặt nhỏ nhắn của Băng Tà cũng in rõ một dấu tay sưng đỏ, khoe miệng hơi hơi dính máu.

Tử Lê đứng sau ghế dựa, chặt chẽ ôm Băng Tà. Y mang ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng vẻ mặt cảnh giới khiến cho trái tim Băng Khôi cảm thấy từng trận quặn đau. Hắn sao cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy....

Khi hắn vui sướng bước vào Mai Lạc cư, liền bắt gặp cảnh tượng khiến hắn có chút trở tay không kịp lại chấn động mạnh mẽ.

Đó kỳ thật là một bức tranh rất đẹp. Mẫu thân nằm trên giường an tường lại ngọt ngào ngủ, mà đứa con thì ngồi ở bên cạnh cúi đầu hôn lên đôi môi cùng hai má của mẫu thân.

Nhưng là, chính cảnh này lại gây cho hắn sự chấn động mãnh liệt chưa từng có trước đó.

Nếu đây chẳng qua là nụ hôn yêu của một đứa nhỏ bình thường đối với mẫu thân, hắn chắc chắn sẽ không có cái loại cảm giác kinh hoàng cùng khiếp sợ đến phát đau này.

Thế nhưng biểu lộ kia.

Cái biểu lộ của Băng Tà khi hôn môi Tử Lê được ánh nến chiếu ra kia.

Hắn chưa từng thấy qua nhiều tình cảm phức tạp như vậy có thể cùng lúc xuất hiện trên gương mặt của một đứa bé. Nỗi đau đớn khắc sâu, chua xót cùng khổ sở... càng nhiều càng nhiều chính là... không tha cùng mê luyến.

Rồi mới, Băng Tà ngẩng lên quay đầu nhìn về phía Băng Khôi đang đứng cạnh cửa bởi vì khiếp sợ mà vẫn cứ sững sờ.

Mắt hần ánh lên, nở một nụ cười nhạt với Băng Khôi.

Nụ cười kia khiến Băng Khôi rung mình một cái.

Đó là nụ cười mang theo khát máu, tà mị cùng.... chút chút oán hận.

“Phụ vương...” Băng Tà nhảy xuống giường, đi đến trước mặt Băng Khôi nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm non mềm lại khiến lông tơ trên người Băng Khôi dựng đứng, nỗi sợ hãi thẳng tắp dâng lên từ đáy lòng.

Gì thế này? Hần cứ nhiên lại đối với một đứa nhỏ nảy sinh sợ hãi?!

“Phụ vương người sao thế? Tại sao lại nhìn Tà nhi như vậy?” Thanh âm ngọt ngào hỏi, ánh mắt lại tản mát ra quang mang khiếp người.

Băng Khôi nhìn đến Băng Tà càng ngày càng tới gần, đột nhiên hoàn hồn theo phản xạ nổi giận huy một cái tát qua. Lực đạo tới như mãnh tướng đánh Băng Tà bay đập vào bên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sưng lên. Băng Tà nghiêng đầu nhếch lên một nụ cười khó có thể phát hiện, máu tràn ra từ khóe môi hần. Mà Tử Lê cũng bởi vì chấn động quá mạnh này nên chậm rãi tỉnh lại. Nhưng là đang trong cơn thịnh nộ, Băng Khôi cũng không có chú ý tới, hần chỉ hung tợn nhìn Băng Tà đang nằm sấp bên giường.

“Tên súc sinh!!! Người cũng ôm thứ tư tưởng đại nghịch bất đạo giống Huyền dượng của người sao?!! Y là mẫu phi của người, mẫu phi của người a!!!” Băng Khôi bạo rống với Băng Tà. Hần đã cảm thấy vô cùng phản cảm với hành vi của Huyền Tư Dịch, thế mà hiện tại Băng Tà lại là cái dạng này!!

“Mẫu phi...” Băng Tà lạnh lùng mở miệng, nghiêng đầu cũng chuyển hướng về Băng Khôi. “Ta cho tới bây giờ đều chưa từng coi Tử Lê là mẫu phi của mình...”

Băng Khôi nghe vậy sắc mặt lập tức xanh mét.

Mà khi hần định mở miệng, biểu tình của Băng Tà đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, chuyển biến thành vẻ mặt thiên chân vô tà nhìn Băng Khôi.

“Bởi vì đối với Tà nhi mà nói, Tử Lê mẫu phi nói thế nào đều có vẻ khá giống ‘tỷ tỷ’ hơn là ‘mẫu thân’... Hơn nữa, Tử Lê mẫu phi lại còn là nam, cho nên trên cơ bản, vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành mẫu thân của Tà nhi a!” Hần sờ sờ mặt mình, vô tội mếu máo: “Phụ vương ngài đánh Tà nhi đau quá, Tà nhi vừa mới làm sai chuyện gì khiến phụ vương tức giận như vậy mà đánh Tà nhi?”

Băng Khôi nhìn Băng Tà giở mặt còn nhanh hơn giở trang sách, hơi chút kinh ngạc. Chẳng lẽ chính mình

đã hiểu sai?! Biểu tình vừa nãy của nó chẳng lẽ đều do mình hoa mắt nhìn lầm?!

Băng Tà lóe lóe mắt, chớp nhoáng nhếch miệng cười. Lưng hấn bởi vì vừa mới mãnh lực va chạm mà có chút đau. Hấn bò lên quay đầu nhìn nhìn Tử Lê trên giường đã thanh tỉnh định ngồi dậy, rồi mới ngọt ngào mở miệng:

“Tử Lê mẫu phi, phụ vương tới thăm người.”

Băng Khôi nghe vậy mới phát hiện Tử Lê đã dậy. Hấn kích động đi qua định vươn tay ôm Tử Lê, lại phát hiện Tử Lê dùng ánh mắt xa lạ cùng sợ hãi nhìn chăm chú hấn. Tiếp theo khi hấn mới chạm vào cánh tay y, Tử Lê kinh sợ theo bản năng hét lên, hung hăng cào ra năm vết hồng ngân trên mặt hấn.

“Tử Lê?” Băng Khôi bị đau lập tức thối lui. Hấn sờ sờ bên mặt bị chảy máu của mình kinh ngạc nhìn Tử Lê đã trốn ra sau lưng Băng Tà, bộ dạng giống như chim sợ thợ săn vậy.

“A.... Tà, Tà nhi quên nói với phụ vương, mẫu... mẫu phi... hiện tại bị mất trí nhớ không nhận biết ai cả, bao gồm... ngay cả tên của mình cũng quên sạch.” Băng Tà có chút sợ hãi nhìn khuôn mặt bị cào thương của Băng Khôi lắp bắp mở miệng.

Băng Khôi nhìn nhìn Băng Tà. Rồi mới lại nhìn nhìn Tử Lê tránh phía sau hấn, suy sụp thở dài.

“Tử Lê... Là ta a, ta là Băng Khôi a!” Hấn dịu dàng nói với Tử Lê. Chính là Tử Lê vẫn mang vẻ mặt sợ hãi nhìn hấn.

“Người là người xấu! Ta vừa mới chứng kiến người làm Dật bị thương!!!” Tử Lê nắm chặt Băng Tà không buông, tựa như sợ Băng Khôi sẽ lại động thủ đánh Băng Tà vậy.

Băng Khôi sắc mặt tái nhợt. Không nghĩ tới tình cảnh vừa nãy cư nhiên bị Tử Lê nhìn thấy, dẫn phát sự sợ hãi cùng không tín nhiệm của Tử Lê đối với mình. Chỉ có điều y tại sao lại gọi Băng Tà là ‘Dật’....

Băng Tà tựa hồ biết được Băng Khôi đang suy nghĩ cái gì tự động mở miệng giải thích.

“Chuyện này Tà nhi cũng không rõ lắm, mẫu phi chẳng biết tại sao vừa tỉnh dậy liền gọi Tà nhi là ‘Dật’. Vì không muốn làm mẫu phi hoang mang, cho nên Tà nhi liền mặc mẫu phi gọi thế.” Hấn vô tội chớp mắt mấy cái, vẻ như chính mình kỳ thật cũng rất bất đắc dĩ.

“Vậy sao...” Băng Khôi vẫn như cũ nhìn chăm chú Tử Lê, trong ánh mắt mang theo tổn thương đau lòng. “Mau dìu mẫu phi người ra đại sảnh đi... Ta nghĩ Tiểu Thích Tử bọn họ cũng sắp về rồi.”

“Dạ, phụ vương.” Băng Tà dịu ngoan nói, rồi mới vỗ vỗ tay Tử Lê thấp giọng bảo y cùng mình đến đại sảnh.

Băng Khôi có chút khổ sở theo ra, chiếu theo thói quen từ lâu, liền ngồi xuống ghế nằm. Nhưng là Tử Lê không có giống trước kia tiêu sái đến bên cạnh hắn ngồi cùng hắn, như chim nhỏ nép vào người hắn, tựa lên ngực hắn. Hiện tại không nhận biết ai cả, Tử Lê chỉ gắt gao bám theo Băng Tà, đứng phía sau chiếc ghế Băng Tà ngồi mà ôm chặt hắn không buông, Tiểu Nguyệt Nha thì theo sát bên chân Tử Lê. Thế là trong bất tri bất giác, bọn họ hình thành một loại tổ hợp rất kỳ quái.

Tiếp đó, Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên liền thở hổn hển xuất hiện ở trước cửa. Hơn nữa vừa bắt gặp năm vết cào trên mặt Băng Khôi cùng dấu tay hồng trên mặt Băng Tà, song song đều hít sâu một hơi.

“Bệ hạ... mặt ngài...” Tiểu Thích Tử nơm nớp lo sợ mở miệng hỏi, môi trắng bệch lại run rẩy.

Băng Khôi vẻ mặt bất đắc dĩ lay động ống tay gắng không để ý. Hắn liếc nhìn Tử Lê một cái, rồi mới nhẹ nhàng mở miệng:

“Trẫm... quyết định phế Hậu!”

19. Chương 18

Lời của Băng Khôi khiến đám người Tiểu Thích Tử kinh ngạc không thôi.

Phế Hậu?! Bệ hạ và nương nương không phải vẫn rất tốt à... Tại sao lại đột nhiên muốn phế bỏ Hậu vị của nương nương chứ?!

Sắc mặt Băng Tà nháy mắt sa sầm.

“Bệ... Bệ hạ... Tại sao ngài lại đột nhiên...” Thanh Liên nơm nớp lo sợ mở miệng hỏi Băng Khôi mang vẻ uể oải, cả người run rẩy không ngừng.

“Phế Hậu thì sao?” Băng Khôi quay đầu nhìn về phía Thanh Liên cùng Tiểu Thích Tử đang tái nhợt mặt, nở nụ cười khổ sở, dùng thanh âm nhỏ đến cơ hồ không thể nghe thấy nói:

“Bởi vì trẫm đột nhiên nghĩ thông suốt... Trẫm không muốn Tử Lê phải dùng thân nam nhi đeo danh hoàng hậu nữa... Chuyện đó đối với y mà nói, kỳ thật là một loại vũ nhục, là một loại châm chọc...”

Hắn quay đầu nhìn Băng Tà, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ấy: “Tà nhi... Lời con nói rất đúng! Mẫu phi Tử Lê của con là một nam nhân, mà trẫm nhiều năm như vậy rồi cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ cho Tử Lê từ nhỏ đã luôn bị đối xử như con gái... Tử Lê bất luận có giống nữ nhân cỡ nào, thì từ đầu tới cuối... y vẫn là một nam nhân... Y cũng có sự tự tôn của nam nhi như trẫm vậy! Nhưng là... Nhưng là trẫm vẫn chưa từng hỏi y, hỏi y trẫm tự tiện phong y làm phi làm hậu như vậy, có thể khiến y khó chịu hay không... có thể cảm thấy ủy khuất hay không!”

“Mà hiện tại, y cuối cùng cũng có cơ hội quay về thân phận thật của mình! Trầm sẽ không bởi vì phé đi Hậu vị của y mà biếm y vào lãnh cung... Trầm muốn y hảo hảo tĩnh dưỡng tại Mai Lạc cư này, hy vọng ngày nào đó y có thể khôi phục ký ức, lại nhớ ra trầm... Hy vọng y còn có thể dùng ánh mắt tràn ngập tình yêu kia nhìn trầm, cười với trầm... Mà không phải giống như bây giờ, coi trầm như người xa lạ... thậm chí sợ hãi trầm!”

Hắn chưa sót cười, cười đến ngay cả nước mắt đều tràn ra, làm nhòa đi tầm mắt của chính mình.

Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên còn có ngự y vừa chạy đến đều ngây ngẩn cả người.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng bọn họ chứng kiến Xích Luyện Hoàng Băng Khôi của mình rơi lệ. Bọn họ vĩnh viễn cũng quên không được dáng vẻ lúc ấy của Băng Khôi... ôm mặt thấp giọng khóc, giống như một gã đàn ông bình thường... vì người mình yêu sâu đậm mà đau khổ.

Ngoài phòng, tuyết bắt đầu rơi.

Trong một đêm ấy, tóc Băng Khôi nháy mắt bạc trắng, trở nên già nua rất nhiều.

Thế là, vào tháng 2 năm Chiến Khôi thứ 21. Xích Luyện Hoàng sau khi lấy lý do Quản Tử Lê mất trí nhớ không thể tiếp tục đảm nhiệm vai trò quốc mẫu, cũng tuyên bố với thiên hạ sau này sẽ vĩnh viễn không lập hậu.

Phé hậu không bao lâu, trong cung liền truyền ra tin Quản Tử Lê vừa qua sinh nhật 37, bởi vì nhiệm ác hàn mà ngọc tổn hương tiêu.

Cho nên, vị hoàng hậu duy nhất của Xích Luyện Hoàng, Quản Tử Lê vào năm Chiến Khôi thứ 21 đã nhân bệnh nặng mà qua đời. Hưởng thọ 37 tuổi.

Sau đó, toàn bộ đồ dùng của Tử Lê ở Mai Phi Viện đều bị Băng Khôi lấy lý do sợ thấy cảnh nhớ người mà nổi một mối lửa thiêu hết. Mai Phi Viện cũng vì Băng Tà yêu cầu mà được ban cho hắn làm biệt viện, đồng thời Tiểu Nguyệt Nha, Tiểu Thích Tử cùng Thanh Liên cũng được chuyển giao cho Thái tử.

Rồi mới, cũng không biết từ khi nào, trong hoàng cung đột nhiên xuất hiện một vị công tử thanh tú tên là Quản Ngôn Húc. Bất cứ ai gặp qua hắn đều vì nụ cười ôn hòa kia của hắn mà cảm thấy toàn thân như được tắm gió xuân. Nghe nói hắn là người ca ca đã thất lạc nhiều năm của Tử Lê. Hắn là sau khi Băng Khôi tuyên bố phé hậu mới biết được thì ra người muội muội mình tìm kiếm bao lâu từng là hoàng hậu của Băng Luyện quốc! Sau khi hắn thật vất vả băng qua sa mạc, ngàn dặm xa xôi từ Băng Viêm (trước kia nguyên là Huyền Khê quốc) đến nơi lại nghe tin Tử Lê đã chết bệnh. Hắn vì thế mà khóc suốt ba ngày ba đêm cuối cùng còn ngất xỉu.

Sau đó, hắn nghe Băng Khôi an ủi mà ở lại. Bởi vì dù sao hắn cũng là thân nhân duy nhất trên đời của Tử Lê, hơn nữa Băng Khôi khi Tử Lê còn sống đối với Tử Lê yêu thương có thừa, cho nên đương nhiên yêu ai yêu cả đường đi, càng thêm chiều cố Quản Ngôn Húc. Bất quá nghe nói bản thân Quản Ngôn Húc nhưng

không có bởi vậy mà kiêu ngạo huênh hoang, hấn vãn vô cùng lễ phép thân thiện với người ngoài khiến cho ai ai cũng thực thích hấn.

Băng Tà thì đã nhanh chóng dính chặt lấy hấn, chỉ cần là nơi có Quán Ngôn Húc, nơi đó sẽ có Băng Tà xuất hiện. Rất nhiều người cho rằng đó là do tác dụng của hiệu ứng di tình. Bởi vì người mẫu phi Băng Tà thích nhất chính là Quán Tử Lê, cho nên lần đầu tiên Băng Tà nhìn thấy Quán Ngôn Húc có dung mạo giống hệt Quán Tử Lê mới luôn bám hấn không tha như vậy. Đối với chuyện này, Băng Khôi không có ý kiến gì. Hấn chỉ thản nhiên dung túng bọn họ. Mà Quán Ngôn Húc cũng không thấy chút phiền toái, ngược lại cùng Băng Tà chơi đùa vô cùng hòa hợp vui vẻ.

Không lâu sau, Quán Ngôn Húc liền theo Băng Tà yêu cầu dọn vào Mai Phi viện – giờ đã trở thành biệt viện của Thái tử, sống luôn tại đó. Hơn nữa Băng Tà còn ban Tiểu Thích Tử và Thanh Liên cho Quán Ngôn Húc làm người hầu. Tiểu Nguyệt Nha thì vẫn như trước canh giữ ở đó, nó đối với chuyện Quán Ngôn Húc đến sống cũng không có tỏ vẻ gì là bất mãn. Ngược lại còn nghe bọn thái giám khác nói rằng trình độ Tiểu Nguyệt Nha dính hấn hoàn toàn không thua kém Băng Tà, cơ hồ là như hình với bóng luôn!

Thế là, Mai Phi Viện lại lần nữa trở nên náo nhiệt. Trước kia là bởi vì Quán Tử Lê, hiện tại thì là nhờ Quán Ngôn Húc. Hết thấy liền hạnh phúc vui vẻ như được quay về khoảng thời gian Tử Lê còn chưa tạ thế vậy.

Cứ như thế, năm năm lại vội vàng trôi qua. Nháy mắt, Băng Khôi đã 44. Mà Băng Tà cũng đầy 15 tuổi.

Sở hữu mái tóc bạc chẳng khác một ông già, Băng Khôi đứng trong đại sảnh của Mai Lạc cư nhìn chiếc bóng trắng cùng Băng Tà còn có Tiểu Nguyệt Nha cùng Huyền Trữ đang cao hứng chơi đùa dưới tàng cây ngoài sân mai, khoe miệng hiện lên tươi cười.

Thân ảnh màu trắng kia không phải ai khác, chính là Tử Lê vốn nên đã chết vì ác hàn năm năm trước kia. Bất quá y hiện tại đã cải danh thành Ngôn Húc, là tên mới lúc trước Băng Tà đặt cho Tử Lê khi trở về nam trang. Nhưng là Băng Khôi không biết Tử Lê kỳ thật đúng là có một người ca ca gọi Ngôn Húc, mà Băng Tà chỉ là mượn tên của hấn mà thôi.

Nhìn nụ cười thoải mái của Tử Lê, Băng Khôi còn thấy thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì mình có được. Hơn nữa Tử Lê cũng không còn bài xích hấn như hồi đầu nữa, thậm chí còn có thể thường thường chạy qua làm nũng với hấn! Điểm ấy làm cho hấn cảm thấy thật vui vẻ. Đương nhiên, nếu y có thể lần nữa nhớ ra hấn, hấn sẽ càng mừng.

Nghĩ đến đây, Băng Khôi đột nhiên cảm thấy đầu thoáng choáng váng. Hấn lập tức vịn vào cái bàn bên cạnh giúp mình đứng vững. Hấn phát giác mình gần đây luôn là cái dạng này, đầu hơi một tí liền đau, lại liên tục ho khan. Khiến hấn rất hoài nghi mình chẳng lẽ đã mắc phong hàn hay bệnh tật gì đó.

Thế là Băng Khôi âm thầm quyết, nhất định phải gọi ngự y đến kiểm tra một chút cho mình.

Khi hần vừa mới ngẩng đầu lên, liền bắt gặp Tử Lê diện bộ y sam màu trắng viền bạc đang đi về phía mình. Cảm nhận toàn bộ thân thể mang hương hoa của Tử Lê nhào vào trong ngực, khước miệng Băng Khôi nổi lên một nụ cười ôn hòa, phản xạ muốn dịu dàng lấy ôm y, thật giống như trước kia như vậy.

Nhưng kể đó, hần đột nhiên cảm thấy tầm mắt mình trở nên mơ hồ. Rồi mới, dưới trạng huống không hề được dự báo, cứ như vậy ôm Tử Lê ngã nhào.

“Em đang khóc vì ta sao... Tử Lê” Hần cười thật là sáng lạn: “Em đã khôi phục ký ức ngày trước, nhớ ra ta rồi sao?”

Tử Lê lắc lắc. “Vậy à...” Hần chậm rãi thở dài: “Cho dù đã qua nhiều năm như thế, em vẫn là không nhớ ra ta... Ở trong lòng của em, ta liền so ra kém tên Huyền Dật kia đến vậy sao?”

Tử Lê mở to mắt nhìn về mặt khổ sở của Băng Khôi, lệ rơi càng nhiều.

Y định mở miệng biện giải rồi lại không biết phải nói gì, cho nên chỉ có thể vội vàng lắc đầu phủ nhận. Băng Khôi thấy vậy liền nhẹ nhàng cười.

“Vậy là được rồi...” Trong ánh mắt hần tràn ngập cưng chiều cùng ý cười nói: “Đáp ứng ta một việc được không?”

Tử Lê dùng sức gật đầu.

“Ta... không biết tên Huyền Dật kia... là người như thế nào, nhưng là... ta tin tưởng, ta không hề kém hần... Ta thật sự rất yêu em... Ta đời này, chưa từng yêu ai đến như vậy! Tử Lê... đáp ứng ta... nếu ngày nào đó em nhớ ra ta... Xin hãy cho ta được mang em theo cùng... đi... Bởi vì... Ta không thể buông em ra được... Ta thật sự... không thể buông tha em được!” Hần bắt đầu hô hấp dồn dập mà nói.

Tử Lê nghe xong nhấp mí mắt mạnh gật đầu, nước mắt càng rơi càng nhiều hơn. Trái tim y kịch liệt quặn thắt, đập nhanh đến độ khiến y thấy rất rất đau.

“Ta đáp ứng huynh, ngày nào đó nếu ta khôi phục trí nhớ, ta nhất định sẽ cùng đi với huynh... Bất luận huynh tới chỗ nào ta sẽ đều ở bên huynh!! Cho nên huynh không thể ra đi như vậy!! Huynh không được bỏ lại ta!! Không được!!” Tử Lê khàn giọng khóc rống, tay siết chặt hơn, chặt đến móng tay đều găm vào trong thịt.

“Không thể được! Không thể được!! Huynh đã nói muốn ở bên ta mà!! Những gì ta thiếu nợ huynh ta đều chưa có còn hoàn trả lại cho huynh mà!!!” Y rống lên với Băng Khôi, nhưng là y không biết tại sao chính mình lại nói ra những lời này. Y chỉ biết là mình không muốn hần đi, không muốn!!

Băng Khôi nghe xong nở nụ cười, nước mắt vô thức chảy ra.

Tầm nhìn dần trở nên mơ hồ... Không biết là bởi vì nước mắt hay bởi vì hắn đã sắp nhìn không được nữa...

“Tử Lê...” Hắn gọi, đồng tử tối dần. “Ta sẽ chờ em ở dưới Hoàng Tuyền... Vẫn đợi cho đến ngày... em nhớ lại ta... Tối ngày đó, ta chắc chắn sẽ bắt gặp tất cả... lên mang em xuống cùng...”

Băng Khôi ngưng thanh âm, ngừng hô hấp. Ánh mắt đã hoàn toàn tối tăm vẫn lưu luyến nhìn Tử Lê. Tự như đang chăm chú nhìn gương mặt đang khóc của Tử Lê vậy, khóe miệng mang mỉm cười. Chỉ là hắn không bao giờ... còn có thể nâng tay lên lau đi nước mắt cho Tử Lê, mở miệng dỗ Tử Lê đừng khóc, ôm Tử Lê vào lòng nói với Tử Lê rằng muốn dẫn y đi du sơn ngoạn thủy, thăm thú hết tất cả mọi nơi, chơi đến hai người bọn họ đều không động dậy nổi nữa, cùng nhau tìm một chỗ yên tĩnh dặt tay đi hết quãng đời này.

Tử Lê ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt của Băng Khôi, vẫn nắm chặt bàn tay giờ đã vô lực lại dần mất đi độ ấm của hắn không thả. Y nhẹ nhàng dùng ngón tay còn lại của mình vuốt qua bờ môi đã lạnh buốt của Băng Khôi, rồi, y liền cúi người hôn xuống.

Đây là lần đầu tiên trong suốt năm năm này, cũng là lần cuối cùng y hôn môi Băng Khôi.

“Rốt cuộc... Kiếp này ai phụ ai...?”

Không biết là thanh âm của ai nói ra những lời này.

Tử Lê vô lực nằm gối lên thân thể của Băng Khôi, rốt cuộc nhin không được thất thanh òa khóc.

Thế là, vào năm Chiến Khôi thứ 26, Xích Luyện Hoàng – Băng Khôi qua đời, hưởng thọ 44 tuổi.

Năm ấy Thái tử Băng Tà mới 15 tuổi kế vị, sửa niên hiệu thành Luyện Huyền. Dời đô tới Băng Viêm.

Cũng từ đây, bắt đầu mở ra thời thái bình thịnh thế kéo dài đến gần 300 năm trong lịch sử Băng Luyện quốc.

20. Chương 19: Kết Cục (bản Be)

Sau khi kế vị, Băng Tà đã thể hiện hết tài năng trị quốc kinh người của hắn.

Trong vòng mười năm, hắn liên tiếp cải cách và thi hành rất nhiều chính sách, không tiếc phí tổn hạ tuyệt bút chi phí dựng xây dựng, sửa chữa các phương tiện và công trình cũ mới, cũng bắt đầu chẳng phân biệt giai cấp mà chiêu mộ người tài. Hắn đối với chuyện ăn hối lộ trái pháp luật tuyệt đối là nghiêm khắc xử trí, đối với thanh quan an phận thủ thường tuyệt đối là tăng cường đề bạt. Hắn đồng thời cũng cho nhân dân thêm tự do và bình đẳng. So với phụ thân Băng Khôi, hắn càng được lòng người. Đến tận đây, Băng Luyện quốc mới bắt đầu thời kỳ của hòa bình và hưng thịnh.

Nhìn đại diện ca múa mừng cảnh thái bình cùng ngoài phố náo nhiệt đèn đuốc sáng trưng, Băng Tà thỏa mãn. Hắn đã thực hiện được giấc mộng mà mình vẫn luôn ôm ấp khi còn là Huyền Dật. Trở thành một quốc quân mà mọi người kính yêu, biến đất nước của mình trở thành đệ nhất cường quốc.

Băng Tà năm nay cũng đã 25. Thế nhưng sau khi kế vị, hắn cũng không có lập bất cứ phi tử hay quý nhân gì. Hắn sớm đã tuyên cáo với cả nước, rằng sau khi hắn băng hà sẽ truyền vương vị cho con trai của biểu đệ hắn, cũng là Huyền Kha tiểu Vương gia năm nay mới 9 tuổi, lại vô cùng có tư chất quân vương.

Nghĩ đến đây, Băng Tà khoe miệng nổi lên mỉm cười.

Hết thấy đều đã được trải sẵn một con đường tốt, có thể nói là hoàn toàn không còn gì phải lo lắng về sau!

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng, tính toán chắc đã đến lúc cũng nên qua đó rồi.

Nghĩ vậy, hắn liền xoay người ý bảo với đám thần tử rằng muốn trở về sớm. Sau khi rời khỏi đại điện, hắn một mình băng qua hành lang dài lại sáng ngời ánh nến, phía trước là tòa viện mà hắn mới xây, kêu Lê Hương viện. Nơi này danh cũng như ý, chính là cả viện trồng đầy cây lê cho nên liền đặt là Lê Hương.

Lê Hương viện hôm nay rất náo nhiệt, trong ngoài đều trang trí màu đỏ, hỉ khí tràn đầy. Về như có người sắp thành thân.

Băng Tà vừa mới bước vào, liền lập tức bị Tiểu Nguyệt Nha bổ nhào tới.

“A! Tiểu Nguyệt Nha! Người đã già như vậy rồi còn thích nhảy loạn, để mấy nhóc nhà ngươi nhìn thấy cẩn thận thành trò cười đó!” Băng Tà một phen đẩy ra cái đầu hổ to bự của Tiểu Nguyệt Nha, cười dài. Tiểu Nguyệt Nha tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Đúng vậy, sau khi Băng Tà kế vị, ứng với yêu cầu của Tử Lê, hắn liền tìm một bạn đời cho Tiểu Nguyệt Nha. Ai biết cuối cùng bọn chúng cư nhiên sinh cả một ổ hổ con, làm hại cơ hồ không ai dám tùy tiện bước vào Lê Hương viện. Bởi vì bọn họ đều sợ ngày nào đó chính mình không cẩn thận chọc lão hổ tức giận liền trở thành thức ăn trong miệng chúng!

Băng Tà sau khi vỗ vỗ vạt áo, liền bước vào Lê Tu cư. Vừa tới cửa đã bị Tiểu Thích Tử cùng mấy tiểu thái giám khác một phen kéo vào phòng bên bắt đầu thay quần áo. Băng Tà có chút phản ứng không kịp liền ngơ ngác mặc bọn họ lột bỏ long bào, thay y phục đồ thẩm của chú rể.

Ở một căn phòng khác, Tử Lê đang bị Thanh Liên cùng mấy thị nữ vây quanh cẩn thận trang điểm. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã được bôi phấn trắng, vẽ mày liễu cong cong, lại tinh tế tô son hồng lên hai má cùng cái miệng nhỏ. Giá y thẩm đỏ, khăn lụa cũng đỏ thắm. Đợi khi trên mặt bọn họ đều tràn ngập vẻ vừa lòng, mới mang Tử Lê ra khỏi phòng tới đại sảnh, bắt đầu lễ thành thân giữa Băng Tà và y.

Suốt 25 năm, Băng Tà chờ chính là ngày này. Cùng Tử Lê lại một lần nữa kết liên lý trở thành phu thê.

Sau khi bái lễ xong, hai người được đưa vào động phòng. Không có quá mức nháo động cùng sự quấy rầy của yến khách, trong gian phòng được trang trí tràn đầy hỉ khí chỉ còn lại có Băng Tà cùng Tử Lê hai người im lặng ngồi trên chiếc giường đặt gối uyên ương cùng chăn hỉ đỏ.

Băng Tà có chút khấn trương nhẹ nhàng vén lên tấm khăn phủ trên đầu Tử Lê. Tiếp đó, ngay khi mở ra, Băng Tà chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài thỏa mãn.

Mỹ.

Đây là từ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn sau khi gỡ xuống khăn hỉ.

Dẫu đã 52, Tử Lê chẳng biết tại sao vẫn xinh đẹp như mới 22 tuổi vậy. Chỉ là mái tóc y từ ngày nào đó 10 năm trước đã nháy mắt bạc trắng, bất quá đầu bạch phát này lại khiến y càng thêm sở sở động lòng người.

Tử Lê then thùng cúi đầu không dám nhìn Băng Tà trước mắt bởi vì vẻ đẹp đêm nay của y mà vẫn đang say trong cơn si. Băng Tà dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng lên chiếc cảm tình xảo kia của y, rồi mới in lại một nụ hôn dịu dàng.

“Dật...” Tử Lê nhẹ nhàng gọi Băng Tà, mười lăm năm qua y vẫn đều gọi hắn như vậy. Y biết, nam nhân trước mắt mang bộ dạng có vài phần giống Băng Khôi lại chứa đựng thần thái cùng hơi thở của một kẻ khác này là người nam nhân mà y cả đời này, cho dù mất đi ký ức cũng vẫn nhớ mãi không quên – chuyển thể của Huyền Dật.

“Trước uống chén rượu giao bôi đi... Như vậy mới tính là thật sự thành thân xong.” Tử Lê then thùng nói, Băng Tà hiểu ý cười đứng dậy, đi đến trước bàn lấy hai cái chén nhỏ đã được rót sẵn xoay người đưa một ly cho Tử Lê.

Tử Lê mỉm cười chờ Băng Tà trở lại bên giường ngồi xuống, cùng hắn vai kề vai uống hết rượu của đôi phương. Uống xong, Tử Lê vẽ mặt then thùng sà vào lồng ngực rắn chắc của Băng Tà. Y ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên dung mạo tuấn mỹ của hắn, dịu dàng nở nụ cười.

Nụ cười kia có thể nói là nụ cười đẹp nhất rực rỡ nhất mà Băng Tà từng được nhìn thấy.

“Dật... Người có biết Băng Khôi trước khi chết đã nói gì với ta không?” Tử Lê dùng thanh âm khàn khàn của mình đột nhiên mở miệng hỏi Băng Tà, hắn có chút ngạc nhiên lắc lắc.

Tử Lê nhìn hắn nở nụ cười. Y xuyên hai tay qua dưới nách Băng Tà, thu hẹp kê hở ôm chặt lấy vòng eo săn gọn của hắn, rồi mới lại cất giọng tiếp.

“Hắn nói với ta, nếu có một ngày ta khôi phục ký ức, nhớ ra hắn, hắn nhất định sẽ bắt chấp tất cả từ Hoàng Tuyên bỏ lên dẫn ta đi.... Bởi vì hắn không thể buông tha ta được...” Tử Lê đem mặt rúc vào lồng ngực Băng Tà, nhắm hai mắt lại nhẹ giọng nói.

Băng Tà nghe vậy sau, có chút cứng đờ.

“Tại sao đột nhiên em lại muốn nhắc tới chuyện đó, hôm nay là ngày tân hôn của chúng ta mà...” Băng Tà có chút bất an muốn bảo Tử Lê đừng nói tiếp nữa. Nhưng là Tử Lê lại không để ý tới hắn vẫn tiếp tục.

“Mà ta cũng đã đáp ứng hắn... Nếu ngày nào đó ta khôi phục trí nhớ, nhớ ra hắn, ta nhất định sẽ theo hắn cùng đi...” Tử Lê thanh âm càng nói càng nhỏ, Băng Tà chẳng biết tại sao cảm thấy sợ hãi mà vội vã cúi đầu, vươn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Lê lên khỏi lồng ngực, rồi mới ngừng thở một hơi.

Tử Lê như trước cười, cười đến tuyệt mỹ động lòng người. Nhưng là khóe miệng mang cười kia của y lại đang không ngừng tràn ra rất nhiều rất nhiều máu tươi.

“Em uống thuốc độc?!” Băng Tà vẻ mặt kinh sợ nhìn Tử Lê không ngừng phun huyết trong lòng, run giọng hỏi: “Tại sao... Tại sao muốn làm như vậy?!”

“Kiếp này ta phụ hắn... Cho nên ta muốn tuân thủ lời hứa của ta với hắn, trả lại cho hắn...” Tử Lê cười sáng lạn, lệ cũng không ngừng tràn xuống từ hốc mắt. “Dạ a... Người đã tuân thủ lời hứa của người với ta rồi... Ta thật sự rất vui! Thế nhưng... thế nhưng ta không thể... cứ như vậy... để hắn một mình ở nơi đó si ngốc chờ ta...”

Nói tới đây, Tử Lê đột nhiên khụ ra một ngụm máu. Băng Tà gào lên gọi ngự y, nước mắt không ngừng vỡ đê.

“Sao em lại ngốc như vậy!! Ta như thế hao hết tâm tư, thiên tân vạn khổ chính là vì muốn cùng em tái tục tiền duyên... Nhưng là hiện giờ lại đổi thành em muốn phụ ta!! Ta đây rốt cuộc là vì cái gì mà quay về?!” Băng Khôi ôm chặt Tử Lê nghẹn ngào khóc gọi.

“Người còn có... toàn bộ Băng Luyện quốc a!” Tử Lê bởi vì trong miệng không ngừng học ra máu tươi mà nói chuyện mơ hồ không rõ: “Người là một quân vương tốt... Đáp ứng ta... phải tiếp tục sống, làm tốt chức quân vương của người... Đáp ứng ta!!”

Tử Lê vẻ mặt kiên trì nhìn Băng Tà. Băng Tà cắn môi gật gật đầu. Rồi mới đối với Thanh Liên đứng bên cạnh đang không ngừng dùng vải trắng lau máu cho Tử Lê, đã sợ hãi đến phát khóc, nổi giận rống to tại sao ngự y còn chưa tới.

Nhưng rồi, Tử Lê gạt khăn tay của Thanh Liên ra. Chuyển đầu qua nhìn cửa, mặt lộ vẻ tươi cười mở miệng nói với Băng Tà:

“Xem kia.... Dạ! Băng Khôi hắn tới đón ta rồi...”

Băng Tà nhìn theo hướng Tử Lê chỉ, nhưng là ngoài cánh cửa kia một bóng người cũng chẳng có. Hắn không nhìn thấy gì cả, chỉ ngửi được một làn hương rất quen thuộc. Nhưng giờ Băng Tà cũng không có

thời gian đi nghỉ xem hán từng nghĩ thấy nó ở đâu. Hán hiện tại chỉ biết sợ hãi nhìn Tử Lê, lại mãnh liệt hoài nghi Tử Lê phải chăng đã bởi vì bắt đầu tiến gần đến tử vong nên bắt đầu sinh ra ảo giác.

“Băng Khôi...” Tử Lê cố hết sức xoay người buông ra hai tay vừa mới ôm chặt eo Băng Tà, rồi mới giẫy khỏi ôm ấp của hán một mình loạng choạng đi về phía cánh cửa không người kia.

“Ta cuối cùng... cũng nhớ ra người rồi...” Tử Lê cười sáng lạn đứng ở trước cửa nói chuyện với không khí, máu lại không ngừng trào ra khỏi miệng y nhiều hơn, nhỏ giọt xuống sàn nhà. “Thực xin lỗi... để người đợi lâu như vậy... Giờ, ta... sẽ theo người... xuống đó!”

Nói xong, y liền ngã về phía trước. Tựa như đang nhào vào trong lồng ngực của ai đó vậy, cả người thả lỏng đổ tới. Nhưng là đằng trước y, ít nhất ở trong mắt những người khác, không hề có ai có thể tiếp được thân thể y. Cho nên, y cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống.

Băng Tà tựa như phát cuồng vọt qua, khoảnh khắc khi toàn bộ thân thể Tử Lê sắp đổ xuống đất liền kịp thời đỡ được. Hán đột nhiên nhớ ra, động tác này khi hán vẫn là Huyền Dật cũng đã từng làm. Nhưng lúc đó Tử Lê chỉ là bị dọa ngất đi, còn có thể tỉnh lại. Mà hiện tại Tử Lê ở trong lòng hán vĩnh viễn cũng sẽ không thể mở mắt ra được nữa.

“Tử Lê... Tử Lê... sao em có thể ích kỷ mà bỏ ta đi như vậy?! Sao em có thể...”

Hán tan nát cõi lòng, khổ sở ôm chặt thân thể nhắm mắt mỉm cười, cũng bắt đầu chậm rãi mất đi độ ấm của Tử Lê, khóc rống kêu rên. Khiến cho tất cả những người có mặt ở đây nghe đến cũng phải đau lòng mà rơi lệ.

Thế là, vào năm Luyện Huyền thứ 10, Quân Tử Lê chân chính qua đời... Hưởng thọ 52 tuổi.

Nhưng là bọn hán cũng không biết, cũng không có khả năng biết. Hình ảnh Tử Lê nhìn thấy trước khi chết không phải ảo giác, mà đúng là Băng Khôi đã thật sự tới đón y. Khoảnh khắc khi Tử Lê đi đến trước cửa, ngã nhào xuống, Băng Khôi thật sự có đỡ được y, nhưng đỡ được chính là linh hồn Tử Lê mà không phải thân thể.

Chỉ là, không tận mắt nhìn thấy thì có ai sẽ tin đây?

Duy nhất có thể chứng minh tất cả, chỉ có từng làn hương như nước trong veo đặc hữu trên người Băng Khôi đột nhiên phiêu đăng trong không khí khi đó mà thôi...

Rất muốn rất muốn ở bên em

Cùng em đếm sao trời

Thu nhật hạt mưa xuân

Rất muốn rất muốn ở bên em

Nghe em kể câu chuyện xa xưa

Đắm chìm trong đôi mắt tình ý

Rất muốn rất muốn ở bên em

Sóng vai nhìn mặt trời lặn xuống chân trời

Sóng vai nghe tiếng chim hót nơi rừng núi

Rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn rất muốn ở bên em

Đạp biển muôn sông nghìn núi đi khắp Thiên Nhai Hải Giác

Để mỗi một ngày đều có thể ghi lại những kỷ ức xinh đẹp nhất của chúng ta

21. Chương 20: Kết Cục (bản He)

Sau khi kế vị, Băng Tà đã thể hiện hết tài năng trị quốc kinh người của hần.

Trong vòng mười năm, hần liên tiếp cải cách và thi hành rất nhiều chính sách, không tiếc phí tổn hạ tuyệt bút chi phí dụng xây dựng và sửa chữa các phương tiện lẫn công trình cũ mới, cũng bắt đầu chẳng phân biệt giai cấp mà chiêu mộ người tài. Hần đối với chuyện ăn hối lộ trái pháp luật tuyệt đối là nghiêm khắc xử trí, đối với thanh quan an phận thủ thường tuyệt đối là tăng cường đề bạt. Hần đồng thời cũng cho nhân dân thêm tự do và bình đẳng, so với phụ thân Băng Khôi càng được lòng người. Đến tận đây, Băng Luyện quốc mới bắt đầu thời đại của hòa bình và hưng thịnh.

Nhìn đại diện ca múa mừng cảnh thái bình cùng ngoài phố náo nhiệt đèn đuốc sáng trưng, Băng Tà thỏa mãn. Hần đã thực hiện được giấc mộng mà mình vẫn luôn ấp ủ khi còn là Huyền Dật: Trở thành một quốc quân mà mọi người kính yêu, biến đất nước mình thành đệ nhất cường quốc.

Hần năm nay đã 25. Nhưng sau khi kế vị, hần không hề lập bất cứ phi tử hay quý nhân gì. Hần sớm đã tuyên cáo với cả nước, rằng sau khi hần chết, sẽ đem vương vị truyền cho con trai của biểu đệ hần, cũng là tiểu Vương gia Huyền Kha năm nay mới 9 tuổi, lại vô cùng có tư chất quân vương.

Nghĩ đến đây, Băng Tà khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

Hết thấy đều đã được trải một con đường tốt, có thể nói là hoàn toàn không có chuyện phải lo lắng về sau!

Hắn ngẩng đầu nhìn xem tầm trăng, chắc hẳn cũng đã đến lúc nên qua đó rồi.

Nghĩ vậy, hắn liền xoay người ý bảo với quần thần rằng hắn muốn trở về sớm. Sau khi rời khỏi đại điện, hắn một mình băng qua hành lang thật dài lại sáng ngời ánh nến, phía trước là một tòa viện mà hắn mới xây, kêu Lê Hương viện. Lê Hương viện danh cũng như ý, chính là cả viện trồng đầy cây lê cho nên liền đặt là Lê Hương.

Lê Hương viện hôm nay cũng rất náo nhiệt, trong ngoài đều trang trí màu đỏ, hỉ khí tràn đầy. Về như hôm nay có người sắp thành thân.

Băng Tà vừa mới bước vào, liền lập tức bị Tiểu Nguyệt Nha bổ nhào tới.

“A! Tiểu Nguyệt Nha! Người đã già như vậy rồi còn thích nhảy loạn, để mấy nhóc nhà người nhìn thấy cẩn thận thành trò cười đó!” Băng Tà một phen đẩy ra cái đầu hổ to bự của Tiểu Nguyệt Nha, cười dài. Tiểu Nguyệt Nha tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Đúng vậy, sau khi Băng Tà kế vị, ứng với yêu cầu của Tử Lê, hắn liền tìm một bạn đời cho Tiểu Nguyệt Nha. Ai biết cuối cùng bọn chúng cư nhiên sinh cả một ổ hổ con, làm hại cơ hồ không ai dám tùy tiện bước vào Lê Hương viện. Bởi vì bọn họ đều sợ ngày nào đó mình không cẩn thận chọc lão hổ tức giận liền trở thành thức ăn dưới miệng chúng!

Băng Tà sau khi vỗ vỗ vạt áo, liền bước vào Lê Tu cư. Vừa tới cửa đã bị Tiểu Thích Tử cùng mấy tiểu thái giám khác một phen kéo vào phòng bên bắt đầu thay quần áo. Băng Tà có chút phản ứng không kịp liền ngơ ngác mặc bọn họ lột bỏ long bào, thay y phục đồ thẩm của chú rể.

Ở một căn phòng khác, Tử Lê đang bị Thanh Liên cùng mấy thị nữ vây quanh cẩn thận trang điểm. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã được bôi phấn trắng, vẽ mày liễu cong cong, lại tinh tế tô son hồng lên hai má cùng cái miệng nhỏ. Giá y đồ thẩm, khăn lụa cũng thẩm đỏ. Đợi khi trên mặt bọn họ đều tràn ngập vẻ vừa lòng, mới mang Tử Lê ra khỏi phòng tới đại sảnh, bắt đầu lễ thành thân giữa Băng Tà và y.

Suốt 25 năm, Băng Tà chờ chính là ngày này. Cùng Tử Lê lại một lần nữa kết liên lý trở thành phu thê.

Sau khi bái lễ xong, hai người được đưa vào động phòng. Không có quá mức nháo động cùng sự quấy rầy của yến khách, trong gian phòng được trang trí tràn đầy hỉ khí chỉ còn lại có Băng Tà cùng Tử Lê hai người im lặng ngồi trên chiếc giường đặt gối uyên ương cùng chăn hỉ đỏ.

Băng Tà có chút khăn trương nhẹ nhàng vén lên chiếc khăn phủ trên đầu Tử Lê. Tiếp đó, ngay khi mở khăn hỉ ra, Băng Tà chỉ có thể nhẹ nhàng thở dài thỏa mãn.

Mỹ.

Đây là từ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn sau khi gỡ xuống khăn hỉ.

Dẫu đã 52, Tử Lê chẳng biết tại sao vẫn xinh đẹp như mới 22 tuổi vậy. Chỉ là mái tóc y từ ngày nào đó 10 năm trước đã nháy mất bạc đi, bắt quá đầu bạch phát này lại khiến y càng thêm sở sở động lòng người.

Tử Lê then thùng cúi đầu không dám nhìn Băng Tà trước mắt bởi vì vẻ đẹp đêm nay của y mà vẫn đang say trong cơn si. Băng Tà dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng lên chiếc cằm tinh xảo kia của y, rồi mới in lại một nụ hôn dịu dàng.

“Dật...” Tử Lê nhẹ nhàng gọi Băng Tà, mười lăm năm qua y vẫn đều gọi hắn như vậy. Y biết, nam nhân trước mắt mang bộ dạng có vài phần giống Băng Khôi lại chứa đựng thần thái cùng hơi thở của một ai khác này là người nam nhân mà y cả đời này, cho dù mất đi ký ức cũng vẫn nhớ mãi không quên, chuyển thể của Huyền Dật.

“Trước uống chén rượu giao bôi đi... Như vậy mới tính là thật sự thành thân xong.” Tử Lê then thùng nói, Băng Tà hiểu ý cười đứng dậy, đi đến bàn lấy hai cái chén nhỏ đã được rót sẵn xoay người đưa một ly cho Tử Lê.

Tử Lê mỉm cười chờ Băng Tà trở lại bên giường ngồi xuống, cùng hắn vai kề vai uống hết rượu của đôi phương. Uống xong, Tử Lê vẽ mặt then thùng sà vào lồng ngực rắn chắc của Băng Tà. Y ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên dung mạo tuấn mỹ của hắn, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nụ cười kia có thể nói là nụ cười đẹp nhất, rực rỡ nhất mà Băng Tà từng được nhìn thấy.

“Kể từ hôm nay, em liền chân chính thuộc về ta...” Băng Tà sau khi uống rượu giao bôi xong liền ôm Tử Lê vào lồng ngực ghé sát lỗ tai y thấp giọng nỉ non. “Ta chờ lâu như vậy, lâu như vậy... cuối cùng cũng chờ được tới ngày này...”

Tử Lê ôm chặt lưng hắn, nhẹ nhàng hôn cổ của hắn nói: “Dật... Hiện giờ ta đã già nua khó coi như thế, người nhưng vẫn là cần ta, không chê ta... Ta thật sự... thật sự rất cảm động!”

“Đứa ngốc, em đang nói bậy gì vậy... Chính em tự soi gương nhìn xem em già chỗ nào, khó coi chỗ nào? Cho dù qua nhiều năm như thế, em vẫn giống hệt như khi mới gả cho ta, xinh đẹp động lòng người! Chắc chắc ~ hiện tại ta thật sự không thể không bắt đầu hoài nghi em có quả đúng là hoa tiên hạ phàm, xuống đây làm vợ ta hay không.” Băng Tà nói xong còn thật sự quơ lấy chiếc gương đồng đưa cho Tử Lê, thuận tiện nheo nheo cái mũi nho nhỏ kia của y, vẽ mặt vô lại nói.

Tử Lê cố phụng mặt giả bộ giận đối với Băng Tà. Băng Tà thấy vậy ha hả cười to.

“Lê hoa tiên của ta a ~ lúc này đây, chúng ta nhất định phải bên nhau đến già! Em có chịu không?” Băng

Tà ôm lấy Tử Lê dịu dàng nói: “Bất luận ở nơi đâu chúng ta đều phải vĩnh viễn bên nhau, không bao giờ... một mình ra đi giống lần trước nữa... Phải rời xa em là chuyện thực sự rất đau khổ... Em có biết ta khi đó đã nhớ em nhiều biết bao...?”

“Tuy rằng ta vẫn chưa nhớ ra những sự tình trước kia... Nhưng là ta biết ta khi đó nhất định cũng đối với người tồn tại sự tưởng niệm rất mãnh liệt... Bằng không ta không có khả năng cái gì cũng quên chính là quên không được người... Bằng không trái tim ta không có khả năng chỉ đơn giản là nghe được người vừa nói ra những lời đó liền lập tức đập nhanh đến đau đớn...” Tử Lê tựa vào ngực hần nhẹ nhàng nói. Bằng Tà nghe xong chặt chẽ ôm y vào lòng.

“Không... Chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa nhau nữa... Chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau, cho dù chết... chúng ta cũng phải chết cùng nhau!”

Mỗi một câu nói xong, nước mắt Tử Lê lại từng giọt từng giọt bắt đầu rơi xuống từ đôi phượng nhãn xinh đẹp. Từng hạt lệ trong suốt tựa như trân châu lăn qua lớp son phấn công phu thượng hảo kia, mang đi lớp phấn trắng phau tũm, để lại dấu vết trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Khóc cái gì, em thật sự là đoá tiểu lệ hoa mít ướt! Để dành nước mắt đi, đợi lát nữa ta sẽ cho em khóc đủ!” Bằng Tà sau khi hôn tới nước mắt trên mặt y, liền tà tà cười với y, trong ánh mắt bốc lên ngọn lửa dục vọng. Tử Lê thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Chờ khi Bằng Tà đem Tử Lê áp đảo dưới thân bắt đầu mây mưa, hần cúi đầu, mang theo vô hạn tình yêu cùng tình dục ách thanh dùng cách xưng hô ngọt ngào mà hần thích gọi Tử Lê nhất từ hồi hần vẫn là Huyền Dật.

“Tiểu Lê phi... Tiểu Lê phi của ta...” Hần thấp giọng ở bên vành tai nhỏ nhỏ của Tử Lê thì thầm: “Ta yêu em... Ta thật sự rất yêu rất yêu em...”

Tử Lê dùng cặp mắt sương mù nhìn hần, rồi mới nhẹ nhàng cười hôn lên môi hần. Nhỏ giọng nói với hần:

“Ta cũng yêu người...”

“Người nghĩ xem, Bằng Khôi ca ca hần có thể giận ta không nhỉ?” Sau khi bọn họ kết thúc triền miên, Tử Lê nằm trong lòng ngực Bằng Tà mặt mang mệt mỏi nhẹ nhàng hỏi hần.

“Tại sao hần lại giận em được chứ?” Bằng Tà một bên nghịch tóc Tử Lê, một bên cảm thấy tò mò hỏi.

“Bởi vì hồi trước huynh ấy từng nói với ta huynh ấy sẽ vẫn chờ ta, chờ cho đến ngày ta khôi phục trí nhớ, nhớ lại huynh ấy, huynh ấy sẽ lên dẫn ta đi... Mà ta khi đó cũng đáp ứng huynh ấy rồi. Chính là ta đến bây giờ vẫn còn chưa nhớ ra sự tình trước kia, vậy huynh ấy sẽ thực đáng thương, luôn luôn chờ ta dưới đó...”

Cho nên, ta mới nghĩ xem huynh ấy có thể vì chờ ta quá lâu mà tức giận hay không?” Tử Lê khờ dại nói, nhưng là Băng Tà nghe xong muốn hết hồn.

“Ách... Sẽ không đâu! Băng Khôi ca ca thương tiểu Lê phi em như vậy... hắn sẽ không giận em đâu!” Băng Tà cười cười nói với Tử Lê. Tử Lê mới lộ ra một nụ cười an tâm nhắm mắt lại ngủ say ở trong lòng hắn.

Băng Tà nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài.

Hy vọng Tử Lê cả đời này cũng đừng nhớ ra những chuyện trước kia, bằng không chiếu theo cái loại cá tính cực giống hắn của Băng Khôi, nhất định nói được thì làm được, từ âm phủ kia bò lên kéo Tử Lê xuống.

Bất quá, cho dù Băng Khôi thật sự đến đây, hắn nhất định dù có chết cũng sẽ không để hắn mang Tử Lê rời khỏi hắn, cho dù đuổi cũng sẽ đuổi xuống tận đó đem Tử Lê cướp về!

Bởi vì... Tử Lê là tiểu Lê phi của riêng Huyền Dật hắn, cũng là của Băng Tà hiện tại. Vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình hắn!

Nhìn khuôn mặt khi ngủ hạnh phúc của Tử Lê, Băng Tà cũng hạnh phúc theo nở nụ cười.

Hắn biết, lúc này đây, hắn sẽ cùng Tử Lê bên nhau dắt tay đi hết quãng đời còn lại.

Cùng nhau nắm chặt tay, cùng nhau đầu bạc đến già.....

– HẾT –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-le>